

แนวความคิดทฤษฎีวิวัฒนาการทางสังคมวิทยา

ตอน

ชาร์ลส์ ฮอว์ตัน คูลีย์ และ ยอร์จ เฮอริเบิร์ท มัด

โดย

ลิวอิส เอ. โคเซอร์

แปลโดย

วารุณี ภูริสินสิทธิ์

แนวความคิดทฤษฎีทางสังคมวิทยา

ตอน

ชาร์ลส์ ฮอร์ตตัน คูลีย์

และ

ยอร์จ เฮอริเบิร์ท มีด

แปลจาก

Lewis A. Coser, *Masters of Sociological Thought: Ideas in Historical and Social Context*
(New York: Harcourt Brace Jovanovich, Inc., 1971), pp. 304-330 and 332-355.

แนวความคิดทฤษฎีทางสังคมวิทยา

ตอน

ชาร์ลส์ ฮอว์ตัน คูลีย์

และ

ยอร์จ เฮอ์เบิร์ต มีด

โดย

ลิวอิส เอ. โคเซอร์

แปลโดย

วารุณี ภูริสินสิทธิ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์

ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ร่วมกับ

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

2535

แนวความคิดทฤษฎีทางสังคมวิทยา

ตอน ชาร์ลส์ ฮอร์ตตัน คูลีย์ และ

ยอร์จ เฮร์เบิร์ต มัด

โดย ลิวอิส เอ. โคเซอร์

แปลโดย วารุณี ภูริสินสิทธิ์

ISBN 974-571-395-3

ลิขสิทธิ์ฉบับภาษาไทยของ

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

สงวนลิขสิทธิ์

ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 1 เดือนกันยายน 2535

จำนวน 1,000 เล่ม

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อาคารอเนกประสงค์ ชั้น 5 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ถนนพระจันทร์ กรุงเทพฯ 10200 โทร. 2239232

จัดจำหน่ายโดย ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อาคารอเนกประสงค์ ชั้นล่าง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ถนนพระจันทร์ กรุงเทพฯ 10200 โทร. 2210633

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

นางสาวอรุณี อินทรสุขศรี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

แบบปกโดย นายสันติ อิศรพันธุ์

คำนำของผู้แปล

หนังสือเรื่อง *แนวความคิดทฤษฎีทางสังคมวิทยา (Masters of Sociological Thought)* ของ ลิวอิส เอ. โคเซอร์ (Lewis A. Coser) นี้เป็นตำราทางสังคมวิทยาที่ใช้กันแพร่หลายทั่วไปทั้งในอเมริกา ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และอังกฤษ เป็นหนังสือที่กล่าวถึงแนวความคิดของนักทฤษฎีผู้เป็นต้นกำเนิดแนวความคิดทางสังคมวิทยาชีวิตของเขา และบริบททางวิชาการและทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อแนวความคิดของเขา

ถึงจะมีความหลากหลายในเนื้อหาแต่ก็เห็นได้ชัดว่า นักคิดแต่ละคนได้รับการกระทบกระเทือนอย่างสำคัญของการเกิดขึ้นของ “สังคมสมัยใหม่” (modern society) และการจัดระเบียบและความสัมพันธ์ของคนในสังคมนรูปแบบใหม่นี้ ซึ่งทำให้เรามองสังคมแตกต่างกันไป การศึกษาแนวความคิดของนักคิดเหล่านี้จะช่วยทำให้การทำความเข้าใจความหลากหลายของสังคมวิทยาในปัจจุบันและ “สังคมสมัยใหม่” ได้ดีขึ้น

ในการแปลครั้งนี้เลือกแปลเฉพาะนักทฤษฎี 8 ท่าน ซึ่งเป็นผู้วางรากฐานและมีอิทธิพลสำคัญต่อทฤษฎีทางสังคมวิทยาปัจจุบัน บทที่ 1 และ 2 คือ กอนด์ และ มาร์กซ์ แปลโดย จามะรี พิทักษ์วงศ์, บทที่ 3 และ 4 สเปนเซอร์ และ เดอร์ไคม์ แปลโดย นฤจร อิทธิจิระจรัส, บทที่ 5 ซิมเมล แปลโดย จามะรี พิทักษ์วงศ์ และ วารุณี ภูริสินสิทธ์, บทที่ 6 เวเบอร์ แปลโดย อังกาบ กอศรีพร, บทที่ 7 และ 8 คูลีย์ และ มีด แปลโดย วารุณี ภูริสินสิทธ์

ความดีทั้งหมดของหนังสือเล่มนี้ย่อมอยู่ที่ผู้แต่ง คือ ลิวอิส เอ. โคเซอร์ อย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนข้อบกพร่องใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้น คณะผู้แปลขอรับผิดชอบไว้ ณ ที่นี้ และหวังว่าคงได้รับการติชมเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไป

จามะรี พิทักษ์วงศ์
นฤจร อิทธิจิระจรัส
วารุณี ภูริสินสิทธ์
อังกาบ กอศรีพร

ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

สารบาญ

ชาร์ลส์ ฮอร์ตตัน คูลีย์

1864 - 1929

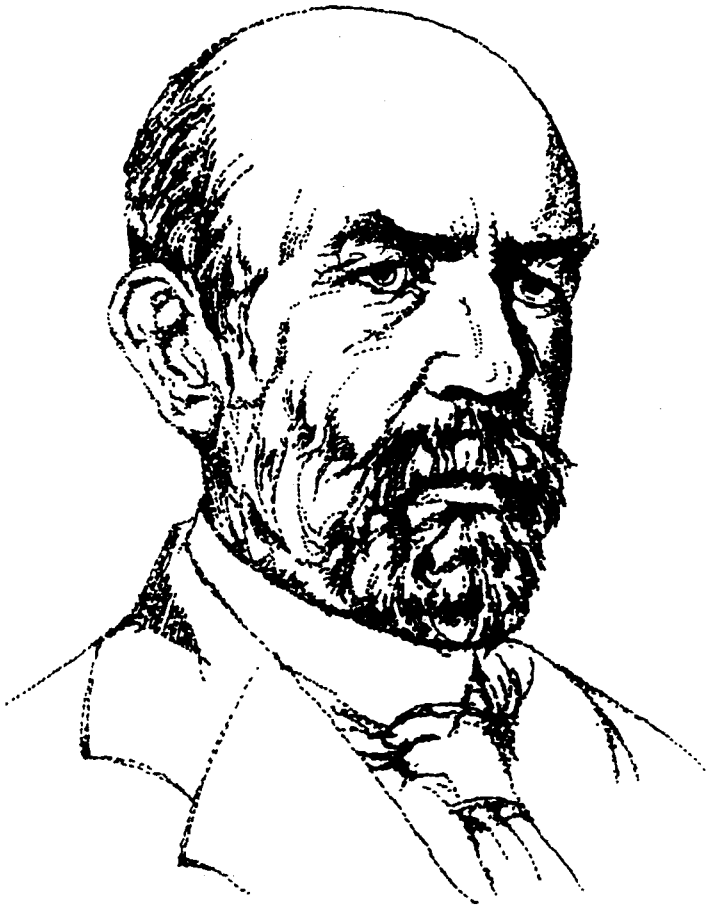
ผลงาน	2
กระจกส่องตน	2
ทรรศนะที่มองสังคมเปรียบเสมือนอินทรี	6
กลุ่มปฐุมภูมิ	7
ระเบียบวิธีทางสังคมวิทยา	13
กระบวนการทางสังคม	16
การวิเคราะห์สถาบัน	18
ชีวประวัติ	19
ปราศณูแห่งแอน อาร์เบอร์	24
บริบททางวิชาการ	28
หนทางวิชาการต่อบอลด์วินและเจมส์	32
บริบททางสังคม	38
สถานที่ตั้งทางวิชาการและผู้ฟังของคูลีย์	42
การสืบทอดจากคูลีย์	51
สรุป	54

ยอร์จ เฮอริเบิร์ต มีด

1863 - 1931

ผลงาน	58
ตัวตนในสังคม	60
การก่อเกิดตัวตน	63
ฉันทที่เป็นประธาน (I) และฉันทที่เป็นกรรม (me)	68
มีดผู้วางแนวทาง	71

ชีวประวัติ	75
ผู้คิดค้นคำโก	80
บริบททางวิชาการ	89
การสืบทอดของลัทธิโปรเตสแตนต์และความคิดชุดบุกเบิก ..	90
ลัทธิวิวัฒนาการ	91
ลัทธิจิตนิยมของเฮอermann	93
กลุ่มนักคิดปฏิบัตินิยม	97
บริบททางสังคม	98
ผู้ฟังและเพื่อนร่วมงานของผู้	103
สรุป	105

ชาร์ลส์ ฮอว์ตัน คิวลิย

1864 - 1929

ผลงาน

"ตัวตนและสังคม" ตามถ้อยคำของคูลีย์ "คือผาแฝด"¹ การเน้นที่ความเกี่ยวโยงเชิงอินทรีย์ (organic link) และความเกี่ยวพันที่แยกออกจากกันไม่ได้ระหว่างตัวตนและสังคม เป็นเค้าโครงความคิดในงานเขียนส่วนใหญ่ของคูลีย์ ซึ่งยังคงเป็นผลงานสำคัญที่เขามอบให้แก่วิชาจิตวิทยาสังคมและสังคมวิทยาสมัยใหม่

กระจกส่องตน (The Looking-Glass Self)

ความคิดของคูลีย์ถูกสร้างบนพื้นฐานผลงานของวิลเลียม เจมส์ (William James) คูลีย์จึงคัดค้านจารีตความคิดแบบเดส์การ์ตส์ (Cartesian tradition) ซึ่งเสนอให้มีการแยกแยะอย่างเด็ดขาดระหว่างการรู้ ผู้คิด และโลกภายนอก วัตถุที่อยู่ในโลกสังคมตามคำสอนของคูลีย์เป็นส่วนประกอบของจิตใจและตัวตน คูลีย์ต้องการกำจัดกำแพงทางความคิดที่เดส์การ์ตส์สร้างขึ้นมาแยกปัจเจกบุคคลและสังคมออกจากกัน และแทนที่ด้วยการเน้นการแทรกซึมผสมผสานซึ่งกันและกัน คูลีย์เขียนไว้ว่า

ปัจเจกบุคคลที่แยกจากสังคมเป็นนามธรรมที่ไม่เคยมีในประสบการณ์ เช่นเดียวกับสังคมที่ถูกพิจารณาว่า เป็นอะไรบางอย่างที่แยกออกจากปัจเจกบุคคล... "สังคม" และ "ปัจเจกบุคคล" มิได้เป็นปรากฏการณ์ที่แยกจากกันได้ แต่เป็นแง่มุมที่เป็นการรวมและการกระจาย (collective and distributive aspects) ของสิ่งเดียวกัน ... เมื่อเราพูดถึงสังคม หรือ

¹Charles Horton Cooley, *Social Organization* (New York, Schocken, 1962), p. 5.

ใช้คำอื่นที่มีความหมายเกี่ยวกับรวมหมู่ เรากำหนดความคิดของเราไว้ที่ทรงสนับบางประการของผู้คนที่เกี่ยวข้องกับ ในขณะที่เมื่อเราพูดถึงปัจเจกบุคคลเราไม่คำนึงถึงแง่มุมทั่วไปดังกล่าว และคิดถึงพวกเขาเหมือนว่าพวกเขาแยกจากกัน²

คูลีย์โต้แย้งว่า ตัวตนของบุคคลเติบโตขึ้นจากการที่บุคคลได้คบค้าสมาคมกับบุคคลอื่น ๆ "จุดเริ่มต้นทางสังคมของชีวิตมนุษย์มาจากการเส้นทางการคบค้าสมาคมกับบุคคลอื่น"³ ตัวตนตามความคิดของคูลีย์ไม่ใช่เริ่มต้นจากปัจเจกบุคคลแล้วตามมาด้วยสังคม แต่ตัวตนเกิดขึ้นในเชิงวิภาษวิธีผ่านทางการสื่อสาร ส่วนนี้ของบุคคลเกี่ยวกับตนเอง เป็นการสะท้อนความคิดเกี่ยวกับตนเองซึ่งบุคคลแสดงให้จิตของคนอื่นเห็น ดังนั้นจึงไม่มีตัวตนโดดเดี่ยว "ไม่มีความคิดว่าเป็น ฉัน" ... โดยปราศจากความคิดที่เกี่ยวเนื่องว่าเป็นท่าน หรือเขา หรือพวกเขา"⁴

ในการอธิบายลักษณะเชิงสะท้อนของตัวตน คูลีย์เปรียบเทียบตัวตนกับกระจกเงาว่า

คนแต่ละคนคือกระจกเงา

สะท้อนผู้อื่นที่ผ่านมา

"เช่นเดียวกับที่เราเห็นหน้าตา รูปร่าง และการแต่งกายของเราในกระจก สนใจในสิ่งเหล่านั้นเพราะมันเป็นของเรา และรู้สึกพอใจหรือไม่พอใจแล้วแต่ว่าภาพเหล่านั้นเป็นหรือไม่เป็นอย่างที่เราต้องการจะให้มันเป็น ในจินตนาการ เรารับรู้ความคิดบางประการในจิตของผู้อื่นเกี่ยวกับลักษณะท่าทางของเรา มรรยาท จุดมุ่งหมาย การกระทำ

² Charles Horton Cooley, *Human Nature and the Social Order* (New York, Schocken, 1964), pp. 36-37.

³ Ibid., p. 5.

⁴ Ibid., p. 182.

บุคลิก เพื่อน ๆ และอื่น ๆ และได้รับผลกระทบจากการรับรู้ที่แตกต่างกันไป"⁵

ความคิดเกี่ยวกับกระจกส่องตนนี้ ประกอบด้วยองค์ประกอบหลักสามประการคือ "จินตนาการเกี่ยวกับลักษณะท่าทางของเราในสายตาคคลอื่น จินตนาการเกี่ยวกับการตัดสินของบุคคลอื่นที่มีต่อลักษณะท่าทางนั้น และความรู้สึกบางอย่างเกี่ยวกับตนเอง เช่น ความภาคภูมิใจ หรือความต่ำต้อยยอหน้า"⁶ ตัวตนเกิดขึ้นในกระบวนการแลกเปลี่ยนสื่อสารทางสังคม ตามที่มันถูกสะท้อนอยู่ในสำนึกของบุคคล ดังที่ฮอร์จ. เอช. มีด (George H. Mead) กล่าวไว้เมื่อพูดถึงผลงานของคลีส์ว่า "โดยการวางส่องขั้นตอนของกระบวนการทางสังคมนี้ในจิตสำนึกอย่างเดียวกัน โดษให้ตัวตนเปรียบเสมือนความคิดของผู้อื่นที่มีเกี่ยวกับตัวตน และให้ผู้อื่นเปรียบเสมือนความคิดของตัวตนที่มีเกี่ยวกับผู้อื่น การกระทำของผู้อื่นที่มีต่อตัวตน และของตัวตนที่มีต่อผู้อื่น จะกลายเป็นการปะทะกันของความคิดที่มีต่อกันและกันภายในจิตใจ"⁷

ความคิดที่ค่อนข้างเป็นนามธรรมนี้สามารถทำให้เห็นได้ชัดเจนขึ้นโดยตัวอย่างที่น่าชื่นชมที่คลีส์ให้กับตัวเขาเอง เมื่อเขาจินตนาการถึงการพบปะกันระหว่าง อลิส ผู้ซึ่งมีหมวกใบใหม่ และ แองเจลด้า ผู้ซึ่งเพิ่งซื้อกระโปรงชุดใหม่ คลีส์ได้เสนอว่า ดังนั้นเราจะมี

- 1) อลิสตัวจริง ซึ่งผู้สร้างเธอขึ้นเท่านั้นที่รู้จัก
- 2) ความคิดเกี่ยวกับตัวเธอเอง เช่น "ฉัน [อลิส] สวมหมวกใบนี้แล้วดูสวย"
- 3) ความคิดของเธอเกี่ยวกับความคิดของแองเจลด้าที่

⁵ Ibid., p. 184.

⁶ Ibid.

⁷ George Herbert Mead, "Cooley's Contribution to American Social Thought," in *Human Nature*, p. xxx.

มีต่อเธอ เช่น "แองเจลาคิดว่าฉันคิดเมื่อสวมหมวกใบนี้"
 4) ความคิดของเธอเกี่ยวกับสิ่งที่แองเจลาคิดว่าเธอคิดถึง
 ตัวเองอย่างไร เช่น "แองเจลาคิดว่าฉันภูมิใจในหน้าตา
 ของฉันเมื่อสวมหมวกใบนี้" 5) ความคิดของแองเจลาที่คิด
 ว่าอิลลิสคิดอย่างไรต่อตัวเธอเอง เช่น "อิลลิสคิดว่าเธอทำให้
 คนตกตะลึงเมื่อสวมหมวกใบนี้" และแน่นอนยังมีหกชั้นตอนที่
 คล้ายคลึงกันนี้เกี่ยวกับแองเจลาและกระโปรงของเธอ^๑

คูลีย์เสริมว่า "สังคมเป็นการผสมผสานและการทำงานร่วมกันระหว่าง
 ตัวตนเชิงจิต (mental selves) ของคนหลายคน ฉะนั้นสภาพความคิด
 ของคุณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับสิ่งที่จิตคุณคิดเกี่ยวกับฉัน และสิ่งที่
 จิตคุณคิดว่าจิตของฉันจะคิดอย่างไรเกี่ยวกับคุณ ฉันตกแต่งจิตของฉันต่อ
 หน้าจิตของคุณ และคาดหวังว่าคุณจะตกแต่งจิตของคุณต่อหน้าจิตของฉัน
 ใครซึ่งไม่สามารถและไม่กระทำการเหล่านี้ ก็ไม่อยู่ในเกมอย่างเหมาะสม"^๒
 ทรศณะจำนวนมากถูกนำมารวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวโดยผ่าน
 ทางการแลกเปลี่ยนความประทับใจ และการประเมิณระหว่างความคิด
 ของเราและของคนอื่น ๆ หลาย ๆ ด้านอย่างต่อเนื่อง สังคมถูกซึม
 ซาบเข้าไปในจิตวิญญาณ (psyche) ของบุคคล สังคมได้กลายเป็น
 ส่วนหนึ่งของตัวตนของปัจเจกบุคคลผ่านทางกระทำระหว่างกันของ
 คนหลาย ๆ คนซึ่งเชื่อมและหลอมพวกเขาเหล่านั้นให้เป็นอันหนึ่งอัน
 เดียวกัน

^๑ Charles Horton Cooley, *Life and the Student* (New York, Alfred A. Knopf, 1972), pp. 200-01.

^๒ Ibid.

ทรรศนะที่มองสังคมเปรียบเสมือนอินทรีย์

สังคมวิทยาของคูลีย์มีลักษณะพิจารณาส่วนทั้งหมด (holistic) เมื่อเขาพูดว่าสังคมเปรียบเสมือนสิ่งที่มีชีวิต เขาไม่ได้ต้องการเปรียบเทียบกับชีววิทยาแบบเดียวกับสเปนเซอร์ (Spencer) แต่เขาต้องการที่จะเน้นถึงความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างเป็นระบบระหว่างกระบวนการทางสังคมทั้งหมด "ถ้า... เราพูดว่าสังคมคือสิ่งมีชีวิต เราหมายความว่า... สังคมเป็นรูปแบบที่ซับซ้อนของกระบวนการต่าง ๆ ซึ่งแต่ละกระบวนการจะอยู่ได้และเติบโตก็ด้วยการกระทำระหว่างกันกับกระบวนการอื่น ๆ สังคมโดยรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้นเมื่อมีสิ่งใดเกิดขึ้นในส่วนหนึ่งจะมีผลกระทบต่อส่วนที่เหลือทั้งหมด สังคมเป็นเนื้อเยื่อ (tissue) ที่กว้างขวางของกิจกรรมซึ่งตอบโต้กัน"¹⁰

ทรรศนะที่มองสังคมเปรียบเสมือนอินทรีย์นี้ทำให้คูลีย์ถือเป็นหลักการปฏิเสธความคิดเชิงอรรถประโยชน์นิยมปัจเจกบุคคล (utilitarian individualism) ซึ่งเป็นพื้นฐานทั้งของเศรษฐศาสตร์คลาสสิกและสังคมวิทยาแบบสเปนเซอร์

ประเพณีความเชื่อในปัจเจกนิยมมีความเข้มแข็งมากในอเมริกาและอังกฤษ จนทำให้เราไม่ปล่อยตัวเราให้แสวงหาสังคมอุดมคติโดยตรง แต่มักคิดว่าเราจะเข้าไปใกล้สังคมนั้นได้โดยใช้สูตรการกระจายบางอย่าง เช่น "ผลที่ดีที่สุดต่อคนจำนวนมากที่สุด" สูตรเช่นว่านี้ไม่เป็นที่น่าพึงพอใจต่อธรรมชาติของมนุษย์... สังคมอุดมคติต้องเป็นอินทรีย์ที่เป็นหนึ่งเดียวกัน สามารถถูกจินตนาการถึงได้โดยตรง และจำเป็นต้องจินตนาการสังคม

¹⁰ Charles Horton Cooley, *Social Process* (Carbondale, Southern Illinois University Press, 1966), p. 28.

อุดมคติให้เป็นแบบนั้นถ้ามันจะยึดกุมจินตนาการของเรา¹¹

คูลีย์กล่าวครึ่งแล้วครึ่งเล่าว่า "ชีวิตของเราทั้งหมดเป็นมนุษย์ที่เป็นหนึ่งเดียวกัน และถ้าเราต้องการมีความรู้ที่แท้จริงเกี่ยวกับชีวิต เราต้องมองชีวิตว่าเป็นเช่นนั้น ถ้าเราตัดมันออกจากกัน [มองชีวิตอย่างเป็นส่วน ๆ - ผู้แปล] มันจะตายในกระบวนการ [เราจะไม่สามารถเข้าใจชีวิตได้เลย - ผู้แปล]"¹²

กลุ่มปรวมภูมิ

การเน้นถึงชีวิตทางสังคมที่เป็นหนึ่งเดียวกันทำให้คูลีย์เน้นการวิเคราะห์ของเขาที่กลุ่มต่าง ๆ ของมนุษย์ ซึ่งเขาคิดว่าเป็นส่วนแรกเริ่มที่เชื่อมมนุษย์เข้ากับสังคม และผลงานปัจเจกบุคคลรวมเข้าไปในโองายทางสังคม คูลีย์เขียนว่า

กลุ่มปรวมภูมิต่าง ๆ ข้าพเจ้าหมายถึงกลุ่มต่าง ๆ ที่มีการสมาคมที่ใกล้ชิดแบบตัวต่อตัว และมีการร่วมมือกัน กลุ่มเหล่านี้มีลักษณะปรวมภูมิในหลายความหมาย แต่ที่สำคัญก็คือกลุ่มปรวมภูมิเป็นพื้นฐานในการสร้างธรรมเนียมชาดิกทางสังคมและอุดมคติของบุคคล ผลของการสมาคมที่ใกล้ชิดในทางด้านจิตวิทยา จะช่วยในการหลอมบุคคลต่าง ๆ ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน ดังนั้น ตัวตนของคน ๆ หนึ่ง อย่างน้อยด้วยจุดมุ่งหมายหลาย ๆ อย่าง เป็นชีวิตและจุดมุ่งหมายร่วมกันของกลุ่ม บางทิวทัศน์ที่ง่ายที่สุดในการอธิบายถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันนั้นคือ โศกการพูดว่าสิ่งนั้นก็คือ "เรา"¹³

¹¹ Ibid., p. 417.

¹² *Social Organization*, p. xxi.

¹³ Ibid., p. 23.

คลีซีไม่ได้เสนออย่างที่บางทีก็ทักกันว่า ความเป็นหนึ่งเดียวกันของกลุ่มปฐมภูมิขึ้นอยู่กับ การกลมกลืนและความรักเท่านั้น เขาเห็นว่ากลุ่มมักจะเป็นหน่วยของการแข่งขัน เป็นที่รับการเสนอตนเอง และเป็นการต่อสู้ด้วยอารมณ์ แต่เขาเชื่อว่า "อารมณ์เหล่านี้ถูกขัดเกลาค ด้วยความเห็นอกเห็นใจ และตกอยู่ภายใต้หรือมีแนวโน้มที่จะตกอยู่ภายใต้หลักการของจิตใจเดียวกัน ปัจจุบันบุคคลจะมีความทะเยอทะยาน แต่จุดมุ่งหมายหลักของความทะเยอทะยานนั้น จะเป็นสิ่งที่พึงปรารถนา ในความคิดของคนอื่น ๆ ด้วย"¹⁴

กลุ่มที่สำคัญที่สุด ซึ่งการสมาคมอย่างใกล้ชิดแบบกลุ่มปฐมภูมิสามารถมีโอกาสพัฒนาได้อย่างเต็มที่คือ ครอบครัว กลุ่มเพื่อนเล่นของเด็ก ๆ และกลุ่มเพื่อนบ้าน คลีซีเชื่อว่า ในทางปฏิบัติกลุ่มเหล่านี้เป็นพื้นฐานทำให้เกิดความร่วมมือกันระหว่างมนุษย์และมิตรภาพ ในกลุ่มเหล่านี้มนุษย์ถูกดึงออกจากความเป็นปัจเจกบุคคลที่หาผลประโยชน์เข้าตนเองให้มากที่สุด และถูกเชื่อมสู่คนอื่น ๆ ในกลุ่มอย่างถาวรด้วยสายใยของความเห็นอกเห็นใจและความรัก การสมาคมในรูปแบบอื่น ๆ (ซึ่งปัจจุบันถูกเรียกว่า "กลุ่มทุติยภูมิ" แม้ว่าคลีซีไม่เคยใช้คำนี้เลย) มนุษย์อาจมีความสัมพันธ์ต่อกัน เพราะว่าแต่ละคนได้รับผลประโยชน์ส่วนบุคคลจากการแลกเปลี่ยนหรือจากการกระทำระหว่างกันนั้น ในกลุ่มทุติยภูมิ ผู้อื่นอาจมีคุณค่าแต่เพียงภายนอกโดยการเป็นแหล่งผลประโยชน์ของตัวเอง ในทางตรงกันข้ามพันธะในกลุ่มปฐมภูมิขึ้นอยู่กับคุณค่าภายในของผู้อื่นในฐานะที่เป็นบุคคล และความชื่นชมที่มีต่อผู้อื่นมิใช่จากผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่คาดว่าจะได้จากบุคคลนั้น กลุ่มปฐมภูมิถูกสร้างขึ้นจากความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่แผ่ขยายในหมู่สมาชิก มากกว่าถูกสร้างขึ้นจากการแลกเปลี่ยนบริการอย่างใดอย่างหนึ่งหรือผลประโยชน์ต่าง ๆ นอกจากนี้ กลุ่มปฐมภูมิยังเป็นสถานที่แรกเริ่มสำหรับ

¹⁴ Ibid., pp. 23-24.

การพัฒนาความอบอุ่นและความเห็นอกเห็นใจของมนุษย์ ซึ่งตรงกันข้ามกับความเป็นทางการที่เข้าเส้น ไม่เป็นส่วนตัว และความห่างเหินทางอารมณ์ ซึ่งมีอยู่ในความสัมพันธ์ประเภทอื่น ๆ

สองสามตัวอย่างต่อไปนี้จะช่วยแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างกลุ่มต่าง ๆ ได้ชัดเจนขึ้น สมาชิกของครอบครัว เช่น แม่อาจเข้าไปเกี่ยวข้องกับงานเป็นส่วนตัวกับงานที่ไม่ได้รับค่าตอบแทนภายในครอบครัวด้วยความยินดี เพราะเธอถือว่างานของเธอคืองานที่เธอปฏิบัติให้กับส่วนรวม อันได้แก่ "เรา" (the We) ของครอบครัว สิ่งที่เธอคิดว่าเป็นการเอาใจเอาเปรียบที่น่าอับอายถ้าเป็นการทำงานนอกบ้าน กลับเป็นที่ขอมรับได้เมื่อเกิดขึ้นภายในครอบครัว เพราะเธอมองว่าสิ่งนั้นเป็นการให้กับส่วนรวม สามีและภรรยา พ่อแม่และลูก ๆ ญาติ และเพื่อน จะขอมสูญเสียผลประโยชน์ส่วนตัวอย่างยินดี ถ้าผลประโยชน์นั้นขัดต่อหน้าที่ที่พวกเขามีต่อกลุ่มปฐมภูมิซึ่งพวกเขามีส่วนร่วมอยู่ พวกเขาพิจารณาซึ่งกันและกันบนพื้นฐานของคุณสมบัติภายในมากกว่าในแง่ของผลประโยชน์ ถ้านักเรียนคนหนึ่งถูกถามว่า ทำไมคน ๆ นี้จึงเป็นเพื่อนเขา และเขาตอบว่า "เพราะเขาช่วยผมให้สอบผ่านคณิตศาสตร์" คำตอบนั้นจะถูกตัดสินว่าไม่สมควรอย่างที่สุด เนื่องจากนักเรียนคนนั้นสับสนระหว่างลักษณะพื้นฐานของกลุ่มเพื่อนกับจุดมุ่งหมายเพื่อผลประโยชน์ ซึ่งมีอยู่ในการสมาคมประเภทอื่น ๆ กล่าวอีกนัยหนึ่ง กลุ่มปฐมภูมิคือ คนแดนซึ่งไม่ถูกครอบงำโดยคนเห็นแก่ตัว (Hobbesian man) เป็นที่ซึ่งการเสียสละต่อส่วนรวมและต่อผู้อื่นในฐานะที่เป็นคนเต็มตัวจะมาก่อนผลประโยชน์สูงสุดส่วนตัว

ความคิดเรื่องกระเจกสองคนและกลุ่มปฐมภูมิจึงมีความเกี่ยวเนื่องต่อกันอย่างใกล้ชิดในความคิดของคูลีย์ ความอ่อนไหวต่อความคิดของผู้อื่น -- การตอบสนองต่อทัศนคติ คำนิชม และการตัดสินสิ่งต่าง ๆ ของพวกเขา ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของบุคคลที่มีวิภาวะตามความคิดของคูลีย์ -- สามารถถูกสร้างและหล่อเลี้ยงได้เฉพาะในการกระทำระหว่างกันที่ใกล้ชิด

ขีดสนิมสนมภายในกลุ่มปฐมภูมิเท่านั้น ดังนั้นกลุ่มนี้จึงเป็นองค์ก่พื้นฐานที่การเติบโตของคตลักษณะพิเศษของมนุษย์ได้เกิดขึ้น ในกลุ่มปฐมภูมิบุคคลที่ไม่บรรลุนิติภาวะและคิดถึงแต่ตนเอง จะค่อย ๆ ปรับเปลี่ยนตัวเองให้เข้ากับความต้องการและความคาดหวังของผู้อื่น และสามารถเข้ากับชีวิตทางสังคมที่มีวิภาวะซึ่งมีทั้งการรับและการให้ กลุ่มปฐมภูมิล้วนแล้วแต่ซึ่งให้บุคคลมีความสามารถวางตนเองในตำแหน่งของผู้อื่น ดังปัจเจกบุคคลออกจากการแยกตัวเองแบบถือเอาตนเองเป็นศูนย์กลาง โดยสร้างความรู้สึกอ่อนไหว (sensitivity) ต่อความนึกคิด (clues) ของผู้อื่นขึ้นในตัวเขา ปราศจากซึ่งสิ่งเหล่านี้แล้ว ชีวิตทางสังคมจะเป็นไปไม่ได้ "ในกลุ่มเหล่านี้ [กลุ่มปฐมภูมิ] ชนรรมชาติมนุษย์จะถือกำเนิดขึ้น มนุษย์ไม่ได้มีชนรรมชาติของตนเองมาแต่กำเนิด มนุษย์ไม่สามารถได้มาซึ่งชนรรมชาตินั้น นอกจากผ่านทางความสัมพันธ์ที่มีต่อกัน และชนรรมชาติของมนุษย์จะสลายไปเมื่อมนุษย์ต้องอยู่โดดเดี่ยว"¹⁵

ปรัชญาสังคมของคูลีตีตั้งอยู่บนพื้นฐานความคิดที่ว่า ความก้าวหน้าของมนุษย์เกี่ยวข้องกับกาชธาชความเห็นอกเห็นใจของมนุษย์ให้กว้างออกไปอย่างไม่หยุดยั้ง ดังนั้น กลุ่มปฐมภูมิมคตจะแผ่ชธาชจากครอบครัวไปสู่ชุมชนท้องถิ่น ไปสู่ประเทศ และในที่สุดไปยังชุมชนโลกอื่นที่จริงความคิดของเขาดังที่ฟิลิป รีฟ (Philip Rieff) กล่าวก็คือ "ลัทธิการมองชนรรมชาติของมนุษย์จากชุมชนขนาดเล็ก" (small-town doctrine of human nature)¹⁶ ความคิดทางสังคมของคูลีตีนั้น ฮิวจ์ เอช. นีด เขียนไว้ว่า "ในทางหนึ่งนั้นเป็นการก้ำกั้วให้กับชุมชนอเมริกาที่เขาอาศัยอยู่ และคาดคะเนถึงกระบวนการที่ดีเป็นปกติ

¹⁵ Ibid., p. 30.

¹⁶ Philip Rieff, "Introduction" to *Human Nature*, p. xvii.

ของชุมชน"¹⁷ การมองโลกในแง่ดีอย่างอ่อนโยนและอย่างมีอคติ นิยมแบบโรแมนติกระดับหนึ่งของคูลีย์ถูกมองว่าโบราณสำหรับคนรุ่นใหม่ ผู้ซึ่งมองโลกผ่านแว่นของประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เลวร้าย ซึ่งปราศจากแอน อาร์เบอร์ ไม่ได้ประสบ ถึงกระนั้นแม้แต่ในส่วนของงานของคูลีย์ซึ่งด้อยไปเพราะการใส่อารมณ์ความรู้สึกเมตตากรุณามากเกินไปก็ยังมีความคิดทางสังคมวิทยาที่มีค่าหาหากในนั้น

พิจารณาตัวอย่างเช่น การอภิปรายของคูลีย์เกี่ยวกับความเลวร้ายที่เป็นคู่แข่งของลัทธิทางการ (formalism) และการไร้การจัดระเบียบทางสังคม เขานิยามว่าลัทธิทางการ "เป็นกลไกระดับสูงสุด" การไร้การจัดระเบียบคือ "กลไกที่แตกเป็นเสี่ยง ๆ"¹⁸ "ผลของความ เป็นทางการที่มีต่อบุคลิกภาพของบุคคลคือทำให้ขาดการพัฒนาไปสู่ชีวิตที่ สูงขึ้น และตกเป็นเหยื่อของความเฉื่อยชา [และ] พอใจเท่าที่มีอยู่"¹⁹ ในอีกด้านหนึ่งความไร้การจัดระเบียบ "ปรากฏในบุคคลในฐานะที่เป็น จิตใจที่ปราศจากการเชื่อมั่นและข้อสัจธรรมต่อส่วนรวม และปราศจากซึ่ง หลักการที่กว้างขึ้นของความประพฤติกึ่งได้มาจากความเชื่อสัจธรรม"²⁰ ผู้อ่านงานทางสังคมวิทยาสมัยใหม่อาจไม่ข้อได้สังเกตแนวความคิด เหล่านี้ในงานของคูลีย์นัก เนื่องจากผู้อ่านคุ้นเคยกับปรากฏการณ์ "อนอมิก" (anomic) ของเดอร์ไคม์ (Durkheim) ที่มีการขยาย ความและมีรายละเอียดต่าง ๆ มากกว่า แต่ควรตั้งข้อสังเกตว่า แม้ คูลีย์จะมีทัศนคติการมองโลกในแง่ดีโดยทั่ว ๆ ไป เขาก็ยังรู้สึกได้ถึง ปรากฏการณ์ของวิกฤตการณ์ระยะแรก ๆ เหล่านี้ที่ปรากฏอยู่อย่างเด่นชัดในสำนักทางสังคมของเดอร์ไคม์ ในส่วนการขึ้นและการรักษา

¹⁷ Mead, op.cit., p. xxxvi.

¹⁸ *Social Organization*, p. 347.

¹⁹ Ibid., p. 343.

²⁰ Ibid., p. 347.

ความเจ็บป่วยของคนสมัยใหม่ คลีย์เขียนในท่วงทำนองแบบเดอร์ไคม์อย่างเด่นชัดอยู่บ่อย ๆ "การทำรัฐให้เป็นอุดมคติ โดยอาศัยประเพณี บทกวี คนตรี สถาปัตยกรรม งานเฉลิมฉลองของชาติ และอนสาวรีย์ และโดยศาสนาและปรัชญา เป็นการสอนบุคคลว่า เขาเป็นสมาชิกของส่วนรวมที่ทรงเกียรติซึ่งเขามีหน้าที่ต้องอุทิศตนต่อสิ่งเหล่านี้ สอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้อาจถูกลดค่าลงในการนำมาใช้โดยมีจุดมุ่งหมายที่เป็นปฏิบัติวิธา"²¹

การมีชื่อเสียงของคลีย์ไม่ได้เกิดขึ้นจากการมีแนวคิดใกล้เคียงกับของเดอร์ไคม์ แต่มาจากผลงานที่สำคัญของเขาที่มีต่อปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับการซึมซาบทางสังคม บางทีพาร์สันส์ (Parsons) ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ค่อนข้างรุนแรงเกินไปหน่อย เมื่อเขาเขียนว่า "เดอร์ไคม์เป็นนักทฤษฎีที่มองว่าสังคมเป็นวัตถุอยู่ในโลกภายนอก คลีย์เป็นนักทฤษฎีที่มองว่าสังคมเป็นส่วนหนึ่งของตัวตนของปัจเจกบุคคล"²² แต่โดยความหมายทั่ว ๆ ไปพาร์สันส์ก็ยังถูกในการเน้นว่า สำหรับคลีย์ซึ่งมีความคิดแตกต่างจากเดอร์ไคม์ มองสังคมเป็นปรากฏการณ์ทางจิตแต่เพียงอย่างเดียว คลีย์เขียนว่า "จินตนาการของคนที่มีต่อกันและกันเป็นความเป็นจริงทั้งหมดของสังคม" "สังคม... เป็นการสัมพันธ์ทางความคิดต่าง ๆ ของปัจเจกบุคคลที่มีต่อกัน"²³

คำวิจารณ์ระยะหลัง ๆ โดยเฉพาะจากฮอร์จ เอช. มัด วิจารณ์ทฤษฎีของคลีย์ที่เน้นด้านจิตมากเกินไปในเรื่องการก่อเกิดตัว-

²¹ *Social Process*, p. 418.

²² Talcott Parsons, "Cooley and the Problem of Internalization," in Albert J. Reiss, Jr., ed., *Cooley and Social Analysis* (Ann Arbor, University of Michigan Press, 1968), p. 66.

²³ *Human Nature*, pp. 119, 121.

คน แต่ก็ไม่มีใครที่จะปฏิเสธได้ว่า เขาควรได้รับการยอมรับเช่นเดียวกับบุคคลสำคัญอื่นๆ เช่น วิลเลียม เจมส์, ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud), เอมิล เคอร์ไคม์ และฮอว์จ เอช. มัด ในความสำเร็จที่ทำลายแนวความคิดแบบเคส์การ์ตส์ ซึ่งตัดขาดระหว่างจิตใจและโลก สังคมภายนอก คูลีย์ได้ขยายความโดยรายละเอียดที่น่าเชื่อถือเกี่ยวกับความคิดที่ว่า คนกับสังคม ตัวตนและผู้อื่น ได้ถูกเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวที่ไม่สามารถแยกออกจากกัน ดังนั้น คุณภาพของชีวิตทางสังคมของคน ๆ หนึ่งและคุณภาพของความสัมพันธ์ของคนหนึ่งที่มีต่อคนรอบข้างเขา เป็นปัจจัยสำคัญพื้นฐานที่ประกอบกันขึ้นเป็นบุคลิกภาพของบุคคลนั้น

ระเบียบวิธีทางสังคมวิทยา

นอกจากแนวความคิดต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว คูลีย์เช่นเดียวกับ คับเบิลส, ไอ. โทมัส (W. I. Thomas) และฮอว์จ เอช. มัด ได้มีผลงานที่สำคัญมากเกี่ยวกับระเบียบวิธีทางสังคมวิทยา แนวความคิดของพวกเขาเป็นอิสระจากแมกซ์ เวเบอร์ (Max Weber) แต่ถือได้ว่าเกิดขึ้นในช่วงเวลาเดียวกัน พวกเขาเสนอว่าการศึกษากิจกรรมของมนุษย์ต้องให้ความสนใจเกี่ยวกับความหมายที่ผู้กระทำมีต่อสถานการณ์ที่อยู่รอบข้าง ดังนั้น การศึกษาต้องมองให้ลึกกลงไปกว่าการบรรยายพฤติกรรมเพียงอย่างเดียว

คูลีย์และผู้ร่วมคิดของเขายืนยันว่า สังคมวิทยาเกี่ยวกับกลุ่มไก่อาจตั้งอยู่บนรากฐานของการบรรยายพฤติกรรมของไก่อ่านั้น เนื่องจากเราไม่สามารถที่จะเข้าใจถึงความหมายที่แฝงอยู่ในกิจกรรมต่างๆ ที่ไก่อ่า แต่สังคมวิทยาของมนุษย์สามารถศึกษาได้ในสหวิทยาที่แตกต่างกันเพราะเราสามารถค้นหาลึกลงไปถึงความหมายเชิงอัตวิสัยของการกระทำของมนุษย์ที่อยู่ภายใต้พฤติกรรมภายนอก คูลีย์เสนอว่าสังคมศาสตร์จะขาดซึ่งเครื่องมือที่ดี ถ้ายังยึดถือประเพณีที่ตกทอดกันมา คือ การไม่ศึกษาถึงโครงสร้างแรงจูงใจของการกระทำของมนุษย์ ถึงแม้

จะยอมรับกันว่าหลักของคูลีย์ในการมองปัญหาเกี่ยวกับการมองพฤติกรรมที่เป็นผลของแรงจูงใจ เป็นการคาดคะเนมากเกินไป แต่แนวความคิดของเขาก็ถือว่าอยู่ในแนวทางที่ถูก

คูลีย์แยกความแตกต่างระหว่าง "ความรู้เกี่ยวกับสถานที่หรือสรรพสิ่ง" และ "ความรู้เกี่ยวกับคน หรือสังคม" ส่วนหลัง

ถูกพัฒนาจากการสัมผัสกับความคิดของผู้อื่นผ่านทางความคิดต่อสื่อสาร ซึ่งก่อให้เกิดการต่อเนื่องของกระบวนการทางความคิดและความรู้สึกทางจิตใจที่คล้ายคลึงกับของผู้อื่น ๆ และทำให้เราสามารถเข้าใจพวกเขาได้ โดยการมีส่วนร่วมในสภาพทางจิตใจของพวกเขา... อาจจะมีบรรพชาได้คำว่าเปรียบเสมือนการแสดงความเห็นอกเห็นใจ หรือถ้าในรูปแบบที่มองเห็นมากกว่า ก็เปรียบได้กับการแสดงละคร เพราะมันประกอบด้วยการรับรู้พฤติกรรมทางสาขตา และการจินตนาการของกระบวนการตอบโต้ทางความคิด²⁴

คูลีย์กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างความรู้ของเราเกี่ยวกับน้ำหรือสุนัข และความรู้ของเราเกี่ยวกับมนุษย์ มีรากฐานอยู่ที่ความสามารถของเราก่อนที่จะมีความเข้าใจที่เห็นอกเห็นใจต่อแรงจูงใจของมนุษย์ และต้นเหตุของการกระทำ

สิ่งที่คูลีย์เกี่ยวข้องกับมนุษย์ ส่วนหนึ่งประกอบด้วยภาพที่วาดขึ้นมาในความคิดถึงสิ่งที่เขาจะทำในสถานการณ์หนึ่ง ๆ เขา

²⁴ Charles Horton Cooley, *Sociological Theory and Social Research* (New York, Holt, Rinehart and Winston, 1930), p. 290.

จะมีท่าทางอย่างไร พูดอย่างไร เคลื่อนไหวอย่างไร จากภาพสะท้อนอยู่ในความคิมนั้นที่คิดตัดสินใจว่า เขาเป็นคนที่ฉลาดหรือซื่อสัตย์หรือคดโกง ใจดีหรือใจร้าย... นอกจากนี้คุณยังมีความรู้สึกภายในที่รู้สึกต่อเขาอยู่แล้วระดับหนึ่ง เมื่อคุณคิดถึงเขาในสถานการณ์เหล่านั้น และสื่อความคิดนั้นไปสู่เขา... แม้ว่าความรู้สึกของเราเกี่ยวข้องกับคนเป็นความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรม จะไม่มีการหึ่งทะลุเข้าไป ไม่มีการเข้าใจถึงสภาพภายในของมนุษย์อย่างชัดเจน ถ้าไม่มีความเห็นอกเห็นใจด้วย²⁵

ฮอร์ท เอช. มัด และบุคคลอื่น ๆ ได้ชี้ว่า การใช้วิธีการทำความเข้าใจอย่างเห็นอกเห็นใจของคูลีย์มีข้อดีอยู่ระดับหนึ่ง เนื่องจากเขาเน้นเกี่ยวกับกระบวนการทางสมองและการสำรวจความคิดภายในตัวเองมากเกินไป และเขาพลาดที่ไม่ได้แยกให้เห็นถึงความแตกต่างที่จำเป็นระหว่างพฤติกรรมที่เป็นผลจากความหมาย ซึ่งมนุษย์ทุกคนต้องสร้างขึ้นในการกระทำระหว่างกัน และการให้ความหมายอย่างมีระเบียบแบบแผนและมีการควบคุมของนักสังคมศาสตร์ อย่างไรก็ตามเขาต้องนับว่าเป็นหนึ่งในผู้บุกเบิกทั้งหลายในด้านระเบียบวิธีทางสังคมวิทยาเช่นเดียวกับแมกซ์ เวเบอร์ และเพื่อนร่วมคิดของเขาในเยอรมนี คูลีย์เห็นว่า การศึกษาเกี่ยวกับโลกสังคมของมนุษย์ต้องมีศูนย์กลางอยู่ที่ความพยายามที่จะค้นหาความหมายที่เป็นอัตวิสัยของมนุษย์ที่มีต่อการกระทำของตน และความหมายเหล่านั้นบางส่วนต้องถูกศึกษาผ่าน "ความเข้าใจ" มากกว่าที่ผ่านทางความเชื่อถือต่อรายงานถึงพฤติกรรมแต่เพียงอย่างเดียว

²⁵ Ibid., p. 294.

กระบวนการทางสังคม

คูลีย์ได้พูดถึงโครงสร้างสังคมน้อยมากเมื่อเทียบกับเรื่องอื่น ๆ ตามทฤษฎีแบบอินทรีของเขา คูลีย์คิดว่าชีวิตทางสังคมเปรียบเสมือนโองาที่ไม่มีใครสอดส่องและไม่เห็นไหวต่อการผันแปรของโครงสร้าง อย่างไรก็ตามในส่วนที่เกี่ยวกับกระบวนการทางสังคม นับได้ว่าเขาเป็นผู้สังเกตการณ์และผู้วิเคราะห์ที่เฉียบแหลม

ในทฤษฎีของคูลีย์ สังคมประกอบด้วยเครือข่ายของการติดต่อสื่อสารกันระหว่างส่วนประกอบที่เป็นผู้กระทำและกลุ่มย่อย ๆ เพราะฉะนั้นกระบวนการติดต่อสื่อสารโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่มารวมกันเป็นมติมหาชน จะเสริมความแข็งแกร่งของข้อผูกมัดทางสังคม และประกันความเห็นพ้องต้องกัน คูลีย์เห็นว่ามติมหาชนเปรียบเสมือน "กระบวนการทางอินทรี" และไม่เพียงแต่มีสภาพเป็นการตกลงกันเกี่ยวกับคำถามบางคำถามในวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น²⁶ ไม่ "เพียงเป็นการรวมกันของการตัดสินใจของปัจเจกบุคคลที่แยกจากกัน แต่เป็นองค์การ เป็นผลผลิตที่ร่วมกันของการติดต่อสื่อสารและอิทธิพลของการตอบสนองต่อกันและกัน มติมหาชนอาจแตกต่างจากผลรวมของความคิดเห็นแต่ละคนมีแยกจากกัน ดังเช่นเรือหนึ่งลำถูกสร้างจากคนร้อยคน ต่างจากเรือร้อยลำที่แต่ละลำถูกสร้างจากแต่ละคน"²⁷ กล่าวอีกอย่างหนึ่งคือ มติมหาชนไม่ได้เกิดจากข้อตกลงที่มีมาก่อน แต่เกิดจากการกระทำที่ตอบสนองต่อกันและกันของความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อกัน--จากการปะทะกันของความคิดเห็นในกระบวนการติดต่อสื่อสาร "ไม่มีความจำเป็นที่ต้องมีข้อตกลง สิ่งจำเป็นคือความสับสนและความแน่นอนทางความคิดซึ่งได้มาจากความสนใจ และการอภิปรายแลกเปลี่ยนกัน"²⁸ "มติ-

²⁶ *Social Process*, p. 318.

²⁷ *Social Organization*, p. 121.

²⁸ *Ibid.*, p. 122.

มหาชนที่บรรลุนิติภาวะ" เกิดจากการอภิปรายโต้แย้งซึ่งแตกต่างจาก "ความประทับใจของมหาชน" (popular impression) มติมหาชน ไม่ใช่ "การแสดงออกของการทำงานทางความคิดของคนสามัญหรือคนทั่ว ๆ ไป [ไม่ใช่] คำเฉลี่ยบางอย่างระหว่างความฉลาดระดับสูง และระดับต่ำของคนในกลุ่ม"²⁰ แต่มติมหาชนนี้ถูกสร้างขึ้นผ่านทาง การแลกเปลี่ยนของความคิดที่มีแนวโน้มตรงข้ามกัน "ความแตกต่างที่สา- มารถสื่อสารกันได้ เป็นชีวิตของมติมหาชนเช่นเดียวกับการผสมแบบคณะ เป็นเรื่องของสัตว์ตามธรรมชาติ"³⁰ แน่นนอน เมื่อไม่มี "รากฐานความ คิดที่คล้ายกัน ความเข้าใจและอิทธิพลต่อกันอย่างเพียงพอของสมาชิก ในกลุ่ม"³¹ พวกเขาจะไม่สามารถมีการกระทำร่วมกันได้ แต่ถ้ามีการรอบ อ้างอิงร่วมกันอันหนึ่ง มติมหาชนจะเป็นผลผลิตของข้อขัดแย้งที่สามารถ สื่อสารต่อกัน กลั้นกรองผ่านการอภิปรายโต้แย้งและการปะทะกันของ สติปัญญา สิ่งที่ทำให้เกิดมติมหาชน ก็เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการกระทำระ หว่างกันแบบอื่นๆ คูลีย์เชื่ออย่างสอดคล้องกับความคิดของเขาเกี่ยวกับ กระบวนการทางสังคมว่า ความขัดแย้งทางสังคมเป็นสิ่งที่จำเป็นและ ไม่สามารถกำจัดให้หมดไปได้

เมื่อคิดถึงมันมากเท่าใด เขาก็จะเห็นว่าความขัดแย้ง และความร่วมมือกันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถแยกจากกันได้มากเท่า นั้น ขึ้นตอนต่าง ๆ ของกระบวนการหนึ่งจะเกี่ยวข้องกับบาง อย่างของทั้งสองสิ่งนี้เสมอ...คุณสามารถจำแนกกระเบื้องบาง ทางสังคมออกเป็นความร่วมมือกันของส่วนรวมชนิดต่าง ๆ เป็น จำนวนมาก แต่ละชนิดประกอบด้วยปัจจัยต่าง ๆ ที่ขัดแย้งใน

²⁰ Ibid., p. 123.

³⁰ *Social Process*, p. 379.

³¹ Ibid.

ตัวมันเอง มันจึงต้องสร้างกลมกลืนเป็นหนึ่งในเดียวกับบาง
อย่างที่มีการขัดแย้งกับพวกอื่น ๆ³²

ในทฤษฎีของคลีส์ ความขัดแย้งเป็นเหตุการณ์ที่ต้นและเป็นผลดีหากว่า
ความขัดแย้งเกิดมาจากพื้นฐานความเห็นที่ตรงกันเกี่ยวกับเรื่องราว
ต่างๆไป คลีส์เป็นนักต่อสู้ที่กระตือรือร้นและจริงจังในการปกป้องความ
ดีงามของระบบประชาธิปไตย เพราะเขามองว่าประชาธิปไตยเป็นวิถี
การปกครองซึ่งบรรลุดังเอกภาพทางจริยธรรม ไม่ใช่จากการปราบ
ปราม ปิดบังความแตกต่าง แต่ได้ผ่านทางคารแสดงออกของบุคคลทั้ง
หลายบนเวทีการอภิปรายของความคิดเห็นมหาชน

การวิเคราะห์สถาบัน

คลีส์มีความเห็นคล้ายคลึงกับเว็บบเลน (Veblen) ที่ว่า ระบบ
ต่าง ๆ ของคุณค่าทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณค่าเงินตรา มี
ลักษณะเป็นสถาบันเนื่องจาก "แหล่งที่มาโดยตรงของคุณค่าเงินตราคือ
กลไกทางสังคม ไม่ว่าความสัมพันธ์ทางอ้อมของคุณค่าเหล่านั้นจะมีต่อ
ธรรมชาติมนุษย์อย่างไรก็ตาม"³³ คลีส์เชื่อว่า ตลาดเป็นสถาบันเช่น
เดียวกับโบสถ์หรือโรงเรียน ดังนั้นเขาจึงเสนอว่าไม่เป็นประโยชน์
เลยที่จะพูดถึงคุณค่าทางเศรษฐกิจโดยไม่มีอ้างอิงบ่อเกิดและความเป็น
มาของสถาบันของคุณค่าเหล่านั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษา
เกี่ยวกับคุณค่าของเงินตรา คลีส์เสนอว่าจะจะเป็นประโยชน์มากที่จะชี้ให้
เห็นถึงวิธีการที่ชนชั้นที่ครอบงำใช้ในการกำหนดสถาบันต่างๆ อาทิเช่น
ตลาด คลีส์มีความเห็นคล้ายคลึงกับเว็บบเลนซึ่งขัดแย้งกับแนวความคิด
เศรษฐกิจศาสตร์แบบดั้งเดิม โดยการพัฒนาเสนอให้นักเรียนของเขา

³² Ibid., p. 39.

³³ Ibid., p. 295.

เห็นว่า ระบบอุตสาหกรรมไม่ใช่กลไกที่ปรับตัวเองแต่เป็นความซับซ้อนของสถาบันซึ่งถูกกำหนดโดยนิสัย ธรรมเนียม และกฎหมาย "และถูกบริหารโดยชนชั้นซึ่งควบคุมการทำงานของสถาบันเหล่านี้ส่วนใหญ่"³⁴

นักประวัติศาสตร์ยุคแรก ๆ ในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์สถาบัน³⁵ มักจะใช้ชื่อของคูลีย์ต่อจากชื่อเว็บเดนในฐานะที่เป็นผู้ให้ประโยชน์แก่คนสำคัญให้แก่สาขาทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ แต่ชื่อของคูลีย์ไม่ได้ปรากฏให้เห็นอีกแล้วในสาขาวิชานี้ จริง ๆ แล้วเรามีได้ถูกกล่าวถึงโดยในบทความเกี่ยวกับเศรษฐศาสตร์สถาบันใน *International Encyclopedia of the Social Sciences* บทความที่เป็นเช่นนี้คือ เขาไม่ได้มองลึกไปกว่าเว็บเดนในการวิเคราะห์เกี่ยวกับสถาบัน และแม้ว่าเขาใช้คำศัพท์สถาบันหรือแนวคิดเกี่ยวกับสถาบัน แต่ข้อเสนอหรือคำอธิบายของเขาต่อเรื่องนี้ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป คูลีย์อาจจะถูกจัดอยู่เป็นเพียงหมายเหตุในประวัติศาสตร์เศรษฐกิจในอนาคต แต่คงเป็นไปได้ยากที่ประวัติศาสตร์ความคิดทฤษฎีทางสังคมวิทยาจะลืมบุรุษผู้^{นี้} ผู้ซึ่งเราเป็นหนี้ความคิดสองความคิด อันได้แก่ กระจุกสองคนและกลุ่มปฐมภูมิ

ชีวประวัติ

ชาร์ลส์ ฮอร์ตตัน คูลีย์ เกิดในบริเวณใกล้เคื่องกับมหาวิทยาลัย

³⁴Ibid., p. 302.

³⁵โปรดดู Paul T. Homan, "Institutional Economics," *Encyclopedia of the Social Sciences* (New York, Macmillan, 1935).

มิชิแกน ที่เมืองแอน อาร์เบอร์ ที่ซึ่งเขาใช้ชีวิตเกือบทั้งหมดของเขา³⁰ ครอบครัวคูลีย์มีรากฐานอยู่ที่รัฐนิวอิงแลนด์ บรรพบุรุษของพวกเขาคือ เบนจามิน คูลีย์ (Benjamin Cooley) ตั้งหลักฐานอยู่ที่ใกล้ ๆ เมืองสปริงฟิลด์ รัฐแมสซาชูเซตส์ก่อนปี ค.ศ. 1840 บิดาของคูลีย์ โทมัส แมคอินไทร์ คูลีย์ (Thomas McIntyre Cooley) ได้อพยพจากนิวยอร์กตะวันตกมายังรัฐมิชิแกน เนื่องจากโทมัส คูลีย์เกิดในครอบครัวใหญ่และเป็นครอบครัวชาวนาซึ่งอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ฮากจนข้นแค้น เขาจึงรู้สึกว่าการได้ศึกษาและมีความรู้สูงเป็นสิ่งจำเป็นที่เขาสามารถได้รับการศึกษาและมีสถานภาพทางสังคมที่สูงขึ้นคือการอพยพมาทางตะวันตก เขาตั้งหลักแหล่งที่มิชิแกนและเริ่มประกอบอาชีพเป็นบรรณาธิการ และหันมาทำงานเกี่ยวกับธุรกิจที่ดิน และต่อมาก็คือเป็นนักกฎหมาย จากการเป็นคนที่มีความทะเยอทะยานสูง ทะนงตน กระฉับกระเฉง ทำให้เขาสามารถไต่เต้าจากจุดเริ่มต้นที่ต่ำต้อย ไปสู่ตำแหน่งที่มีชื่อเสียงเกียรติยศในหมู่นักกฎหมายและพวกชนชั้นนำทางสังคมในมิชิแกน เขาประสบความสำเร็จ

³⁰ชีวประวัติของคูลีย์ส่วนใหญ่ได้มาจาก Edward C. Jandy, *Charles Horton Cooley: His Life and His Social Theory* (New York, The Dryden Press, 1942) และจาก Robert C. Angell, "Introduction," Albert J. Reiss, Jr., ed., *Cooley and Social Analysis*. งานเขียนอื่น ๆ เกี่ยวกับคูลีย์โดย Robert C. Angell โดยเฉพาะบทความของเขากลับกับคูลีย์ที่ตีพิมพ์ใน *International Encyclopedia of the Social Sciences* (New York, Macmillan, 1968) ได้ให้ข้อมูลที่เป็ประโยชน์ ข้อมูลเสริมที่มีค่าได้รับจากลูกสาวของคูลีย์ แมรี คูลีย์ ผู้ซึ่งกรุณาอ่านฉบับร่างของบทความนี้ และเขียนถึงศาสตราจารย์แองเจลด์ (Angell) (14 พฤษภาคม 1969) ศาสตราจารย์แองเจลด์ได้ส่งจดหมายของเขาคู่มาให้ข้าพเจ้า

เรัจ โดยได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้มีความสามารถมากในความคิดด้านกฎหมาย และได้รับแต่งตั้งให้เป็นบุคคลหนึ่งในกลุ่มอาจารย์สามคนของโรงเรียนกฎหมายที่จัดตั้งขึ้นใหม่ของมหาวิทยาลัยมิชิแกนเมื่อปี ค.ศ. 1859 ในปี ค.ศ. 1864 เป็นปีที่ชาร์ลส์เกิด พ่อของเขาได้รับเลือกเข้าสู่ศาลฎีกาของรัฐมิชิแกน เขาคำรงตำแหน่งผู้พิพากษาศาลฎีกาและศาสตราจารย์ทางกฎหมายอยู่เป็นเวลาหลายปี นอกจากนี้เขายังเป็นผู้มีชื่อเสียงในระดับประเทศจากตำราทางกฎหมายที่เขาเขียนเป็นจำนวนมากและในฐานะที่เป็นประธานคนแรกของคณะกรรมการทางการค้าระหว่างรัฐ

ชาร์ลส์เป็นลูกคนที่สี่ในจำนวนหกคนของผู้พิพากษา กำเนิดในขณะที่ยังเยาว์มีสถานภาพที่มั่นคงแล้ว และอาศัยอยู่ในสภาพแวดล้อมที่สะดวกสบายที่แอน อาร์เบอร์ คูลีย์นั้นชอบรู้สึกหวาดเกรงและแปลกแยกระดับหนึ่งจากพ่อที่ทำงานหนักและประสบความสำเร็จอย่างสูง ทำให้ช่วงแรก ๆ ของชีวิต คูลีย์กลายเป็นคนมีลักษณะเก็บตัว คล้อยตาม และไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร ซึ่งเป็นลักษณะของการดำเนินชีวิตของเขาตลอดมาเป็นเวลาสิบห้าปีที่เขาดำรงตำแหน่งจากโรคภัยต่าง ๆ บางส่วนของโรคเหล่านั้นคือไซโคโซแมติก (Psychosomatic) เนื่องจากเขาเป็นคนที่ขี้อายและไม่ค่อยชอบคิดอันเนื่องจากการพูดติดอ่าง ทำให้เขามีเพื่อนเล่นเพียงสองสามคน ชอบฝันกลางวัน และอ่านหนังสืออยู่คนเดียว จากการมีอารมณ์อ่อนไหวมาก เขาจึงได้ทดแทนความรู้สึกที่ไม่มั่นคงโดยการจินตนาการให้ตนเองอยู่ในบทบาทของผู้แสดงปาฐกถาที่ยิ่งใหญ่และอยู่ในบทบาทของผู้นำ ความพยายามที่จะให้ได้มาซึ่งผลสำเร็จที่คูลีย์ผู้พ่อสามารถทำได้ในชีวิตจริง กลับเป็นเพียงสิ่งที่ลูกชายทำได้แต่ในจินตนาการ การที่คูลีย์ชอบขี้ม้ออย่างผาดโผน แทะสลัด และเป็นช่างไม้บางที่อาจจะอธิบายได้ในแง่ของความคิดแอดเลอร์เรียน (Adlerian) ที่ว่า เป็นความพยายามที่จะทดแทนความอ่อนแอของร่างกายและความไม่สามารถเข้ากับสังคมได้

คลีร์ใช้เวลาเรียนในมหาวิทยาลัยถึงเจ็ดปีเนื่องจากป่วย เดินทางไปยุโรป และทำงานช่วงสั้น ๆ เป็นคนวาดแบบและนักสถิติ เขาสำเร็จการศึกษาปริญญาตรีในสาขาวิชาวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นวิชาที่เขาไม่ได้ชอบเป็นพิเศษ เขาได้ลงทะเบียนเรียนหลายวิชาทางประวัติศาสตร์ และหนึ่งวิชาทางปรัชญาและเศรษฐศาสตร์ ในช่วงที่อยู่ในมหาวิทยาลัย และหลังจากนั้นคลีร์ได้อ่านหนังสือทุกชนิดเป็นจำนวนมากมาโดยตลอด การอ่านอย่างอิสระเหล่านี้เองที่นำไปสู่การตัดสินใจต่ออาชีพของเขา มิใช่เพราะวิชาที่เขาลงทะเบียนเรียนอย่างเป็นทางการ

จากการที่เขาได้อ่านงานจำนวนมากของดาร์วิน (Darwin) สเปนเซอร์ และนักสังคมวิทยาอินทรีชาวเยอรมัน อัลแบร์ต ชแฟเฟิลด์ (Albert Schaeffle) คลีร์ได้ตัดสินใจกลับไปเรียนที่มหาวิทยาลัยมิชิแกนในปี ค.ศ. 1890 โดยศึกษาระดับปริญญาเอกในสาขาเศรษฐศาสตร์การเมืองและสังคมวิทยา เขาได้เขียนวิทยานิพนธ์ในหัวข้อเรื่องทฤษฎีการคมนาคม (The Theory of Transportation) ซึ่งถือว่าเป็นการศึกษาที่บุกเบิกในสาขานี้ในสังคมวิทยา เขาได้รับปริญญาเอกในปี ค.ศ. 1894 เนื่องจากยังไม่มีการสอนอย่างเป็นทางการในสาขาสังคมวิทยาที่มิชิแกน เขาจึงต้องสอบผ่านคำถามของแฟรงกลิน กิดดิงส์ (Franklin Giddings) ที่ส่งมาจากมหาวิทยาลัยโคลัมเบีย

การที่คลีร์ใช้เวลาอันยาวนานจนผิดปกติในช่วงฝึกฝนและเตรียมตัว บางส่วนอาจจะเนื่องมาจากความเจ็บป่วย รวมทั้งจากความเป็นจริงที่ว่า เขาเป็นบุตรชายของพ่อแม่ที่ร่ำรวย ซึ่งสามารถปล่อยให้คลีร์ใช้เวลาในการตัดสินใจเกี่ยวกับงานอาชีพได้ นอกจากนี้คลีร์ยังรู้สึกทรมานจากความจริงที่ว่า เขายังคงอยู่ภายใต้เงาของบิดาที่มีชื่อเสียง ครั้งหนึ่งเขาเคยเขียนถึงมารดาว่า "ผมอยากจะทำอะไรออกไปยังที่ไหนสักแห่งที่ไม่มีใครรู้จักพ่อ และคุณจะมีใครบ้างไหมที่สนใจผมในฐานะที่"

เป็นตัวผมเอง"³⁷ เหมือนกับว่าคูลีย์เจ็บป่วยอยู่เป็นเวลานานกับการ พังพาททางอารมณ์ต่อผู้เป็นพ่อ พ่ซึ่งเขา รู้สึกแปลกนสกโดยพื้นฐาน ขณะ เดียวกันก็รู้สึกได้ถึงความจริงที่ว่า เขาอยู่ภายใต้ข้อผูกมัดที่ต้องเริ่ม งานอาชีพที่จะนำมาซึ่งเกียรติยศชื่อเสียงแก่ครอบครัว

ผลงานช่วงแรก ๆ ของคูลีย์ คือ บทความเรื่อง "Social Significance of Street Railways" (ความสำคัญทางสังคม ของรถราง) ซึ่งเขาเสนอในการประชุมของสมาคมเศรษฐศาสตร์แห่ง อเมริกาในปี ค.ศ. 1890 และวิเทศนิพนธ์ของเขาที่กล่าวมาแล้ง งานทั้งสองได้มาจากการทำงานในวอชิงตันเป็นเวลาสองปี ปีแรกเขา ทำงานให้กับคณะกรรมการการค้าระหว่างรัฐ และในปีที่สองทำงาน ที่สำนักงานสำมะโนประชากร ผลงานทั้งสองเขียนในลักษณะจิตใจที่ แน็งกร้าวและแบบสำนึกนิยม ซึ่งเป็นแบบแผนที่ได้รับการยอมรับจากบิดา ของเขา ส่วนงานที่สมบูรณ์ของเขาซึ่งมีลักษณะแสดงออกถึงจิตใจที่อ่อน โสน และแนวความคิดที่สำรวจความคิดเห็นในของตนเองและสอดคล้อง กับธรรมชาติพื้นฐานของเขามากกว่า ได้เริ่มปรากฏขึ้นหลังจาก ที่เขา เริ่มสอนที่มหาวิทยาลัยมิชิแกนและประสบความสำเร็จในการเป็น อีสิระจากพ่อของเขา

ตลอดเวลาที่มีอาชีพสอนหนังสือที่มิชิแกนซึ่งเริ่มในปี ค.ศ. 1892 คูลีย์ได้ให้ความสนใจต่อปัญหาสังคมมากมาย รวมทั้งเรื่องต่าง ๆ ที่ เกิดขึ้นในแต่ละวัน แต่เรื่องที่สำคัญอันดับหนึ่งของคูลีย์ก็ยังคงเป็นการอยู่ กับตนเองศึกษาตนเอง จากการที่สามารถแสดงออกถึงอีสิระของเขา ทำให้คูลีย์สามารถเปลี่ยนความซื่อซอและความไร้ความสามารถที่จะแข่งขันกับแรงทะเยอทะยานของพ่อไปเป็นสิ่งที่มีความค่า โดยการอุทิศตนเอง ใให้กับการทำงาน ซึ่งส่วนใหญ่ได้มาจากการพิจารณาตนเองและการ สังเกตพฤติกรรมของบุคคลต่าง ๆ ที่ใกล้ชิดกับเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

³⁷ Jandy, op.cit., p. 21.

ลูก ๆ ของเขา

คูลีย์แต่งงานในปี ค.ศ. 1890 กับเอลซี โจนส์ (Elsie Jones) บุตรสาวของศาสตราจารย์ทางการแพทย์มหาวิทยาลัยมิชิแกน การแต่งงานทำให้คูลีย์สามารถทุ่มเทตนเองได้อย่างเต็มที่ให้กับงานด้านวิชาการ และมีชีวิตของการได้ร่ำรวยซึ่งเขาให้ความสำคัญเหนือกว่าสิ่งอื่น ๆ เนื่องจากมิสซิสคูลีย์ได้รับการเลี้ยงดูอบรมอย่างดี ทำให้เธอมีลักษณะแตกต่างจากสามี โดสเป็นคนเปิดเผยและกระฉับกระเฉง ดังนั้นจึงสามารถจัดการชีวิตครอบครัวในลักษณะที่เรื่องธรรมดา ๆ ในบ้านไม่ต้องตกหนักที่สามีของเธอ คู่สามีภรรยาไม่มีบุตรสามคน ชายหนึ่งหญิงสอง มีชีวิตอย่างเรียบง่าย ๆ และค่อนข้างเก็บตัวอยู่แต่ในบ้านใกล้ ๆ มหาวิทยาลัย ลูก ๆ ของคูลีย์เปรียบเสมือนห้องทดลองในบ้านที่คูลีย์ใช้ศึกษาเกี่ยวกับการเกิดและเติบโตของตัวคน ดังนั้นแม้ในขณะที่เขาไม่ได้เกี่ยวข้องกับภารกิจส่วนตัวเขาเอง แต่ต้องการสังเกตคนอื่น ๆ เขาก็ไม่จำเป็นต้องไปห่างจากแวดวงครอบครัว

ปราชญ์แห่งแอน อาร์เบอร์

คูลีย์ได้เลื่อนชั้นทางวิชาการอย่างค่อนข้างรวดเร็ว เขาได้เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์ในปี ค.ศ. 1899 รองศาสตราจารย์ในปี ค.ศ. 1904 และศาสตราจารย์เต็มขั้นในอีกสามปีต่อมา เขาไม่มีบุคลิกที่สะกดุดตาและคล่องแคล่วต่อนักศึกษาทั้งหลาย คำบรรยายของอาจารย์ที่พอม ทำทางประสาทและดูเหมือนคนป่วยผู้นี้ บรรยายด้วยน้ำเสียงสูงปราศจากความดังกังวาน ไม่เป็นที่น่าสนใจในหมู่นักศึกษาระดับปริญญาตรีนัก แต่เขาได้รับความสนใจจากนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งถูกปลุกเร้าโดยความฉลาดในการสืบสวนและค้นหาของคูลีย์ นักศึกษาเหล่านี้จะรู้สึกเป็นสิทธิพิเศษสำหรับพวกเขา ที่ได้เข้าฟังสัมมนาของคูลีย์ และได้เฝ้าดูเขาพัฒนาความคิดซึ่งมาจากส่วนที่ลึกมากของเขาอย่างช้า ๆ และเป็นช่วง ๆ คูลีย์ไม่ได้เข้าไปยุ่งกับรายละเอียดใน

การบริหารและไม่สะดวกใจที่จะเข้าไปมีส่วนในชีวิตทางสังคมและการเมืองของคณะ และกระทั่งพบว่าตนเองบกพร่องในการที่ทำงานของนักศึกษา หรือการเริ่มโครงการวิจัยต่าง ๆ ของคณะ แม้กระนั้นก็ตาม นักศึกษาหลาย ๆ คนของเขาสันนิษฐานว่า ผู้ที่ได้มีโอกาสเข้าไปฟังสัมมนา หรือฟังคำบรรยายที่เป็นส่วนการทำงานของความคิดที่สลับซับซ้อนของคูลีย์ จะตกอยู่ภายใต้อิทธิพลแนวความคิดของเขาไปตลอดชีวิต

วิถีการดำเนินชีวิตของคูลีย์สอดคล้องกับรูปแบบบรรณาการของนักวิชาการ ซึ่งไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว สถาบันทางวิชาการในช่วงนั้นยังคงครอบงำโดยกฎเกณฑ์ที่กึ่งขนานของการวางทำที่สละสลวยอย่างสภาพบรรณาการที่คูลีย์ไม่มีปัญหาด้านการเงิน และอาศัยในสภซึ่งปรัชญาที่ว่านักวิชาการที่ไม่ได้มีผลงานปรากฏก็จะสูญสลายไปจากวงวิชาการ (the publish-or-perish philosophy) ยังไม่ทำให้เกิดความเสียหายมากนัก คูลีย์จึงมีเวลาพอที่จะใช้ชีวิตครุ่นคิดอย่างไม่เร่งร้อนและศึกษาไปเรื่อย ๆ หนังสือของเขาถูกเขียนขึ้นอย่างช้า ๆ และเริ่มต้นจากข้อความสั้น ๆ ที่เขาจดไว้ในช่วงระยะเวลาอันยาวนาน หนังสือ *Human Nature and the Social Order* ได้ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1902 และหนังสือที่เป็นคัมภีร์ของเล่มนี้คือ *Social Organization* ได้รับการตีพิมพ์ในอีกเจ็ดปีต่อมา งานหลักชิ้นที่สามของเขาคือ *Social Process* ปรากฏออกมาในอีกเก้าปีภายหลัง คือในปี ค.ศ. 1918 หนังสือทั้งสามเล่มนี้รวมกับบทความต่างๆ จากวารสารซึ่งเขาเก็บไว้ตลอดชีวิตและรวมเล่มเป็นหนังสือ *Life and the Student* (1927) ถือว่าเป็นผลงานทางความคิดเกือบทั้งหมดของเขา บทความชิ้นแรก ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนิเวศวิทยาสังคม และผลงานอื่นๆ อีกสองสามชิ้นที่คูลีย์เขียนขึ้นในปีหลัง ๆ สามารถหาได้จากหนังสือ *Sociological Theory and Social Research* (1930) ซึ่งจัดพิมพ์หลังจากเขาถึงแก่กรรม

ชีวิตของคูลีย์ราบเรียบมาก เขาหลีกเลี่ยงการขัดแย้งและข้อโต้แย้ง ไม่ว่าจะป็นชนิดใดของความขัดแย้งทำให้เขาไม่สับสนใจและ

นอนไม่หลับ คลีย์ได้ร่วมก่อตั้งสมาคมสังคมวิทยาแห่งอเมริกาในปี ค.ศ. 1905 และได้เข้าร่วมการประชุมที่มีต่อมาแทบทุกครั้ง แต่สภาพการการประชุมที่เร่งรัดและวุ่นวายไม่ค่อยสอดคล้องกับรสนิยมของเขานัก ภายหลังคลีย์ได้เป็นประธานของสมาคมในปี ค.ศ. 1918 เขาจึงเริ่มสนุกกับการประชุมขึ้นมาบ้าง บางทีเพราะว่าในขณะนั้นเขาประสบความสำเร็จระดับหนึ่งแล้ว ทำให้สามารถที่จะเอาชนะความวิตกกังวลใจที่ไม่มีคนที่จะเคยมีมาเมื่อพบปะกับเพื่อนร่วมงาน ความจริงที่ว่าหนังสือของเขาขายได้ดี และในขณะนั้นเขาได้รับชื่อเสียงเป็นที่น่าอิจฉาทั้งในแวดวงเพื่อนฝูงและกลุ่มผู้อ่อนวัยกว่า อาจช่วยเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเองขึ้น คนที่เขียนชีวประวัติของคลีย์เขียนไว้ว่า "จากปี ค.ศ. 1918 จนถึงเวลาเกือบสิ้นชีวิตของเขา จะเป็นช่วงชีวิตที่มีความสุขที่สุดของคลีย์"³⁸

ตลอดเวลาหลายปีที่มหาวิทยาลัยชิคาโก คลีย์มีความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมงานน้อยมาก ในภาควิชาเขามีอายุมากกว่าอาจารย์คนถัดจากเขาคือ อาเธอร์ อี. วูด (Arthur E. Wood) มาก ดังนั้นเขาจึงไม่ค่อยมีเพื่อนที่นั่น ครอบครัวคลีย์ไปเที่ยวและไปงานเลี้ยงสังสรรค์น้อยมาก พวกเขาชอบความสัมพันธ์แบบง่าย ๆ และอย่างไม่เป็นทางการ บ่อยครั้งที่คลีย์จะไปเดินเล่นเป็นระยะทางยาว ๆ กับเพื่อนสอง-สามคนที่เขาเลือกและไปท่องเที่ยวพักผ่อน (camping trip) กับพวกเพื่อน ๆ เหล่านั้นถึงแคนาดาติดต่อกันเป็นเวลาหลายปี พวกเขาสนทนากับความลำบากและการทำอาหารง่าย ๆ ให้ภรรยา³⁹ ส่วนใหญ่ในฤดูร้อน คลีย์และภรรยาจะใช้เวลาพักผ่อนที่ทะเลสาบคริสตอลในมิชิแกนตอนเหนือ ที่ซึ่งเขาได้สร้างกระท่อมสำหรับครอบครัวไว้ใกล้ ๆ ทะเลสาบและไปว่ายน้ำ พายเรือ หรือเดินเล่นกับภรรยาและ

³⁸ Ibid., p. 71.

³⁹ ได้จากการติดต่เป็นส่วนตัวกับโรเบิร์ต ซี. แองเจลด์, 21 มีนาคม 1969.

ลูก ๆ เขาเป็นนักพฤกษศาสตร์สมัครเล่นที่มีความสามารถและเป็นนักคน
 นก ในระหว่างช่วงฤดูร้อนเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างช่วง
 เวลาสุดท้ายของชีวิตเขา คูลีย์ดูเหมือนจะได้พบกับความสงบและอิม-
 เล็บใจซึ่งไม่ได้ปรากฏในตัวเขามาเป็นเวลานาน เขาได้เขียนไว้ใน
 สมุดบันทึกว่า "ข้าพเจ้าพอใจในชีวิตที่นี่ พอลใจในอากาศ อาหาร และ
 ทะเลสาบ พอลใจในงานที่ได้ทำด้วยมือของตนเอง พอลใจกับครอบครัว
 พอลใจที่ข้าพเจ้าสามารถมาที่นี่ได้แทบทุกฤดูร้อน พอลใจกับหนังสือของ
 ข้าพเจ้า ความคิดของข้าพเจ้า ความหวังของข้าพเจ้า"⁴⁰

คูลีย์ได้รับเชิญให้ไปร่วมทำงานในภาควิชาสังคมวิทยาที่มีชื่อ-
 เสียงมากกว่าในที่อื่น เช่น กิดคิงส์เชิญเขาให้ไปอยู่ที่มหาวิทยาลัยโคล-
 ลัมเบีย แต่เขาไม่เคยแม้แต่จะพิจารณาข้อเสนอเหล่านั้นอย่างจริงจัง
 คูลีย์รู้สึกผูกพันต่อแอน อาร์เบอร์ ค่อมมหาวิทยาลัยซึ่งพ่อนและพ่อตาของ
 เขาสอนอยู่ และเขาได้ใช้เวลาในการเรียนส่วนใหญ่ที่นี่ เขาไม่ต้อง
 การความคึกคักและการแข่งขันซึ่งมีอยู่ในมหาวิทยาลัยใหญ่ ๆ เช่น
 โคลัมเบีย

ในช่วงสิบปีสุดท้ายของชีวิต คูลีย์กลายเป็นคนสำคัญของสถาบัน
 มหาวิทยาลัยมิชิแกน ถึงแม้เขาไม่เคยปฏิบัติตามสิ่งประดับภายนอกของ
 บทบาทนักวิชาการ เป็นคณะกรรมการของภาควิชาที่ไม่ดี และอาจจะ
 เป็นหัวหน้าภาควิชาที่แย่ไปอีก แต่เขาสามารถผลิตผลงานจำนวนมากที่
 นำมาซึ่งประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัย

ไม่มีผู้วิจารณ์คนใดที่สามารถสรุปเกี่ยวกับงานอาชีพของคูลีย์ได้
 ดีเท่าตัวเขาเอง เมื่อเขาเขียนว่า "ผู้ที่ช่วยให้มหาวิทยาลัยประสบความสำเร็จ
 ในด้านวิชาการ ซึ่งเป็นที่รู้จักในฐานะผู้ไม่มีความสามารถ
 ในด้านอื่น ๆ เดส โคร ๆ อาจารย์อีกคนที่ผู้ที่กำลังทรมานด้วยเสียง
 อันเบาและดังเด ผู้ที่มีพื้นฐานทางอารมณ์และบุคลิกภาพที่ระวนระ

⁴⁰Jandy, op.cit., p. 73.

วายนและเก็บตัว ผู้ที่ทำทางต่างๆไปเป็นนักวิชาการที่ไร้สมรรถภาพ สิ่งเหล่านี้จะทำให้เขาไม่ก้าวหน้าในงานอาชีพ แต่เขาก็ยังมีโอกาสทำบางอย่างในระชะชาว"⁴¹ คลูส์ได้อยู่ในมหาวิทยาลัยซึ่งถือว่าเป็นที่ปลอดภัยและเหมาะสมกับเขา ทางมหาวิทยาลัยอินดีที่ลอมรรับใน "ลักษณะพิเศษจำเพาะ" (ideosyncrasy credit) ของเขา และมองข้ามสิ่งที่คลูส์ขาดในสิ่งที่นักวิชาการธรรมดา ๆ ควรจะมี และใช้เขาในสภาพนักวิชาการ คลูส์จึงได้ใช้คุณสมบัติเหล่านี้ของสถาบันอย่างฉลาด เนื่องจากได้รับการปกป้องจากการแทรกแซงและจากการถูกปะทะจากแรงกดดันของโลกภายนอก ทำให้คลูส์ได้ใช้เวลาที่ต่างนอนอยู่เป็นเวลานานเปลี่ยนข้อค้อยต่าง ๆ ที่มีแต่แรก--ความขี้อาย ความอ่อนไหว และธรรมชาติที่เก็บตัว และการสนใจแต่ตนเอง--ไปสู่สิ่งที่มีคุณค่า ซึ่งทำให้เขาสามารถสร้างผลงานต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์เสมือนผลไม้ที่สุกอมอย่างช้า ๆ จากการใช้สมองคิดไปเรื่อย ๆ และการสังเกตความคิดภายในของตนเอง

ในปลายปี ค.ศ. 1928 สุขภาพของคลูส์เริ่มทรุดลง ในเดือนมีนาคมปีถัดมาก็ได้พบว่าเขาเป็นมะเร็ง เขาเสียชีวิตในวันที่ 7 พฤษภาคม 1929⁴²

บริบททางวิชาการ

จากทรรศนะของนักประวัติศาสตร์แนวความคิด พาลคอตต์ พาร์สันส์ (Talcott Parsons) เขียนได้อย่างถูกต้องไม่มีข้อสงสัยว่า "จุดอ้างอิงของทฤษฎีหลักของคลูส์คือ ผลงานของวิลเลียม เจมส์... คลูส์ รวมทั้งมิตร เป็นผู้เก็บเกี่ยวผลของการคิดค้นของเจมส์ในด้านที่

⁴¹ *Life and the Student*, p. 181.

⁴² วันถึงแก่กรรมของคลูส์ที่เสนอในหนังสือของ Jandy ไม่ถูกต้อง. ข้าพเจ้าเป็นหนี้ข้อมูลชิ้นนี้ต่อแมรี คลูส์

เกี่ยวกับปรัชญาและจิตวิทยา"⁴³ แต่ถ้าพิจารณาตามระยะเวลา อิทธิพลของเจมส์ที่มีต่อคูลีย์จะเกิดขึ้นในช่วงหลัง ๆ และแนวความคิดส่วนรวมของคูลีย์เกิดขึ้นก่อนที่เขาจะได้ศึกษางานของเจมส์ ผู้ซึ่งเป็นนักปรัชญาที่ยิ่งใหญ่ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

ภายหลังการหลงใหลในช่วงแรก ๆ ในงานของแม็คคอลลีย์ (Maccauley) คูลีย์ในช่วงเป็นหนุ่มได้เปลี่ยนความสนใจไปยังงานของอีเมอร์สัน (Emerson), เกอเต้ (Goethe) และคาร์วิน คูลีย์เขียนไว้ว่า "จากคาร์วินข้าพเจ้าได้พบ... กับความคิดที่น่าพิศวงใจมากที่สุดเกี่ยวกับกระบวนการทั่ว ๆ ไปของธรรมชาติและวิถีทางที่จะศึกษากระบวนการเหล่านี้ ในขณะที่สำหรับความเป็นเพื่อนและผู้นำต่อความพยายามของข้าพเจ้าในการเข้าใจถึงโลกของมนุษย์ ข้าพเจ้าอาศัยนักเขียนของระบบเล็ก ๆ แต่ยิ่งใหญ่ด้วยสติปัญญาคือ อีเมอร์สัน เป็นด้านหลักเมื่อรุ่นหนุ่ม และต่อมาคือเกอเต้"⁴⁴ การสรรเสริญถึงอิสรภาพและการสร้างสรรค์ของมนุษย์อย่างโรแมนติก รวมทั้งปรัชญาแบบมนุษย์นิยมและลัทธิจิตนิยมทรานแซนเด็นทัล (Transcendental Idealism)* ของอีเมอร์สัน มีอิทธิพลอย่างสูงต่อคูลีย์ตลอดชีวิตของเขา งานเขียนของคูลีย์ส่วนใหญ่ยังอาศัยได้แนวความคิดของนักปรัชญาจากนิวอิงแลนด์ผู้นี้ ผู้ซึ่งเขียนว่า "ไม่มีสิ่งใดที่น่าสนใจสำหรับเรานอกจากมนุษย์... และแม้ว่าเราตระหนักถึงกฎสมบูรณ์ของธรรมชาติ แต่กฎนั้นจะนำทั้งก็เป็นในแง่ของความสัมพันธ์ที่มีต่อมนุษย์ หรือที่มีรากฐานอยู่

⁴³ Parsons in Reiss, ed., op.cit., p. 59.

⁴⁴ *Sociological Theory*, p. 4.

* เป็นปรัชญาความคิดที่เสนอว่า ธรรมชาติของความเป็นจริงสามารถค้นพบได้จากการสืบค้นในกระบวนการทางความคิดมากกว่าสืบค้นจากวัตถุของประสบการณ์ประสาทสัมผัส ผู้ที่เสนอปรัชญานวนนี้ได้แก่ คานต์ (Kant), เฮเกิล (Hegel), ฟิชเต้ (Fichte) ต่อมาแนว

ภาสในจิตใจ"⁴⁵ ต่อจากอีเมอร์สันก็คือ เกอเต้ผู้ซึ่งมีอิทธิพลต่อคลี้อย่างมาก (เกอเต้มีอิทธิพลอย่างมากต่ออีเมอร์สันเองด้วย) สิ่งที่คลี้อได้เรียนรู้จากเกอเต้คือ ความคิดเกี่ยวกับอินทรีย์ส่วนทั้งหมดและความเป็นหนึ่งเดียวกันของชีวิต คลี้อเขียนไว้ว่า "ข้าพเจ้าคิดอยู่เสมอว่า ในด้านสติปัญญา เกอเต้เกือบจะเป็นนักสังคมวิทยาที่สมบูรณ์แบบ และดังนั้นถ้า [ใครที่ได้เข้าถึง]... ความเข้าใจของเขา ความไม่มีอคติของเขา และความคิดของเขาในส่วนที่เกี่ยวกับความเป็นหนึ่งเดียวกันและกระบวนการเชิงอินทรีย์ก็อาจจะบรรลุผลสำเร็จในเกือบทุกสิ่ง"⁴⁶ ในหนังสือหลาย ๆ เล่มของคลี้อได้มีการอ้างอิงถึงเกอเต้มากกว่านักวิทยาศาสตร์สังคมอื่น ๆ

ในช่วงแรก ๆ คลี้อได้กลายเป็นผู้มีทรรศนะแบบวิวัฒนาการ โดยผ่านทาง การอ่านงานของคาร์วินอย่างละเอียด คลี้อชื่นชมกับความเข้าใจของคาร์วินในส่วนความสัมพันธ์ที่สลับซับซ้อนที่ดำรงอยู่ในโลกของธรรมชาติทางชีววิทยา ปรัชญาพิจารณาในส่วนทั้งหมด (holistic philosophy) ของคลี้อ การเน้นเรื่องการกระทำระหว่างกันและความสัมพันธ์ระหว่างกัน และการปฏิเสธต่อคำอธิบายในการศึกษาเกี่ยวกับมนุษย์ในแง่เป็นอะตอมหรือศึกษาแบบแยกออกเป็นส่วน ๆ

คิดทางปรัชญาได้รับการกล่าวถึงอีกโดยเสนอนในแนวของ อาร์. ดับเบิลยู. อีเมอร์สัน (R. W. Emerson) และชาวนิวอิงแลนด์ในศตวรรษที่ 19 บางคน โดยมีความคิดพื้นฐานที่การค้นหาคำเป็นจริงผ่านทางความเข้าใจทางจิตวิญญาณภาสใน (spiritual intuition) -- ผู้แปล

⁴⁵ อ้างในบทความของ Michael Moran เกี่ยวกับอีเมอร์สัน ใน *Encyclopedia of Philosophy* (New York, Macmillan, 1967).

⁴⁶ *Social Process*, p. 402.

(atomic interpretation) แบบต่าง ๆ ทุกแบบ เป็นอิทธิพลอย่างลึกๆ จากการอ่านงานของคาร์วินเช่นเดียวกับเป็นผลจากอิทธิพลลัทธิจิตนิยมเฮอรัลด์ และถูกผ่านการกลั่นกรองโดยแนวคิดทรานส์-เด็นทัลลิสต์ของชาวนิวอิงแลนด์

อย่างไรก็ตาม คูลีย์ไม่ต่อขระต่อหรือรันทอนักคิดในเชิงวิวัฒนาการหรือที่เรียกว่า "นักสังคมนิยมคาร์วิน" (Social Darwinist) มากนัก โดยเฉพาะเฮอรัลด์ สเปนเซอร์ คูลีย์เขียนว่า "ความคิดรวบยอดทั่วไป [ของสเปนเซอร์] เกี่ยวกับการจัดระเบียบของชีวิตที่ก้าวหน้า... ดึงดูดใจข้าพเจ้ามากกว่าทรศนะการมองสังคมที่เฉพาะมากขึ้นของเขาซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยเห็นด้วยเลย"⁴⁷ คูลีย์ยอมรับว่า "พวกเราเกือบทุกคนที่เรียนสังคมวิทยาในช่วงปี ค.ศ. 1870-1890 ก็คิดเช่นนั้นจากการกระตุ้นของสเปนเซอร์"⁴⁸ สิ่งที่คูลีย์ไม่พอใจต่อสเปนเซอร์คือ ความ "บกพร่องในเรื่องความเห็นอกเห็นใจ" "ไม่คำนึงถึงบุคคลิกภาพ" "ขาดความรู้ด้านภาษาและประวัติศาสตร์วัฒนธรรม" และมีวิธีการหาเหตุผลแบบวิญญูญ์เอาเองอย่างคือ ๆ สเปนเซอร์เป็นนักปรัชญาสังคมที่ดั่งค้น หัวแข็ง และไม่ยอมปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ต่าง ๆ คูลีย์กล่าวว่า สเปนเซอร์ "ขาดซึ่งการรับรู้โดยตรงและการรับรู้ที่มีหลักฐานในส่วนโครงสร้างและขบวนการของชีวิตมนุษย์... [เขา] คิดถึงปรากฏการณ์เหล่านี้โดยใช้การเปรียบเทียบเกือบทั้งหมด อินทรีย์ส่วนทั้งหมดของระเบียบสังคมมีสภาพเป็นความเป็นจริงทางความคิดมากเท่า ๆ กับบุคคลิกภาพ และจำเป็นต้องมีจินตนาการที่เห็นอกเห็นใจมากพอ ๆ กันในการทำความเข้าใจต่อสิ่งเหล่านี้ แต่สิ่งนี้สเปนเซอร์ไม่มี และผลที่ตามมาคือความคิดรวบยอดของเขา... ในความคิดเห็นของ

⁴⁷ *Sociological Theory*, p. 5.

⁴⁸ *Ibid.*, p. 263.

ข้าพเจ้า ไม่ถือว่าเป็นสิ่งควาทที่ถูกต้องเลย"⁴⁰ ไม่น่าประหลาดใจเกินไปที่คูลิย์ซึ่งพิจารณาว่าเกอเต้เป็นนักสังคมวิทยาในอุดมคติ จะคิดว่าสเปนเซอร์ผู้ขาดซึ่งความชัดเจนในการเข้าใจถึงจิตของมนุษย์ไม่เป็นนักสังคมวิทยาที่แท้จริงเลย

เหตุผลอื่นนอกจากนี้คือ คูลิย์ซึ่งเป็นนักปฏิรูปสังคมและมีความคิดก้าวหน้า พบว่าลักษณะอรรถประโยชน์นิยมปัจเจกบุคคลและไม่ประนีประนอมของสเปนเซอร์ เป็นสิ่งที่ไม่น่าพึงพอใจ และพึงพอใจต่อนักสังคมวิทยาอินทรีย์คนอื่นมากกว่า อันได้แก่ อัลเบิร์ต เชฟเฟิลด์ ชาวเยอรมันผู้เขียน *Bau und Leben des sozialen Koerpers* คูลิย์เชื่อว่าเชฟเฟิลด์ใช้วิธีการหาเหตุผลโดยเปรียบเทียบแบบสเปนเซอร์น้อยกว่า และมีแนวความคิดใกล้เคียงกับทฤษฎีที่ว่า ตัวเชื่อมทางอินทรีย์ซึ่งเชื่อมสมาชิกในสังคมเป็นเรื่องทางจิตตามธรรมชาติโดยพื้นฐาน⁵⁰

หนทางวิชาการของบอลด์วินและเจมส์

ในทฤษฎีเฉพาะของคูลิย์ที่เกี่ยวกับธรรมชาติของตัวตน และการขยายความแนวความคิดเรื่องกระจกส่องตน ถือว่าเป็นหนทางความคิดต่อนักจิตวิทยาสังคม เจมส์ มาร์ก บอลด์วิน (James Mark Baldwin) และนักจิตวิทยาและนักปรัชญา วิลเลียม เจมส์⁵¹ ในปีพุทธศักราช 1890 เมื่อคูลิย์ได้เริ่มงานที่ใช้คำอธิบายทางพันธุกรรมในการอธิบายถึงต้นตอและการเติบโตของความคิดของคน เขาได้ทำการศึกษาความคิดของบอลด์วินและเจมส์อย่างเอาใจใส่ รวมทั้งงานนักจิตวิทยาเกี่ยวกับเด็ก เช่น จี. สแตนลีย์ ฮอลล์ (G. Stanley Hall) การทดลองและการศึกษาซึ่งบอลด์วินตีพิมพ์เป็นหนังสือชื่อ *Mental Development*

⁴⁰ Ibid., pp. 266-269.

⁵⁰ Jandy, op.cit., p. 86.

in the Child and the Race (1895) ส่งผลทางความคิดต่อผู้เขียน *Human Nature and the Social Order* เป็นพิเศษ บอลด์วินได้สรุปทฤษฎีของเขาไว้ว่า

ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะ... บุคลิกภาพของเด็กจะสามารถอธิบายอย่างไรได้นอกจากอธิบายทางสังคม ในอีกด้านหนึ่ง สังคมก็ไม่สามารถอธิบายอย่างมีคุณค่าทางเนื้อหาได้ ถ้าปราศจากการเข้าใจถึงพัฒนาการของปัจเจกบุคคล แน่นนอนคำอธิบายนี้มีลักษณะวนเป็นวงกลม และนั่นแหละเป็นประเด็นของข้าพเจ้า ในด้านหนึ่งเราไม่สามารถมีทฤษฎีทางสังคมได้นอกจากต้องมีความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาของ "สังคม" โดยเรารู้ถึงประวัติศาสตร์ทางธรรมชาติของสังคมทั้งหมด และในอีกด้านหนึ่งเราก็ไม่สามารถมีทฤษฎีที่เป็นจริงเกี่ยวกับสังคมในเวลาใดเวลาหนึ่งโดยปราศจากการบรรยายถึงสภาพทางสังคมที่บุคคลนั้นอาศัยอยู่ตามปกติ รวมทั้งความเป็นมาและปฏิบัติวิธียของสภาพสังคมที่มีต่อบุคคลนั้น^{๕๒}

^{๕๑} การอ้างอิงถึงประวัติศาสตร์ศึกษาแนวความคิดเรื่องละครจกสองคน ในงานของ Adam Smith และ Leslie Stephen คุ้ได้จาก Robert K. Merton, *Social Theory and Social Structure*, Enlarged Edition (New York, The Free Press, 1968), p. 19.

^{๕๒} อ้างโดย David W. Noble ในบทความของเขาเกี่ยวกับบอลด์วินใน *The Paradox of Progressive Thought* (Minneapolis, University of Minnesota Press, 1958), p. 92.

ถ้าข้อเขียนของบอลด์วินไม่ขาดซึ่งแบบการใช้ถ้อยคำที่สอดคล้องอย่าง
ของคลีย์ ใคร ๆ คงคิดว่าข้อความข้างต้นนี้คลีย์เป็นผู้เขียน

แม้ว่าคลีย์ได้ศึกษาศึกษาเฉพาะกรณีจากบอลด์วินมาก รวม
ทั้งความคิดทางจิตวิทยาสังคมทั่วไป แต่คลีย์เป็นนักวิไลนิยม เจมส์มาก
กว่านั้นไปอีก เนื่องจากคลีย์ได้รับความคิดตกข์จากทฤษฎีที่
ไปของเจมส์เกี่ยวกับธรรมชาติของจิตใจและตัวตน เจมส์มีความคิด
เห็นตรงกันข้ามกับการเห็นถึงหน่วยย่อยโดด ๆ (atomistic) ซึ่งมี
อยู่ในช่วงสมัยนั้นในจิตวิทยาแบบเยอรมัน เจมส์โต้แย้งว่าจิตสำนึกไม่
ได้ประกอบด้วยสสารรวมตัวเข้าด้วยกันของเศษหรือชิ้นเล็กๆ ของความ
คิด แต่จิตสำนึกจะไหลเหมือนสายน้ำ และดังนั้น ในทุกสภาวะของจิต-
สำนึกถือว่าเป็นส่วนสำคัญอันหนึ่งของจิตใจและกายภาพทั้งหมด (psy-
cho-physical context) สำหรับเจมส์ จิตมีสภาพสะสมผลเปลี่ยนแปลง
อย่างต่อเนื่อง จิตไม่ใช่โครงสร้างที่คงที่อย่างแข็งทื่อ แต่มักจะ
ขยายออกไปอย่างไม่มีการสิ้นสุด และเปลี่ยนแปลงไปตามประสบการณ์ใหม่ที่
ที่เกิดขึ้น เมื่อคลีย์เขียนว่า "จากการสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ ทำให้เรา
ขยายประสบการณ์ภายในของเรา"⁵³ เขาได้เดินตามรอยเท้าของ
เจมส์โดยตรง

สำหรับความคิดเกี่ยวกับตัวตน คลีย์เป็นหนี้เจมส์ชัดเจนมากขึ้น
ไปอีก นวัตกรรมที่สำคัญของเจมส์ คือทฤษฎีที่ไม่มองเพียง "โลก
ภายนอก" แต่มองถึงตัวตนในสภาพที่เป็นวัตถุ และเสนอความคิดพหุ-
นิยม (pluralism) แห่งตัวตน⁵⁴ เขาเริ่มจากถกเถียงและความ
แตกต่างระหว่างฉัน (I) ซึ่งเป็นตัวตนที่เป็น ผู้เรียนรู้ (knower)
และ ฉันที่เป็นกรรม (Me) เป็นตัวตนที่เป็น สิ่งที่ถูกรู้ (known) ว่า
เป็นผลรวมทั้งหมดของทุกสิ่งทุกอย่างของคนที่สามารถเรียกได้ว่า ของ

⁵³ *Human Nature*, p. 104.

⁵⁴ ไปรอดู Parsons in Reiss, ed., op.cit., p.59.

ฉัน (mine) ดังนั้น Me ทางวัตถุ (material Me) จะได้แก่ ร่างกายของคน ๆ หนึ่ง เครื่องแต่งกาย ครอบครัวยุ และองค์ประกอบส่วนที่สองที่ประกอบเป็น Me คือ Me ทางสังคม (social Me) ซึ่งถูกสร้างจากการที่บุคคลนั้นได้รับการยอมรับจากเพื่อน ๆ ของเขา ดังนั้น "คนจะมีตัวตนทางสังคมได้มากเท่ากับจำนวนบุคคลหลาย ๆ คนซึ่งยอมรับในคนนั้น รวมทั้งมีจินตภาพของคนนั้นในความรู้สึกนึกคิดของบุคคลเหล่านั้น"⁵⁵ เราสามารถกล่าวได้ว่า บุคคลหนึ่งมีตัวตนทางสังคมได้มากเท่ากับจำนวนกลุ่มคนต่าง ๆ ที่บุคคลนั้นให้ความสนใจต่อความคิดเห็น ส่วนที่สามที่ประกอบขึ้นเป็น Me เจมส์ เสนอว่าเป็น Me ทางจิตใจ (spiritual Me) ซึ่งเป็นส่วนทั้งหมดของสภาวะของจิตสำนึกของบุคคลและอำนาจของจิต (psychic faculties) จากการเปลี่ยนการมองตัวตนเป็นหน่วยโดด ๆ แบบเคส์การ์ตส์ เป็นการมองตัวตนในลักษณะการผสมผสานของหลาย ๆ ตัวตน ซึ่งตัวตนนี้เกิดขึ้นจากการติดต่อสื่อสารในรูปแบบต่าง ๆ ระหว่างตัวตนกับโลกภายนอก และจากการเห็นว่าตัวตนที่มีลักษณะผสมผสานเหล่านั้นอาจมองได้ว่าตัวตนเป็นวัตถุเช่นเดียวกับโลกภายนอก ถือได้ว่าเจมส์ได้วางพื้นฐานให้กับจิตวิทยาสังคมของทั้งคูลีย์และมิด และอาจพูดได้ว่า เป็นพื้นฐานของทฤษฎีบทบาททางสังคม และทฤษฎีบทบาทเชิงจิตวิทยาสังคมในระยะหลัง ๆ ต่อมา

คูลีย์ยอมรับถึงการเป็นหนี้ของเขาต่อบอลด์วินและเจมส์ และได้เขียนไว้ว่า "ความคิดที่ว่า บุคคลทางสังคมต่างๆ ไม่ได้แยกจากกันอย่างสิ้นเชิง แต่ส่วนใหญ่ประกอบด้วยปัจจัยต่างๆ ที่เหมือนกัน ศาส-

⁵⁵ อ้างในบทความของ William D. Phelan, Jr. เกี่ยวกับเจมส์ ใน *International Encyclopedia of the Social Sciences* ข้าพเจ้าใช้ตามคำอธิบายเกี่ยวกับแนวความคิดของเจมส์ ส่วนที่เกี่ยวกับตัวตนนี้ตลอดข้อหน้า

ศาสตราจารย์วิลเลียม เจมส์ ได้กล่าวถึงในทฤษฎีของท่านเกี่ยวกับตัวตนทางสังคมและความคิดนี้ได้ถูกขยายความมากขึ้นในหนังสือของศาสตราจารย์เจมส์ มาร์ก บอลด์วิน เรื่อง *Social and Ethical Interpretations of Mental Development...* ข้าพเจ้าได้รับการชี้แนะอย่างมาก และการกระตุ้นที่เป็นประโยชน์จากงานชิ้นหลังซึ่งเป็นงานที่สอดคล้องและมีความคิดริเริ่ม สำหรับศาสตราจารย์เจมส์ พันธะที่ข้าพเจ้ามีต่อท่านจะมากกว่าเสียอีก⁵⁶ ถึงแม้คุณลีย์จะเป็นหนทางวิชาการต่อเจมส์ เขาก็ยังเชื่อว่าคำอธิบายของนักปรัชญาจากฮาร์วาร์ดผู้นี้ไม่สมบูรณ์ในเชิงสังคมวิทยา เขาเขียนในบันทึกว่า

แม้ว่า วิลเลียม เจมส์ มองเขาถึงภาษาในของธรรมชาติทางสังคมของตัวตน แต่เขาไม่ได้พัฒนาความคิดนี้ไปสู่ความคิดรวบยอดทางอินทรีย์ของความสัมพันธ์ของปัจเจกบุคคลที่มีต่อสังคมส่วนรวม ความคิดรวบยอดของเขาเป็นลักษณะปัจเจกบุคคลมาก หรืออาจจะเรียกว่าเป็นสังคมที่กลัดบ แต่ไม่ใช่อย่างอินทรีย์หรืออย่างเข้าใจได้... เขาจึงมองมนุษย์เป็นปัจเจกบุคคลที่อยู่แยกจากกัน ไม่ได้มองว่าเป็น... สมาชิกของกันและกัน ปฏิบัตินิยมทางสังคมหรือบางที่ข้าพเจ้าควรจะพูดว่าปฏิบัตินิยมทางสังคมวิทยาจึงจำเป็นต้องพัฒนาต่อไป⁵⁷

ดังที่เห็นได้ชัดเจนในปัจจุบัน คุณลีย์ได้รับอิทธิพลอย่างลึกซึ้งจากนักประวัติศาสตร์ นักจิตวิทยา นักปรัชญา และนักประพันธ์ มากกว่าจากนักสังคมวิทยา นอกจากนักคิดต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว อิทธิพลทางความคิดจาก ทอว์ (Thoreau), พาสคาล (Pascal), ดังเต้

⁵⁶ *Human Nature*, p. 125.

⁵⁷ Jandy, op.cit., p. 110.

(Dante), โทมัส อา เคมพิส (Thomas à Kempis), วอลเตอร์ เบจโฮท (Walter Bagehot) และในส่วนของนักสังคมวิทยาอเมริกัน เคอ ท็อกวิลล์ (de Tocqueville) และ ลอร์ด ไบรซ์ (Lord Bryce) คุณเหมือนจะทำให้คูลีย์ประทับใจได้มากกว่านักสังคมศาสตร์อื่น ๆ เช่น นักวิชาการศึกษาสังคมชาวอังกฤษ หรืออ็อกส์ กองด์ (Auguste Comte) ในกลุ่มนักสังคมวิทยาในสมัยของคูลีย์ เกเบรียล ทาร์ด (Gabriel Tarde) ในฝรั่งเศส และเลสเทอร์ วอร์ด (Lester Ward) และ แฟรงกลิน กิดดิงส์ ในอเมริกา คุณเหมือนจะใกล้ชิดกับลักษณะทางความคิดของคูลีย์มากที่สุด ทั้งวอร์ดและกิดดิงส์มีแนวคิดและข้อเหลือเขาในช่วงที่เขาเริ่มอาชีพใหม่ๆ คูลีย์ชื่นชมงานของพวกเขาเช่นเดียวกับงานของทาร์ด ในแง่ที่ว่าพวกเขาเห็นว่า จิตวิทยาสังคมเป็นพื้นฐานของสังคม คูลีย์รู้สึกว่าเขา "ไม่สามารถเข้าใจถึงชีวิตทางสังคมของมนุษย์ได้จริง ๆ ถ้า [เขา] ไม่สามารถเข้าใจถึงกระบวนการทางความคิด ซึ่งเกี่ยวพันกันอย่างแนบแน่นแยกจากกันมิได้"⁵⁸ คูลีย์ชื่นชมกับการที่วอร์ดเน้นปัจจัยทางจิตใจอารยธรรม แม้ว่าเขาไม่สามารถเชื่อตามปรัชญาที่ว่าๆไปของวอร์ดได้ก็ตาม และในขณะที่งานด้านสถิติส่วนใหญ่ของกิดดิงส์ไม่ได้ดึงดูดใจเพื่อนร่วมงานที่มีวิถีนัก แต่คูลีย์ก็ชื่นชมกับงานของนักสังคมวิทยาจากโคคิมเบ็คที่เน้นเกี่ยวกับจิตสำนึกของความเป็นพวกเดียวกัน

ปัจจัยอีกอันหนึ่งที่เชื่อมคูลีย์เข้ากับนักสังคมวิทยาคนอื่น ๆ ในยุคสมัยของเขา คือความคิดเรื่องความก้าวหน้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งวอร์ด, สمول (Small), ซัมเนอร์ (Sumner) และกิดดิงส์ ทำนองเดียวกับบุคคลเหล่านี้ คูลีย์เชื่อว่าธรรมชาติมนุษย์เป็นการปรับแต่งและสามารถคิดแปลงได้ คือมนุษย์สามารถถูกสอนได้ ดังนั้น จึงถือเป็นข้ออ้างอิงในการมองอนาคตของมนุษย์ในแง่ดี คูลีย์เขียนไว้ว่า "เราถูกสร้างขึ้นมา

⁵⁸ *Sociological Theory*, p. 8.

อย่างมีความสุข นั้นคือมนุษยชาติสามารถก้าวหน้าไปได้โดยไม่ต้อง
เปลี่ยนธรรมชาติของมนุษย์ผ่านทางรูปแบบการปกครองเฉพาะที่เรา
อยู่แล้ว"^{๕๐} เช่นเดียวกับ วอร์ด, ซัมเนอร์, สพลอด และคนอื่น ๆ ใน
กลุ่มนักสังคมวิทยาในสมัยของเขา คูลีย์ "เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงของ
สังคมเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติอย่างช้า ๆ ค่อย ๆ เกิดและเกิดอย่าง
ต่อเนื่องในระดับที่สูงขึ้น (แต่ต่างจากคนอื่น ๆ ตรงที่ว่า คูลีย์ไม่ได้ใช้
ความคิดเกี่ยวกับขั้นตอน (stages))"^{๕๑} และเหมือนพวกเขาเช่นกัน
คูลีย์ตระหนักถึงความเป็นจริงของการชิงดีชิงเด่น การแข่งขัน การขัด
แย้ง และการต่อสู้ แต่เขาเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้สามารถแก้ไขผ่านการประ
นีประนอมและการคัดเลือกได้ ดังนั้นการประสมประสานเพื่อเกิดเป็น
สิ่งใหม่ (a new synthesis) ซึ่งจะเป็พื้นฐานใหม่ของการร่วมมือ
กันจะเกิดขึ้นหลังจากการต่อสู้^{๕๒} ทั้งวอร์ดและคูลีย์อ้างอิงแบบอย่าง
ทางพฤกษศาสตร์ คือ ลักษณะการเติบโตของต้นไม้ เมื่อพวกเขา
พยายามแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าของเผ่าพันธุ์มนุษย์ รากฐานของ
การมองโลกในแง่ดีอย่างอ่อนโยนของคูลีย์นี้จะค่อย ๆ ชัดเจนขึ้น เมื่อ
เราได้ศึกษาถึงสภาพทางสังคมของความคิดของเขา

บริบททางสังคม

คีน อิงค์ (Dean Inge) ได้ตั้งข้อสังเกตครั้งหนึ่งว่า คนที่
แต่งงานกับจิตวิญญาณของยุคสมัย มักจะพบตนเองเป็นม้าธนูไม่ช้า คูลีย์
พยายามตลอดงานอาชีพของเขาที่จะไม่ตกเป็นเหยื่อของคำอุปมานี้ เขา

^{๕๐} อ้างใน Noble, op.cit., p. 116.

^{๕๑} Roscoe C. Hinkle, "Introduction" to *Social Process*, p. xvii.

^{๕๒} Ibid., p. xxxii.

วางงานในรูปแบบที่มีคุณค่าต่อมนุษยชาติโดยสากล อยู่เหนือกาลเวลา และสถานที่ของเขา แม้อาจดูเหมือนขัดแย้งในตัวเองถ้าจะกล่าวว่างานส่วนใหญ่ของเขาเกือบเป็นแบบฉบับของตะวันตกตอนกลาง [ของสหรัฐอเมริกา--ผู้แปล] อย่างสมบูรณ์ และสะท้อนความคิดก้าวหน้าของอเมริกันในช่วงการเปลี่ยนของศตวรรษก็ตาม ความคิดของคูลีย์สามารถอยู่ได้นานเพราะเขาทำให้ความคิดนั้นอยู่เหนือแนวโน้มทางวิชาการและสมัยนิยม แต่คงจะเป็นการยากที่จะเข้าใจความคิดเหล่านี้โดยปราศจากการรู้ถึงแหล่งที่มาของความคิดนั้น

คูลีย์อาจเรียกได้ว่าเป็นนักสังคมนิยมหัวก้าวหน้า ในความหมายเดียวกับที่เทอร์เนอร์ (Turner), พาร์ริงตัน (Parrington), และเบียร์ด (Beard) ถูกเรียกว่าเป็นนักประวัติศาสตร์หัวก้าวหน้า^{๑๒} เช่นเดียวกับเขาเหล่านั้น คูลีย์ไม่ได้มีส่วนในการเขียนแบบวันต่อวันในสมัยของเขา แต่เขาก็ได้รับความคิดเป็นนัยๆ (cues) จากการสืบสวนอลหม่านทางวิชาการและทางการเมืองในช่วงปี ค.ศ. 1890-1915 ซึ่งถูกกระตุ้นโดยนักปฏิรูปลัทธิพรรคประชาชนและพวกปฏิรูปหัวก้าวหน้า (Populist and Progressive reformers) ความคิดก้าวหน้าได้ถูกก่อรูปขึ้นโดยกลุ่มนักวิชาการชาวตะวันตกตอนกลางซึ่งขอบเขตสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นลัทธิทางการทางวิชาการ (intellectual formalism) ดังที่มีอิทธิพลในมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ทางตะวันออก นักวิชาการที่ก้าวหน้าต้องการที่จะตอบสนองอย่างแท้จริงเป็นจึงต่อความต้องการในขณะนั้น ในการที่จะรวมงานของพวกเขาเข้ากับประชาธิปไตยที่กำลังเบ่งบาน และมีจิตใจที่ต่อต้านชนชั้นนำซึ่งเป็นลักษณะวัฒนธรรมของดินแดนส่วนกลาง พวกเขาต้องการนำความสำเร็จทางวิชาการของอเมริกาออกจากมือพวกผู้มีความรู้ที่เหนือฮั้วและชนชั้นที่พอใจ

^{๑๒} Richard Hofstadter, *The Progressive Historians* (New York, Alfred A. Knopf, 1968).

(satisfied class) ไปสู่การติดต่อกันที่ใกล้ชิดขึ้นกับการต่อสู้และผลประโยชน์ของประชาชนธรรมดา จากความไม่พอใจต่อการมองอเมริกาในแง่ร้ายซึ่งเสนอโดยผู้แถลงความ (spokesmen) ของชนชั้นนำจากตะวันออก อาทิเช่น เฮนรี อาดัมส์ (Henry Adams) หรือ บรูก (Brook) น้องชายของเขา พวกหัวก้าวหน้าจึงตั้งใจลงความรุ่งโรจน์ ความหวัง และการมองในแง่ดีต่ออนาคตของระบอบประชาธิปไตยในอเมริกา ซึ่งพวกเขา รู้สึกว่าดำรงอยู่ในวัฒนธรรมที่เริ่มพัฒนาและขยายตัวในตะวันตกตอนกลาง พวกเขาเชื่อมั่นถึงคุณค่าของประชาธิปไตย และรู้สึกว่าสิ่งที่การเมืองของอเมริกาต้องการ ไม่ใช่การจำกัดกระบวนการประชาธิปไตยดังเช่นนักคิดชนชั้นนำจากตะวันออกเสนอ แต่ควรจะเป็นการขยายกระบวนการนี้ให้มากขึ้น

คลีย์เชื่อมั่นด้วยความคิดความรู้สึกแบบเดีวกับอีเมอร์สัน (Emersonian vein) เขาพยายามรวมจิตนิยมแบบทรานเซ็นเด็นทัลลิสต์ของชาวนิวอิงแลนด์ เข้ากับศรัทธาของคนทั่ว ๆ ไปที่มีต่อคุณค่าของประชาธิปไตย ซึ่งเขาเห็นว่า มีแทรกซึมอยู่ในอารยธรรมของผู้บุกเบิกรุ่นแรก จากแนวความคิดแบบเพียวริตัน (puritan) สมัยเก่าที่มองถึงสาธารณรัฐที่สมบูรณ์ในโลกใหม่ หรือ "เมืองที่ตั้งบนเนินเขา" (City Set on a Hill) จนถึงวัฒนธรรมเมืองเล็กในตะวันตกตอนกลางที่เป็นจริงซึ่งคลีย์ได้ประสบ ทำให้คลีย์ฝันถึงชุมชนอุดมคติ ที่ซึ่งปัจเจกบุคคลมีการติดต่อกันอย่างสมบูรณ์และจะรวมเข้าด้วยกันในการทำงานเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของชุมชน คลีย์เน้นเสมอถึงการพึ่งพาต่อกันเชิงอินทรีย์ของทุก ๆ ส่วนของสังคมทั้งหมด การตัดสินใจมั่นคงของคลีย์ต่อความเชื่อเรื่องลัทธิปัจเจกบุคคลเป็นประโยชน์สูงสุดของชาวอังกฤษ มีรากฐานมาจากศรัทธาที่มั่นคงในความดีและบูรณาภาพของชุมชน ศรัทธานี้เป็นศรัทธาร่วมของนักคิดก้าวหน้าทั้งหลาย การที่คลีย์ยกย่องกลุ่มปรัมภมิและสนับสนุนให้มีการแพร่กระจายคุณค่าของกลุ่มเหล่านี้ไปสู่สังคมส่วนใหญ่ เนื่องมาจากความเชื่อลึก ๆ ซึ่งมีอยู่ในนักปฏิรูป

หลาย ๆ คน ในแง่ที่ว่ามนุษย์ควรจะรักกันและกัน ดังเช่นที่พวกเขา รักสมาชิกในครอบครัว

ผลประโยชน์ของนายทุน ซึ่งจะถือว่า ราชอาณาจักรการรถไฟ มหา เศรษฐกิจทางอุตสาหกรรม หรือนาซนาคาร์ตะวันออก เป็นตัวแทนหรือ ไม้เท้าตาม จะขัดแย้งความคิดของพวกเขาหัวก้าวหน้าในแง่ที่ว่าผลประโยชน์ เหล่านั้นดูเหมือนจะค่อนข้าง ๆ ทำลายกระบวนการประชาธิปไตย และกีด ก่อความรู้สึกเป็นพวกเดียวกันในชุมชนและการมีส่วนร่วม เพราะ ฉะนั้นคูลีย์และเพื่อน ๆ ร่วมคิดของเขาได้เรียกร้องให้มีมาตรการเพื่อ จัดหาเงื่อนไขที่จำเป็นในการปกป้องปัจเจกบุคคลจากการตกเป็นเหยื่อของ ผลที่ตามมาของลัทธิการค้าเสรี (laissez faire) อย่างไม่มีการ จำกัด คูลีย์ส่งเสริมขั้นตอนที่จะใช้จัดการในกรณีพิพาทระหว่างฝ่ายบริ- ทหารและคนงาน หลักประกันสำหรับอุบัติเหตุและชามชรา ค่าแนะนำ ด้านอาชีพและศูนย์กลางว่าจ้างแรงงาน และการควบคุมสภาพการทำงาน เพื่อคนจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับงานของเขา เมื่อคนเป็น อิศระจากการถูกลดค่าความเป็นมนุษย์ การถูกกีดกันซึ่งเป็นผลจากการ ค่าเสรี เมื่อระบบชนชั้นได้เปิดกว้างอย่างแท้จริงและมีคาร์ประกันโอ- กาสที่เท่าเทียมกันของทุก ๆ คน เมื่อนั้นทุกคนจะมีอิสระที่จะพัฒนาตน เองไปสู่พลเมืองที่ตระหนักอย่างเต็มที่ต่อสาธารณรัฐประชาธิปไตย จาก มาตรการสวัสดิการ การควบคุม และการวางแผน คูลีย์และเพื่อน ๆ หัวก้าวหน้าของเขาหวังจะสร้างแบบจำลองเมืองต่าง ๆ ในนิวยอร์กแลนด์ ที่มีการชกษาและมีลักษณะหลากหลายกว่าอื่นในประเทศ เมืองซึ่งเกษตรกร สามารถพึ่งตนเองได้ และขณะที่พวกเขาตระหนักถึงความจำเป็นปัจเจก บุคคลของตน ก็ยังยอมรับต่อข้อเรียกร้องของคนในชุมชนและคำนึงถึง สาธารณประโยชน์

คูลีย์และเว็บบเลนอยู่ในยุคสมัยเดียวกัน และทั้งสองมีรากฐาน ความคิดลัทธิพรทระชาชนและความคิดก้าวหน้าของตะวันตกตอนกลาง แต่ทั้งสองคนมีความแตกต่างกันมากในรูปแบบทางวิชาการ ซึ่งทำให้คน

อาจจะมีคำถามต่อพื้นฐานเดียวกันของเขาทั้งสอง มีอะไรที่สามารถจะเหมือนกันได้ระหว่างชาวออร์เวสต์ที่มีเนโซค้ำ ผู้ซึ่งประณามความเลวร้ายและความสิ้นเปลืองของอารยธรรมทุนนิยมด้วยเสียงที่ดังและขมขื่น กับนักสังคมวิทยาที่มีชื่อกัน ผู้ซึ่งมีความสุภาพอ่อนโยน เรือหกหาความสุขของชุมชนประชาธิปไตย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการเรือกเรือของเขาทั้งสองขัดแย้งกันอย่างไรเห็นได้ชัด แต่ความแตกต่างจะอยู่ที่ความคิดต่อเรื่องราวๆไปมากกว่าจะเป็นความแตกต่างที่เนื้อหาขั้นพื้นฐาน เขาทั้งสองมีความเชื่อร่วมกันในเรื่องความดีงามของประชาชนธรรมดา ในแนวคิดเรื่องประชาธิปไตยขั้นพื้นฐานและในการคัดค้านพวกชนนาง แม้ว่าคนหนึ่งจะเขียนวิจารณ์สังคมอย่างถึงรากถึงโคนด้วยความดั่งแค้นที่รุนแรง ในขณะที่อีกผู้หนึ่งมีวิธีการแสดงความคิดเห็นอย่างสุภาพและมีคุณสภาพอยู่เสมอ ความแตกต่างของทั้งสองนี้สามารถเข้าใจได้โดยการเปรียบเทียบสภาพแวดล้อมทางสังคมที่ทั้งสองทำงานอยู่

สถานที่ตั้งทางวิชาการและนัยของคลีส์

ในสภาพที่ตรงข้ามกับเว็บเลนผู้ซึ่งเป็นบุตรชาวนาชาวออร์เวสต์ ชนกลุ่มน้อยและถูกจัดอยู่ในตำแหน่งที่ไม่ชัดเจนบริเวณขอบนอกของวงวิชาการ คลีส์เป็นภาษาของครอบครัวชนชั้นสูงที่ได้รับการยกย่องนับถือและเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยมิชิแกน ที่ซึ่งเขาไม่เคยจากไปเป็นเวลานาน สิ่งเหล่านี้ช่วยอธิบายความจริงที่ว่า ถึงแม้ทั้งคู่จะแสดงออกถึงกระแสความคิด (Zeitgeist) แห่งยุคของแนวคิดพรรคประชาชนและแนวคิดก้าวหน้า แต่ทำที่ส่วนตัวที่ตอบสนองต่อแนวความคิดนั้นแตกต่างกันอย่างสังเกตเห็นได้

คลีส์ตระหนักอย่างเต็มที่ว่า พื้นฐานอนุรักษนิยมของเขาให้ประโยชน์แก่เขาเมื่อเริ่มเสนอวิชาสังคมวิทยาซึ่งถูกมองว่าเป็นวิชาของพวกหัวรุนแรงที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน เขาเขียนไว้ว่า "ข้าพเจ้าไม่รู้ว่สังคมวิทยาถูกกล่าวหาว่าเป็นวิชาของพวกหัวรุนแรงมาก่อน แต่ถ้าเป็น

เช่นนั้นก็น่าจะเป็นผลดีต่อข้าพเจ้าในแง่นี้เพราะข้าพเจ้าถกปรึกษากันในฐานะที่มีบรรพบุรุษเป็นพวกอนุรักษนิยม และพ่อของข้าพเจ้าก็ได้เป็นคนคบคิดคนแรกๆ ของโรงเรียนกฎหมายที่มีมิชชัน^{๑๓} จากการมีพื้นฐานที่ไม่ต่างพร้อมคลีย์จึงไม่ประสบปัญหาอย่างยากที่มีมิชชันเมื่อมีการบรรยายเกี่ยวกับทฤษฎีวิวัฒนาการที่ "ยังมีข้อโต้แย้ง" ("controversial" theory of evolution) และ "การพูดถึงหัวข้อต่าง ๆ อาทิเช่น ชนชั้นนายทุน สังคมนิยม ขบวนการแรงงาน การควบคุมหนังสือพิมพ์โดยชนชั้นหนึ่งและอื่น ๆ"^{๑๔} คลีย์กล่าวอย่างภูมิใจว่า เขา "พูดอย่างที่ [เขา] คิดว่าเป็นความจริง และ [เขา] ไม่เคยรู้สึกว่ามีความคิดเห็นอะไรเลยที่จะต้องทำเป็นอย่างอื่น"^{๑๕} ในสภาพที่มีการถ่วงตะเมียดต่ออิสรภาพทางวิชาการค่อนข้างน้อยในมหาวิทยาลัยหลายแห่งที่อเมริกาในช่วงนั้น คนอาจจะสรุปได้ว่า พื้นฐานของคลีย์ช่วยเขาจากการถูกแทรกแซงรบกวนดังที่คนอื่น ๆ ที่คิดเช่นเดียวกับเขาได้ประสบความยากลำบากอยู่ คลีย์เองก็ตระหนักถึงความกดดันเช่นกันที่มีต่ออันคิดหัวรุนแรง เมื่อเขาเขียนว่า "หัวหน้าภาควิชา (ไม่ว่าพรรคณะของเขาจะเป็นอย่างไรก็ตาม) จะไม่ค่อยเลือกบุคคลที่มีความคิดเห็นหรือมีวิธีการแสดงความคิดเห็นที่จะทำให้ภาควิชาสูญเสียความเชื่อถือจากฝ่ายบริหารต่างๆ ไป สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ขัดขวางพวกหัวรุนแรง แต่ความคิดแบบถอนรากถอนโคนของพวกเขาไม่ค่อยเหลืออยู่หลังจากที่พวกเขาประสบความสำเร็จแล้ว"^{๑๖}

คลีย์ได้รับการปฏิบัติจากผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ทางการศึกษาที่มีมิชชันอย่างยุติธรรมและอย่างเข้าใจ ทำให้เขามีลักษณะในการแสดงความ

^{๑๓} *Sociological Theory*, p. 10.

^{๑๔} *Ibid.*

^{๑๕} *Ibid.*

^{๑๖} *Life and the Student*, p. 185.

เห็นอย่างไม่รุนแรงและเป็นกลาง ในขณะที่เว็บเดนต์ปฏิบัติอย่างมากร
 ในอาชีพวิชาการ ซึ่งเป็นไปได้ว่านั่นเป็นส่วนเสริมการต่อต้านของเขา
 ที่มีอยู่แล้ว คลีส์ดิงที่ปรากฏไม่มีลักษณะของนักวิชาการตัวอย่างเช่น คลีส์
 ดิงหลบเลี่ยงงานบริหาร และพอใจปล่อยให้ภาควิชาวมเข้ากับภาควิชา
 เศรษฐศาสตร์เพื่อทำทำงานบริหารเหลือน้อยที่สุด ทรนสนะส่วนตัวของ
 คลีส์ต่อสถาบันการศึกษาเกือบจะเป็นด้านลบพอ ๆ กับผู้ที่เขียน *The
 Higher Learning* เขาสามารถเขียนในช่วงปลายของงานอาชีพ
 ของเขาว่า "มันเป็นลักษณะเฉพาะของมหาวิทยาลัยอเมริกา... ที่กิจ-
 กรรมต่าง ๆ ส่วนใหญ่มีสภาพเหมือนกับกิจกรรมด้านธุรกิจที่ก้าวร้าว"^{๘๗}
 เขาตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับผู้บริหารมหาวิทยาลัยว่า "ตามปกติเป็นไปได้
 ที่จะผลิตนักบริหารที่เป็นธรรมจากนักวิชาการเหมือนกับการที่คุณสามารถ
 ปรับปรุงรถท่องเที่ยวให้เป็นรถบรรทุกที่คงทน สิ่งสำคัญหลักคือ ทนต่อ
 ความไม่เป็นไปตามกฎเกณฑ์ และทำให้ความคิดนอกกรอบนอกทางของเขา
 หดสั้นไป และใช้พลังงานเหล่านั้นเฉพาะเพื่อรักษาระบบและคลุสสภาพ
 เอาไว้ คุณลดเกียรติลงและทำให้โครงแข็งขึ้น"^{๘๘} อย่างไรก็ตาม คลีส์
 ดูเหมือนจะแสดงให้เห็นว่า เขาไม่ได้มีความขัดแย้งกับการจัดการมหา
 วิทยาลัย และมาตรฐานความประพฤติโดยพื้นฐาน แต่ที่เขาปลีกตัวจาก
 สิ่งเหล่านั้น เป็นเพราะความไม่สมบูรณ์ส่วนตัว ลูกสาวของคลีส์จำได้ว่า
 พ่อของเธอมีปฏิกริยาอย่างไรเมื่อวันที่มีนักศึกษาสวมคอเสื้อเป็นปก (a
 wing collar) เข้าชั้นเรียน และในรายงานของนักศึกษาคณะนั้นก็
 กล่าวหาทุก ๆ คนที่วิจารณ์การแต่งกายของเขาว่าเป็นพวกคิดในกรอบ
 (conformist) คลีส์กล่าวว่าการกระทำนี้เป็นกรกระทำที่โง่เขลา:
 คนควรปฏิบัติตามสังคมในเรื่องเล็ก ๆ และไม่สำคัญ และเก็บการไม่

^{๘๗} Ibid., p. 180.

^{๘๘} Ibid., p. 184.

ปฏิบัติตามไว้ใช้ในเรื่องใหญ่ ๆ และสำคัญ"^{๑๐} นี่เห็นชัดแตกต่างอย่างมากจากคำสับประมาทของเว็บเลนที่มีต่อธรรมเนียมที่ติดถือปฏิบัติกันของสถาบันการศึกษาชั้นสูง ขณะที่ผู้บริหารทั้งหลายมักจะชอบนิทาคูลีย์ที่เขาละเลยส่วนปลีกย่อยในการบริหาร แต่คูลีย์ไม่เคยที่จะนำเรื่องเหล่านี้มาทำให้เกิดความไม่เป็นมิตรต่อกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่เว็บเลนมักจะกระทำอยู่เสมอ นอกจากนี้ชีวิตส่วนตัวของคูลีย์ก็ไม่มีข้อค้างพ้อชในมาตรฐานความประพฤติของพวกผู้ดี เพราะฉะนั้นเขาจึงก้าวไปสู่วิศาจารย์ขึ้นบนหน้าที่ได้รับการยกย่องอย่างไม่ต้องใช้ความพยายามมากนัก ในขณะที่เว็บเลนถูกขับออกจากตำแหน่งแล้วตำแหน่งเล่า

มหาวิทยาลัยมิชิแกนได้จัดสรรสิ่งแวดล้อมที่ช่วยปกป้องคูลีย์ ถ้าปราศจากซึ่งสิ่งเหล่านี้แล้ว เขาอาจจะไม่สามารถเป็นนักวิชาการมีผลงานที่ดึกได้ ธรรมเนียมที่เก็บตัว ความอาสที่เกือบจะผิดปกติ ความไร้ความสามารถในการสร้างการสมาคมที่ฉาบฉวยซึ่งเป็นผลดีต่อศรัทธากระทำระหว่างกันทางสังคม ปัจจัยทั้งหมดเหล่านี้อาจจะทำให้เขาตกอยู่ในสภาพคนเปื้อนโลกที่ปรับตัวให้เข้ากับสังคมไม่ได้ หากว่าเขาไม่สามารถใช้ประโยชน์จากสภาพของสถาบัน สิทธิพิเศษ และสภาพที่ปลอดภัยซึ่งศาสตราจารย์ผู้ซึ่งเป็นที่นับถือได้รับ ในสมัยของคูลีย์นักวิชาการยังถูกมองว่าต้องเป็นทั้งผู้ที่มีความรู้และสภาพบุรุษ อาจารย์สภาพบุรุษที่มีลักษณะพิเศษจำเพาะควรจะต้องมีความอดกลั้น ดังเช่นที่ชาวอังกฤษแสดง จนถึงเมื่อไม่นานมานี้ที่ลักษณะดังกล่าวถูกมองว่าเป็นลักษณะฉาบฉวยของพวกชนนาง

คูลีย์ตระหนักถึงผลประโยชน์ที่เขาได้จากความสัมพันธ์ที่เขามีต่อมหาวิทยาลัย ข้อสังเกตบางอย่างของเขาดูเหมือนจะบอกถึงชีวิตประวัติของตนเอง: "ครุดำรงอยู่ได้เพราะสถาบันที่มีชื่อ เช่นเคียวกับเสียง

^{๑๐} ข้อมูลนี้ได้จากแม่ที่ คูลีย์

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น⁷⁰ หรือ "สถาบันต่าง ๆ และอัจฉริยะ เป็นสิ่งที่อยู่ตรงข้ามกันโดยธรรมชาติ ถ้าพบหนึ่งเป็นอัจฉริยะอยู่ในมหาวิทยาลัยอย่างพลอกพลอใจแล้ว จะทำให้ทั้งอัจฉริยะและสถาบันได้รับความเชื่อถือเป็นพิเศษ"⁷¹

นอกจากนั้นมหาวิทยาลัยมิชิแกนยังได้จัดผู้ฟังให้แก่คลุ้ซี่เพื่อทดสอบแนวความคิดของเขา คลุ้ซี่มีเพื่อนสนิทเพียงสองสามคนในคณะ แต่ก็ไม่ถือว่าเขาโดดเดี่ยวเสียทีเดียว ทั้งคลุ้ซี่และจอห์น ดิวอี้ (John Dewey) เป็นสมาชิกของกลุ่มเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่งที่ชื่อว่า แซมโม่วา คลับ (Samovar Club) [แซมโม่วา หมายถึง ถาดคั้นน้ำชาแบบรัสเซีย--ผู้แปล] ซึ่งสมาชิกกลุ่มจะดื่มช็อกโกแลตร้อนร่วมกัน และพูดคุยออกเสียงเกี่ยวกับวรรณกรรมรัสเซีย⁷² ไม่ทราบว่าเขาสนิทกับมิดเพียงใด เมื่อมิดสอนอยู่ที่มิชิแกน แต่เท่าที่ปรากฏ คลุ้ซี่มีความสนิทมากพอที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับมิด เป็นไปได้ว่าเขามีเพื่อนอีกสองสามคนที่อยู่ในสาขาปรัชญา จิตวิทยา และประวัติศาสตร์ ซึ่งจะไปที่สวนสลับป่าไปด้วยกัน หรือไปเดินเล่นในวันอาทิตย์และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นขณะที่คลุ้ซี่มีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดน้อยกว่ากับคนหนุ่ม ๆ ที่เข้ามาในภาควิชาเศรษฐศาสตร์และสังคมวิทยาในปีหลัง ๆ และแม้ว่าเขาไม่ใช่คนที่ต้องการการสมาคมหรือปรารถนาความเบิกบานใจก็ได้จากการแลกเปลี่ยนทางวิชาการ แต่ในบางโอกาสเขาก็พบว่าตนเองได้ประโยชน์จากความรู้และข้อคิดเห็นที่วิพากษ์วิจารณ์ของเพื่อนร่วมงานเหมือนกัน

คงจำได้ว่า เว็บบเลนจะปฏิเสธหรือเจตนาเหยียดต่อนักศึกษาของเขาอย่างตั้งใจ ในทางตรงกันข้าม คลุ้ซี่มีลูกศิษย์มาก แม้ว่าเขาไม่ถูกพิจารณาว่าเป็น "ผู้บรรยายที่ฉลาดปราดเปรื่อง" ในช่วงปีแรกๆ เขามี

⁷⁰ *Life and the Student*, p. 187.

⁷¹ *Ibid.*, p. 184.

⁷² ข้อมูลนี้ได้จากแม่รี คลุ้ซี่

นักศึกษา 50-125 คนในชั้นเรียน แต่ภายหลังที่หนังสือ *Human Nature* ของเขาได้รับการตีพิมพ์ เขาได้กลายเป็นที่รู้จักมากขึ้น ผู้ที่เข้าฟังการบรรยายเพิ่มขึ้นเป็น 120-150 คนและบางครั้งมากถึง 450 คน นอกจากนี้การสัมมนาสำหรับนักศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรีของเขา ซึ่งไม่จำเป็นต้องเสนอการบรรยายที่มีเนื้อหาต่อเนื่องแต่สามารถแสดงออกถึงคำวิพากษ์วิจารณ์ที่เฉลียวฉลาด (critical intelligence) และวาทศิลป์ จะได้รับความนิยมมาก ในกลุ่มนักศึกษารุ่นก่อน ๆ ของเขา เช่น วอลตัน เฮช. แฮมิลตัน (Walton H. Hamilton) (ผู้ซึ่งเป็นนักศึกษาของเว็บเลนดิวซ์) ริด เบน (Read Bain) และ โรเบิร์ต ซี. แองเจลล์ (Robert C. Angell) เป็นข้ออื่นจนถึงอิทธิพลทางความคิดของคูลีย์ที่มีต่อพวกเขา⁷³

คูลีย์ตระหนักได้ดีถึงความสำคัญของผู้ฟังที่เป็นนักศึกษา เขาได้เขียนไว้ว่า "อาจารย์มหาวิทยาลัยได้เปรียบนักวิชาการที่อยู่โดดๆมากอย่างหนึ่งเมื่อพิจารณาถึงการวางโครงสร้างความคิดที่แปลกใหม่ คือ เขาสามารถเชื่อมในความฉลาดของผู้ฟังได้เมื่อผู้ฟังต้อนรับ สิ้นสิ้น หรือ แก้งานของเขาในระหว่างกระบวนการผลิต ข้าพเจ้ามักจะมีผู้ฟังเช่นว่านี้เสมอ และไม่มี ความทรงจำใดที่น่าชื่นใจไปกว่าการระลึกถึงการสนทนาแลกเปลี่ยนกันในกลุ่มเล็ก ๆ ของนักศึกษาที่กระตือรือร้น"⁷⁴ สำหรับคูลีย์แล้ว "การสอนเหมือนกับการบรรยายในที่สาธารณะ คือ

⁷³Walton H. Hamilton, "Charles Horton Cooley," *Social Forces*, VIII (December, 1930); Read Bain, "Cooley a Great Teacher," *Social Forces*, VIII (December, 1930); และงานเขียนต่าง ๆ เกี่ยวกับคูลีย์ โดย โรเบิร์ต ซี. แองเจลล์ ซึ่งได้อ้างถึงก่อนหน้านี้

⁷⁴*Sociological Theory*, p. 12.

การเผชิญกับอย่างหนึ่ง”⁷⁵ ในทางที่สอดคล้องกับทฤษฎีของเธอ คูลีย์ ได้พยายามสร้างการสนทนาที่มีชีวิตชีวา กับสมาชิกแต่ละคนในชั้นผู้ฟังของเธอ คูลีย์เขียนว่า “ถ้าข้าพเจ้ายืนที่ประตูห้องเรียนและมองที่ตาของนักศึกษาแต่ละคนในขณะที่พวกเขาเดินเข้ามา ข้าพเจ้าจะได้รับความรู้สึกของความเป็นมนุษย์ (human sense) ของพวกเขา ซึ่งทำให้พวกเขากับพวกเขาได้วางขึ้น การมีกลุ่มคนที่แปลกหน้าเผชิญหน้ากับคุณเป็นความกดดันที่น่าอึดอัด”⁷⁶ แม้ว่าจะเป็นคนขี้อายและเก็บตัว คูลีย์ตระหนักอย่างมากรวมถึงผลประโยชน์ที่นักวิชาการจะได้จากการบรรยายให้แก่ผู้ฟังที่เป็นนักศึกษา “ภายใต้ความรู้สึกถึงเครียดที่มากกว่าการต้องแสดงตัว ซึ่งคนจะรู้สึกในช่วงเตรียมการบรรยาย [ในขณะที่บรรยาย--ผู้แปล] ท่าทางของเขาปรากฏออกเป็นภาษาพูดที่มีความชัดเจน ซึ่งอาจจะไม่เคยมีในการเขียน เขาารู้สึกว่าความคิดทบทวนความคิดต้องจำมัด และคำพูดทุก ๆ คำต้องทำให้ผู้ฟังเข้าใจ”⁷⁷

ความขี้อายของคูลีย์ส่วนใหญ่ดูเหมือนจะมีรากฐานมาจากความกลัวที่จะไม่ได้รับการยอมรับในสิ่งที่เขาฟังจะได้รับ เมื่อการยอมรับค่อย ๆ เริ่มมีขึ้น ความขี้อายก็ลดน้อยลงแม้ว่าจะไม่หมดไปเลยก็ตาม น่าจะเป็นการศึกษาที่มีประโยชน์ถึงความสัมพันธ์ที่วุ่นวายเปรียบเทียบ การเข้าร่วมในการประชุมของสมาคมสังคมวิทยาแห่งอเมริการะยะต่าง ๆ ที่คูลีย์จัดบันทึกไว้ คูลีย์ได้เข้าร่วมประชุมอย่างสม่ำเสมอเป็นเวลาสี่สิบห้าปี ภายหลังจากที่เขากลับมาจากการประชุมครั้งแรกของสมาคมที่เขาช่วยก่อตั้งขึ้น เขาเขียนว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้คาดหวังอะไรมากนักจากการเคลื่อนไหวครั้งนี้ และไม่ค่อยแน่ใจว่า คอด้วข้าพเจ้าเอง องค์การเช่นนี้จะ เป็นอุปสรรคมากกว่าเป็นการช่วยเหลือหรือไม่ องค์การ

⁷⁵ *Life and the Student*, p. 173.

⁷⁶ *Ibid.*, pp. 172-73.

⁷⁷ *Ibid.*, p. 174.

ต่าง ๆ หล่อเลี้ยงคนที่มีความสามารถขึ้น ๆ"⁷⁸ สองสามปีต่อมา หลังจากกลับจากการประชุมที่เมืองแอตแลนติก เขาเขียนว่า "สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าเบื่อมากเท่าที่เคยเป็นมา ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น"⁷⁹ ภายหลังจากที่คูลีย์ได้เป็นนายกสมาคมในปี ค.ศ. 1918 เขาตั้งข้อสังเกตว่า "ทั้งสองวันของการประชุมเต็มไปด้วยเรื่องต่าง ๆ แต่มันไม่เครียดไปกว่าการประชุมครั้งก่อน ๆ เมื่อข้าพเจ้ามีความรับผิดชอบน้อยกว่านี้... ดูเหมือนว่าจากประสบการณ์ของข้าพเจ้าเร็ว ๆ นี้ เมื่อข้าพเจ้าปลดปล่อยตัวเองจากความเครียดทางสมองและสะสมส่วนเกินจำนวนหนึ่งของชีวิต ข้าพเจ้าสามารถเป็นคนที่มีความสามารถเช่นเดียวกับคนอื่นๆในโลก สามารถที่จะพูดคุยกับผู้อื่น กล่าวต่อที่ประชุมและอื่น ๆ ทำทั้งหมดนี้โดยไม่มีลักษณะของบุคคลที่ไม่น่าสมาคมด้วย"⁸⁰ เมื่อคูลีย์เริ่มตระหนักถึงความพึงพอใจของผู้อ่านที่มีต่องานของเขา เขาเริ่มมีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น และเขาได้รับการยอมรับจากกลุ่มผู้ฟังที่เป็นผู้ร่วมงาน เป็นนักสังคมวิทยาและเพื่อน ๆ ได้ช่วยให้เขาค่อย ๆ สร้างและดำรงไว้ซึ่งความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเองที่เกิดกับเขาในช่วงปีหลัง ๆ นอกจากได้รับการยอมรับจากผู้ฟังโดยตรงแล้ว คูลีย์ยังได้รับความมั่นใจจากข้อเท็จจริงที่ว่า หนังสือของเขามียอดจำหน่ายที่คงที่และเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ หลังสงครามโลกเฉพาะหนังสือ *Social Organization* มียอดขายสูงขึ้น 100 เปอร์เซ็นต์ ในปี ค.ศ. 1925 หนังสือทั้งสามเล่มของเขามียอดขายทั้งหมดมากกว่า 33,000 เล่ม *Social Organization* มีจำนวนขายที่คงที่และมากกว่า *Human Nature* สองเท่า และมากกว่า *Social Process*

⁷⁸ Jandy, op.cit., p. 60.

⁷⁹ Ibid., p. 61.

⁸⁰ Ibid.

สี่เท่า⁸¹ ทั้งหมดนี้เป็นหลักฐานให้กับผู้เขียนว่า เขาได้รับการยอมรับไม่เฉพาะจากเพื่อน ๆ เขาเท่านั้น แต่รวมไปถึงคนในรุ่นต่อๆ มาด้วย และถือว่านั้นเป็นการตอบสนองที่พึงพอใจต่อความคิดเห็นของเขา

คล็สม์ชีวิตที่เก็บตัวและไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้คนนัก ไม่ใช่เพราะว่าเขาไม่สนใจต่อผู้ฟังของเขา แต่เพราะว่าเขา "คำนึงถึงผู้ฟัง" ของเขามากเกินไป แนวความคิดกระจัดกระจายที่มีความใกล้เคียงกับประวัติส่วนตัวของคล็สม์มาก คล็สม์มีความสนใจอย่างมากต่อความประทับใจที่ผู้อื่นมีต่อเขา ทำให้เขาค่อนข้างจะต้องการเฉพาะผู้ฟังที่ตอบสนองเขาในทางที่ทนทานได้ เพราะฉะนั้นจึงสามารถสอดคล้องกับการมองตนเองของเขาได้อย่างสบาย เขาให้คุณค่าต่อกลุ่มผู้ฟังที่เป็นนักวิชาการที่มีโครงสร้าง ขณะที่หลบเลี่ยงจากกลุ่มผู้ฟังที่ไม่มีโครงสร้าง กล่าวโดยสรุปคือ เขาหลีกเลี่ยงที่จะมีการสมาคมกับคนธรรมดา ๆ และเกี่ยวข้องกับน้อยมากกับชีวิตทางสังคมภายนอกเช่นชมรมหาวิทยาลัย ความกตัญญูของเขาคือการพบปะที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้กับผู้คนภายนอกวงวิชาการ ทำให้คล็สม์ได้รับความรู้เกี่ยวกับกระบวนการทางสังคมที่มีในสังคมส่วนใหญ่จากหนังสือและจากการสำรวจความคิดภายในตนเองมากกว่าจากการเข้าร่วมในสังคมจริง ๆ

สิ่งนี้อาจเป็นการช่วยอธิบายว่า ทำไมคำอธิบายของคล็สม์เกี่ยวกับรูปแบบการกระทำระหว่างกันทางสังคมจึงมีลักษณะเน้นด้านความคิดมาก คล็สม์ค่อนข้างมองว่าการกระทำระหว่างกันทางสังคมเป็นการกระทำระหว่างกันในความคิดมากกว่าจะเป็นการปะทะกันของ "สภาพทางภววิสัยของประสบการณ์ซึ่งเราเริ่มก่อขึ้นเพื่อปะทะกับสภาพของจิต"⁸² ตามคำกล่าวของม็ด คล็สม์นำตนเองออกห่างเท่าที่สามารถทำได้จากประสบการณ์ทางภววิสัย การให้และรับของชีวิตทางสังคม ทำให้คล็สม์

⁸¹ Ibid., p. 290.

⁸² Mead, op.cit., p. xxxv.

มองเห็นความคิดเป็นเสมือนโรงละครของการกระทำระหว่างกันในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งหมด โรเบิร์ต ซี. แองเจล์เขียนไว้ได้ดีว่า "เขาพยายามครอบคลุมสังคมไว้ภายในความคิดของเขา และเชื่อว่าคนอื่นๆ ทำเช่นนี้เหมือนกัน และทำให้การกระทำนี้เป็นหลักการทางวิทยาศาสตร์"⁸³ มีผู้ซึ่งเป็นนักคิดที่แสดงออกและเข้าร่วมในสังคมมากกว่าโต้แย้งว่า ในกระบวนการติดต่อสื่อสารได้ทำให้เกิดโลกทางสังคมของตัวคนอยู่ในระดับเดียวกับความเป็นจริง เช่นเดียวกับโลกทางกายภาพสำหรับผู้มีประสบการณ์ภายในเกิดขึ้นจากโลกทางสังคมนี้ ในทางตรงกันข้าม คูลีย์ผู้ซึ่งอยู่อย่างค่อนข้างโดดเดี่ยวเมื่อเทียบกับมีด ยังเชื่อมั่นอยู่กับกระบวนการทางความคิดของเขา ซึ่งเขาหวังที่จะเข้าใจโดยผ่านการวิเคราะห์ตนเองและสำรวจความคิดภายในตนเอง ดังนั้นจึงมองข้ามข้อเสนอเกี่ยวกับความเป็นจริงทางภววิสัย และยืนยันว่า "จินตนาการทั้งหมด... เป็นสภาพ (locus) ของสังคมในความหมายที่กว้างที่สุด"⁸⁴

การสืบทอดจากคูลีย์

แนวความคิดธรรมชาติสังคมของตัวคนและการสะท้อนทางธรรมชาติของตัวคน แม้ว่าถูกเสนอในแนวของมีดมากกว่าของคูลีย์ ได้กลายเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของทฤษฎีทางสังคมวิทยาปัจจุบัน เกือบจะไม่มีตำราเรียนทางสังคมวิทยาหรือจิตวิทยาสังคมเล่มใดเล่มหนึ่งที่จะไม่กล่าวถึงแนวคิดนี้เลย แต่สำหรับเรื่องกลุ่มปฐมภูมิจะได้รับการยอมรับแตกต่างกันระดับหนึ่ง

แม้จะมีการวิพากษ์วิจารณ์กันมากเกี่ยวกับแนวความคิด "กลุ่มปฐมภูมิ" ในช่วงปีทศวรรษ 1930 โดยเฉพาะจาก แอล. แอล.

⁸³ Robert C. Angell, op.cit.

⁸⁴ *Human Nature*, p. 134.

เบอร์นาร์ด (L. L. Bernard) และ เอลส์เวิร์ท ฟาร์ริส (Ellsworth Faris)^{๕๕} แต่กล่าวโดยสรุป ความคิดนี้ยังถูกละเลยจนกระทั่งถึงปลายทศวรรษ 1940 ซึ่งเป็นช่วงที่ความคิดนี้ "ถูกค้นพบขึ้นมาใหม่" ก่อนหน้าช่วงนี้ เคิร์ต เลวิน (Kurt Lewin) และนักศึกษาของเขาได้ทำการทดลองที่สำคัญเกี่ยวกับโครงสร้างภายในของกลุ่มย่อย ๆ และเอลตัน เมโย (Elton Mayo) และศิษย์ของเขาได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความสำคัญของกลุ่มปฐมภูมิที่มีการรวมตัวกันอย่างเป็นไปเองในการกำหนดทัศนคติและพฤติกรรมของกรรมากรโรงงานอุตสาหกรรม^{๕๖} การค้นพบใหม่ที่เป็นจริงของความคิดรวบยอดของกลุ่มปฐมภูมิสามารถย้อนกลับไปยังนักคิดที่ว่าเชิงประจักษ์ที่แตกต่างกันอย่างกว้างขวางสองคนด้วยกันคือ ซามิวลล์ สตอฟเฟอร์ (Samuel Stouffer) และคนอื่น ๆ ใน *The American Soldier*^{๕๗} และ

^{๕๕}L. L. Bernard, "Conflict Between Primary Group Attitudes and Derivative Group Ideals in Modern Society," *American Journal of Sociology*, XLI, 5(March, 1936), pp. 611-624. Ellsworth Faris, "The Primary Group: Essence and Accident," in *Nature of Human Nature* (New York, McGraw-Hill, 1937).

^{๕๖}เกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้และการศึกษาต่อ ๆ มา ดูจาก Edward A. Shils, "The Study of Primary Groups," in Daniel Lerner and Harold Lasswell, eds., *The Policy Sciences* (Stanford, California, The Stanford University Press, 1951).

^{๕๗}Samuel A. Stouffer et al., *The American Soldier* (Princeton, New Jersey, Princeton University Press, 1949), Vols. I and II.

พอล แลซซาร์เฟลด์ (Paul Lazarsfeld) และคนอื่น ๆ ในการศึกษาของพวกเขาเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการออกเสียงเลือกตั้ง และการเลือกชื่อของผู้บริโภค ตีพิมพ์ใน *The People's Choice, Voting* และ *Personal Influence*^{๘๘} สิ่งที่การศึกษาทั้งหมดนี้เสนอไว้ร่วมกันคือ การยอมรับในความสำคัญอย่างมากของความจงรักภักดีในกลุ่มปฐมนิคม งานเหล่านี้ชี้ว่า ผลของตัวแปรต่าง ๆ ในแวดวงข่าวสารชนตัวอย่างเช่น ศาสนา ชนชั้น ที่อยู่อาศัย วัช หรือผลกระทบจากสื่อมวลชนถูกถ่ายทอดผ่านทางอิทธิพลความสัมพันธ์ภายในกลุ่มปฐมนิคม การศึกษาเหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกชี้นำแรกเริ่มจากความคิดรวบยอดทางทฤษฎีของคูลีย์ แต่พวกเขาได้นำไปสู่การค้นพบใหม่ของความคิดรวบยอดนี้ ดังที่โรเบิร์ต เค. เมอร์ตัน (Robert K. Merton) เรียกว่า "แบบการค้นพบของล้ำค่าโดยบังเอิญ" (serendipity pattern) นั่นก็คือ ความคิดเหล่านี้มีรากฐานจาก "ประสบการณ์การสังเกตข้อมูลที่ไม่ได้คาดคิดไว้ก่อน นิดชรรวมดาและมีความหมายอันสำคัญซึ่งได้ [กลาย] เป็นโอกาสสำหรับการขยายทฤษฎีที่มีอยู่"^{๘๙} ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา สิ่งที่คูลีย์ได้เสนอไว้ได้ถูกนำมาใช้อย่างรู้ตัว ได้ใช้ในการสร้างและขยาย

^{๘๘}Paul Lazarsfeld et al., *The People's Choice* (New York, Columbia University Press, 1948), Second Ed.; Bernard Berelson, Paul Lazarsfeld, and William McPhee, *Voting: A Study of Opinion Formation in a Presidential Campaign* (Chicago, The University of Chicago Press, 1945); Elihu Katz and Paul Lazarsfeld, *Personal Influence* (New York, The Free Press, 1955).

^{๘๙}Merton, op.cit., p. 158.

งานทางทฤษฎี อาทิเช่น ทฤษฎีของพฤติกรรมกลุ่มอ้างอิง^{๑๐} หรือในการศึกษาเชิงประจักษ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการศึกษาทดลองเกี่ยวกับกลุ่มย่อย ๆ^{๑๑}

สรุป

งานเขียนต่าง ๆ ของคลีซี ที่มีลักษณะด้อมตัวและไม่อหังการ ปัจจุบันได้กลายเป็นงานที่มีอิทธิพลอย่างสูงต่อการเติบโตในอนาคตของสังคมวิทยา มากกว่าความพยายามที่คาดหวังไว้สูงเกินไปของนักสังคมวิทยาในสมัยของเขาบางคนในการสร้างระบบทฤษฎีรวม ๆ ปัจจุบันมีโครงข่ายใหม่ที่อ่านงานของวอร์ดและกิดดิงส์ คลีซีได้ให้รากฐานที่สำคัญแก่ทฤษฎีขนาดกลางต่าง ๆ (theories of middle range) และทฤษฎีเหล่านี้ดำรงอยู่นาน ขณะที่โครงสร้างขนาดใหญ่แบบไบแซนไทน์ (Byzantine structure) ของบิดาของสังคมวิทยาบางคนในปัจจุบัน เป็นเพียงซากปรักหักพังที่งดงาม

คลีซีเป็นแบบฉบับที่ถูกรื้อถอนอย่างทันท่วงทีในปัจจุบันว่า "นักสังคมวิทยาบนเก้าอี้หนัง" (armchair sociologist) เพราะฉะนั้นคำนี้จะบันทึกไว้ว่า ผลจากการอ่านและการวิเคราะห์ความคิดภายในของตนเองของคลีซี ยังเป็นปัจจัยที่จำเป็นอย่างยิ่งต่อความคืบหน้าของนักสังคมวิทยาปัจจุบันในขณะที่ผลงานของนักรวบรวมข้อเท็จจริงทั้งหลายได้ถูกลืมไปนานแล้ว ดังนั้นนักสังคมวิทยาทั้งหลายที่ไม่มี ความชอบใน

^{๑๐} จาก Herbert Hyman and Eleanor Singer, eds., *Readings in Reference Group Theory and Research* (New York, The Free Press, 1968).

^{๑๑} จาก A. Paul Hare et al., *Small Groups: Studies in Social Interaction*, Rev. Ed. (New York, Alfred A. Knopf, 1965).

งานทดลองเชิงประจักษ์ขนาดใหญ่สามารถมีความมั่นใจได้: เป็นสิ่งที่
เป็นไปได้ที่จะบุกเบิกงานทางสังคมศาสตร์ให้ก้าวหน้าไปโดยนั่งบนเก้าอี้
อันนุ่ม ถ้าใครเชื่อเช่นเดียวกับคูลีย์ว่า "สังคมวิทยาทำให้เรารู้สึก
สะอึกสยองใจมากขึ้นในโลกของมนุษย์"^{๑๒} แล้วละก็ วิธีการศึกษาใดๆ
ที่นำไปสู่จุดมุ่งหมายนั้นก็เป็นที่ยอมรับได้

^{๑๒} *Life and the Student*, p. 159.

ยอร์จ เฮอ์เบิร์ต มัด

1863 - 1931

ผลงาน

จอห์น ดิวอี้ (John Dewey) ได้กล่าวถึง ฮอรัจ เฮร์เบิร์ต มีด (George Herbert Mead) ไว้ว่า เขาเป็นคนที่ "ความคิดริเริ่มที่สุดทางปรัชญาในกลุ่มคนรุ่นล่าสุดของอเมริกา"¹ ถึงแม้ว่ากล่าวนี้อาจจะเกินความจริงไปบ้าง แต่ดูเหมือนจะมีความเห็นพ้องต้องกันในหมู่นักศึกษาปรัชญาว่า มีดอยู่ในระดับแนวหน้าของตัวแทนลัทธิปฏิบัตินิยม (pragmatism) ของอเมริกา

มีดเป็นคนที่ถ่อมตัวมาก มีผลงานตีพิมพ์ค่อนข้างน้อย ดิวอี้ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า "ขณะที่ [เขา] เป็นนักคิดที่มีความคิดริเริ่ม เขาไม่รู้สึกละอายว่าตนเองเป็นผู้ริเริ่ม"² นี่อาจจะเป็นคำอธิบายต่อข้อเท็จจริงที่ว่า ตลอดช่วงชีวิตมีดไม่ได้รับการยอมรับว่ามีความสำคัญระดับเดียวกับ วิลเลียม เจมส์ (William James) ผู้ซึ่งเป็นครูของเขา และ จอห์น ดิวอี้ เพื่อนสนิทของเขา แต่จากการที่คำบรรยายของเขาจำนวนมากได้รับการตีพิมพ์ภายหลังที่เขาเสียชีวิตแล้ว รวมทั้งความสนใจในการวิพากษ์วิจารณ์งานของเขาที่มีอย่างต่อเนื่อง เป็นการแสดงอย่างชัดเจนว่ามีดอยู่ในฐานะเป็นแกนกลางในแนวความคิดทางปรัชญา โดยเขาเชื่อมเค้าโครงคร่าว ๆ จากความคิดของเจมส์และเพียร์ซ (Pierce) เข้ากับแนวคิดทางปรัชญาของดิวอี้, ไวท์เฮด (Whitehead), แบนท์ซ็อง (Bergson) และสันทายัน (Santayan)

¹ John Dewey, "George Herbert Mead," *The Journal of Philosophy*, XXVIII, 12 (June 4, 1931), p. 310.

² John Dewey, "Prefatory Remarks," in George H. Mead, *The Philosophy of the Present* (La Salle, Illinois, Open Court, 1959), p. xxxvi.

เนื้อหาที่จะกล่าวต่อไปนี้ ส่วนใหญ่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของงานที่ปรากฏภายหลังที่มีดเสียชีวิตแล้ว อันได้แก่ *Mind, Self and Society*³ รวมทั้งบางส่วนจากบทความช่วงแรก ๆ ของเขาที่เกี่ยวกับจิตวิทยาสังคม ในปัจจุบันส่วนใหญ่ของงานเหล่านี้สามารถหาอ่านได้ใน *Selected Writings*⁴ ของมีด นั่นคือสิ่งที่กล่าวถึงในที่นี้จะ เป็นงานเพียงด้านเดียวของมีด คือสิ่งที่มีความสำคัญกับจิตวิทยาสังคม งานของเขาที่เกี่ยวกับปรัชญาอื่น ๆ หนีไปจากนี้ ตัวอย่างเช่น ธรรมชาติของเวลา ในหนังสือ *The Philosophy of the Present*⁵ คำอธิบายของเขาเกี่ยวกับลัทธิปฏิบัตินิยม ใน *The Philosophy of the Act*⁶ และความคิดทางประวัติศาสตร์ ใน *Movements of Thought in the Nineteenth Century*⁷ จะกล่าวถึงบ้างอย่างผิวเผินเท่านั้น

³George Herbert Mead, *Mind, Self and Society* (Chicago, The University of Chicago Press, 1934).

⁴George Herbert Mead, *Selected Writings*, edited by Andrew Reck (Indianapolis, Indiana, Bobbs-Merrill, 1964).

⁵Mead, *The Philosophy of the Present*.

⁶George Herbert Mead, *The Philosophy of the Act* (Chicago, The University of Chicago Press, 1983).

⁷George Herbert Mead, *Movements of Thought in the Nineteenth Century* (Chicago, The University of Chicago Press, 1936).

ตัวตนในสังคม

สำหรับมิด จิตวิทยาสังคมเป็นแขนงวิชาที่ "ศึกษากิจกรรมหรือพฤติกรรมของบุคคลที่เกิดขึ้นในกระบวนการทางสังคม พฤติกรรมของบุคคลจะสามารถเข้าใจได้เฉพาะในแง่ของพฤติกรรมของกลุ่มสังคมที่บุคคลนั้นเป็นส่วนหนึ่งอยู่ เนื่องจากการกระทำของปัจเจกบุคคลนั้นเกี่ยวข้องอยู่ในการกระทำทางสังคมที่กว้างขวางกว่าซึ่งอยู่นอกเหนือตัวเขา และเกี่ยวพันกับสมาชิกคนอื่น ๆ ของกลุ่มนั้น"⁸ ขณะที่จิตวิทยาสังคมก่อนหน้านี้ศึกษาประสบการณ์ทางสังคมจากจุดยืนเชิงจิตวิทยาบุคคล มิดเสนอแนะว่า ประสบการณ์ของปัจเจกบุคคลต้องศึกษาจาก "จุดยืนของสังคมอย่างน้อยที่สุดจากจุดยืนในด้านการติดต่อสื่อสารในฐานะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของระเบียบทางสังคม"⁹ จิตวิทยาสังคมของเขามีความคิดพื้นฐานอยู่ที่การศึกษาประสบการณ์จากจุดยืนของปัจเจกบุคคล เพราะฉะนั้นจึงแตกต่างจากลัทธิพฤติกรรมแนววัตสัน (Watsonian behaviorism) แต่จิตวิทยาสังคมของมิดมุ่งที่จะ "ให้ความสนใจเป็นพิเศษในการตัดสินใจที่เป็นของประสบการณ์ดังกล่าว เพราะว่าปัจเจกบุคคลเองก็เป็นส่วนหนึ่งของโครงสร้างทางสังคม ระเบียบทางสังคม"¹⁰

มิดโต้แย้งว่าไม่มีตัวตน ไม่มีจิตสำนึกของตัวตน และไม่มี การติดต่อสื่อสารถ้าปราศจากสังคม ในทางกลับกันสังคมต้องถูกเข้าใจในฐานะที่เป็นโครงสร้างซึ่งเกิดขึ้นโดยผ่านทางกระบวนการที่ดำเนินไปของการกระทำทางสังคมในด้านการติดต่อสื่อสาร ผ่านการแลกเปลี่ยนระหว่างบุคคลต่าง ๆ ที่กระทำโดยค้ำึงถึงกันและกัน¹¹

⁸ *Mind, Self and Society*, pp. 6-7.

⁹ *Ibid.*, p. 1.

¹⁰ *Ibid.*

¹¹ เนื้อความนี้เป็นเหมือนอย่างมากต่อการวิเคราะห์และอธิบายถึงความคิดทางสังคมของมิด จากงานหลาย ๆ ชิ้น โดยเฉพาะจาก To-

มีดเห็นว่า อากัปกริยา (gesture) เป็นกลไกสำคัญที่มีผลต่อการกระทำทางสังคม แต่เขาได้แบ่งแยกอากัปกริยาที่ไม่มีนัยสำคัญ (nonsignificant gesture) (ที่ไม่รู้สึกตัว) ซึ่งพบได้ในสัตว์ และ อากัปกริยาที่มีนัยสำคัญ (significant) (ที่รู้สึกตัว) ซึ่งเป็นลักษณะของการติดต่อส่วนใหญ่ของมนุษย์ในระดับของสัตว์ อากัปกริยาเป็นการตอบสนองอย่างทันทีทันควันต่อสิ่งเร้า การส่งเสียงขู่ของสุนัข A เป็นสิ่งเร้าให้สุนัข B มีปฏิกิริยาตอบโต้กลับโดยการเข้าไปปะทะหรือถอยกลับแล้วแต่กรณี ในทางตรงข้ามในระดับการสื่อสารของมนุษย์ อากัปกริยา "ที่มีนัยสำคัญ" เข้ามามีบทบาท อากัปกริยาเหล่านี้ขึ้นอยู่กับ "การตีความของปัจเจกบุคคลเองในการตอบสนองต่อสิ่งที่เขาถูกกระตุ้นจากบุคคลอื่น การสวมบทบาทของคนอื่น แนวโน้มที่จะกระทำตามการกระทำของบุคคลอื่น"¹² อากัปกริยาที่มีนัยสำคัญมีพื้นฐานมาจากสัญลักษณ์ทางภาษาซึ่งมีเนื้อหาที่เหมือนกันไม่มากนักสำหรับต่างบุคคล ดังนั้นจึงมีความหมายที่เหมือนกันในสิ่งเดียวกันสำหรับทุกคน สัตว์ไม่นำตัวเองเข้าไปอยู่ในตำแหน่งของผู้อื่นโดยคาดการณ์ทางผลว่า "เขาจะทำ

matsu Shibutani, "George Herbert Mead," in *International Encyclopedia of the Social Sciences* (New York, Macmillan, 1968); Herbert Blumer, "Sociological Implications of the Thought of George Herbert Mead," *American Journal of Sociology*, LXXI, 5 (March, 1966), pp. 535-44; Maurice Natanson, *The Social Dynamics of George H. Mead* (Washington, D.C., Public Affairs Press, 1956); Reck's "Introduction" to *Selected Writings*. ข้าพเจ้าได้เนื้อความนี้จากงานทั้งหมดที่กล่าว

¹² *Mind, Self and Society*, p. 73.

แบบนั้นและฉันจะทำแบบนี้" เราพบไม่ได้ว่าสัตว์ "คิด" ความคิดของมนุษย์เกิดขึ้นเมื่อมี "สัญลักษณ์ซึ่งโดยทั่วไปเป็นอากัปกิริยาทางเสียง ซึ่งกระตุ้นให้บุคคลตอบสนองต่อสิ่งที่เขาถูกกระตุ้นจากบุคคลอื่นและจากความคิดของการตอบสนองนั้น ทำให้เขาสามารถมีแนวทางในการปฏิบัติตัวในเวลาต่อมา"¹³ อากัปกิริยาที่มีนัยสำคัญเกี่ยวพันกับการใช้สัญลักษณ์ มีเงื่อนไขข้อแรกอยู่ที่ความสามารถของผู้เข้าร่วมแต่ละคนในกระบวนการสื่อสารในการมองเห็นผลการกระทำของเขาเองจากจุดยืนของผู้อื่น ซึ่งหมายถึงการสวมบทบาทของผู้อื่นนั่นเอง ในการกระทำระหว่างกัน (interaction) ที่ไม่ใช่สัญลักษณ์ของมนุษย์มีลักษณะเหมือนกับสัตว์ คือตอบสนองโดยตรงต่อกันและกัน ในการกระทำระหว่างกันโดยใช้สัญลักษณ์ซึ่งมนุษย์ใช้อากัปกิริยาที่มีนัยสำคัญ พวกเขาจะตีความทัศนคติของกันและกัน และจะมีการกระทำจากพื้นฐานของความหมายที่ได้จากการตีความนั้น ดังที่บลูเมอร์ (Blumer) กล่าวไว้ว่า "การกระทำระหว่างกันเชิงสัญลักษณ์เกี่ยวข้องกับการตีความ (interpretation) หรือการตรวจสอบให้แน่ชัดถึงความหมายของการกระทำหรือข้อสังเกตต่าง ๆ ของคนอื่น ๆ และการนิยาม (definition) หรือการบ่งชี้ให้กับบุคคลอีกคนหนึ่งว่า เขาควรจะทำอย่างไร"¹⁴ กระบวนการสื่อสารของมนุษย์เกี่ยวพันกับการปรับตัวอย่างรู้สำนึกอยู่อย่างสม่ำเสมอของผู้กระทำต่อพฤติกรรมของผู้อื่น เป็นการปรับแนวทางการกระทำเข้าด้วยกันซ้ำแล้วซ้ำเล่าผ่านทางกริยาให้นิยามและการให้นิยามใหม่ การตีความและการตีความใหม่

เช่นเดียวกับวิลเลียม เจมส์ มีดโต้แย้งว่า ต้องทำความเข้าใจจิตสำนึกในแง่ที่เป็นสายธารของความคิดที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์แบบพลวัตระหว่างบุคคลและสภาพแวดล้อมของเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

¹³ Ibid.

¹⁴ Blumer, op.cit., p. 537.

สภาพแวดล้อมทางสังคม

มีดให้เหตุผลว่า "ปรากฏการณ์ทางความคิด" มีอาจลดทอนลง เป็นเพียง "การสะท้อนที่ตกกำหนดโดยเงื่อนไขและกลไกทางกายภาพต่าง ๆ ซึ่งคล้ายคลึงกัน"¹⁵ ดังเช่นพวกพฤติกรรมศาสตร์ฮิดถือ และปรากฏการณ์ทางความคิดก็ไม่สามารถเข้าใจได้ในแง่แนวความคิดแบบแบ่งแยกของตัวตนตามปรัชญาของเดส์การ์ตส์ ประสบการณ์ไม่ได้เป็นเรื่องส่วนบุคคลก่อนแล้วจึงตามมาด้วยสังคม บุคคลแต่ละคนเกี่ยวพันอย่างต่อเนื่องไปตามลำดับของการทำงานร่วมกับผู้อื่น ซึ่งเป็นการก่อรูปและกล่อมเกลาจิตใจของเขา จิตสำนึกไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่แล้ว มันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นมาภายหลัง

การก่อเกิดตัวตน

ผลงานของมีดที่ได้รับผลสำเร็จมากที่สุดชิ้นหนึ่งคือ คำอธิบายเกี่ยวกับการกำเนิดของจิตสำนึกและตัวตน ผ่านทางความสามารถที่พัฒนาขึ้นอย่างช้าๆ ในวัยเด็กในการสวมบทบาทของผู้อื่น และมองเห็นถึงผลการกระทำของตนเองจากจุดยืนของผู้อื่น ในทฤษฎะนี้การสื่อสารของมนุษย์เป็นไปได้เมื่อ "สิ่งที่สัญลักษณ์กระตุ้นให้เกิดขึ้นในตัวตนของคน ๆ หนึ่งคือสิ่งที่ถูกกระตุ้นให้เกิดขึ้นในปัจเจกบุคคลอื่น ๆ นั้นเอง"¹⁶ เด็กที่เล็กมาก ๆ ยังไม่มีความสามารถในการใช้สัญลักษณ์ที่มีนัยสำคัญ เพราะฉะนั้นเมื่อพวกเขาเล่นด้วยกัน พฤติกรรมของพวกเขามีความคล้ายคลึงกับการเล่นของลูกสุนัข อย่างไรก็ตาม เมื่อเด็กโตขึ้นพวกเขาจะค่อย ๆ เรียนรู้ในการสวมบทบาทของคนอื่น ๆ ผ่านทางการเล่น "เด็กเล่นเป็นแม่ เป็นครู เป็นตำรวจ นั่นก็คือการสวมบท-

¹⁵ *Mind, Self and Society*, p. 10.

¹⁶ *Ibid.*, p. 149.

บาทต่าง ๆ ที่แตกต่างกัน"¹⁷ เด็กที่กำลังเติบโตและสวมบทบาทเหล่านี้
อย่างเล่น ๆ เป็นการสร้างความสามารถในการใส่ตนเองลงในที่
ของผู้อื่นที่มีความสำคัญต่อเขา เมื่อเขาเติบโตขึ้นเขาจะไม่เพียงแต่
สามารถสวมบทบาทเหล่านี้โดยการกระทำเท่านั้น แต่จะสามารถรับรู้
บทบาทเหล่านั้นโดยรับเข้าอยู่ในจินตนาการของเขา ข้อสังเกตที่สำคัญ
ในการพัฒนาการทางสังคมของเด็กเห็นได้เมื่อเขาแสดงรูปที่คูลู่ให้แก่
ผู้ที่นั่งตรงข้าม เขาจะหันรูปภาพนั้นออกไปจากตัวเขาแทนที่จะทำอย่าง
ที่เคยทำมา คือหันรูปภาพนั้นเข้าหาตนเอง โดยเชื่อว่าผู้ที่นั่งตรงข้าม
สามารถจะเห็นได้ก็เฉพาะในสิ่งที่ตัวเขาเองมองเห็น

เด็กเล่นในระดับการสวมบทบาทง่าย ๆ เป็นระยะแรกของการ
เปลี่ยนอย่างช้า ๆ จากการสื่อสารที่ไม่สลับซับซ้อนของอาถิปกริยา*
--การที่เด็กวิ่งหนีเมื่อถูกไล่--ไปเป็นความสามารถขั้นสูงภาวะ คือการ
ใช้สัญลักษณ์ที่มีนัยสำคัญในการกระทำระหว่างกันกับคนอื่น ๆ หลาย ๆ
คน ถึงแม้ว่าเขาเรียนที่จะวางตนเองในตำแหน่งของผู้เล่นของเขา
ในจินตนาการ แต่ในความคิดเด็กยังไม่ได้เชื่อมโยงบทบาทของคนอื่น ๆ
นอกเหนือจากตัวเขาเข้าด้วยกัน ดังนั้น เขาจึงสามารถเข้าใจได้ถึง
ความสัมพันธ์ของแม่หรือพ่อที่มีต่อตัวเขาเอง แต่ยังไม่สามารถเข้าใจ
ได้ว่า แม่ของเขาเองไม่ใช่แม่ของพ่อของเขา การเปลี่ยนแปลงที่
สำคัญของการรับรู้จะเกิดขึ้นเมื่อเด็กสามารถเล่นได้ในเกมที่มีการจัด
ระเบียบที่ซับซ้อน เมื่อเขามีบทบาทของผู้เล่นคนอื่น ๆ ทั้งหมดอยู่ในความ
คิดและสามารถทำการประเมินเกี่ยวกับการตอบสนองที่อาจเกิดขึ้นได้
ของคนอื่น ๆ ที่จะมีต่อกันและกันได้ เกมเช่นนี้ต้องสามารถแยกออก

¹⁷ Ibid., p. 150.

* การสื่อสารที่ไม่สลับซับซ้อนของอาถิปกริยาในที่นี้ มีคหมาถถึง
การกระทำระหว่างกันโดยไม่ใช่สัญลักษณ์ แต่เป็นการตอบสนองโดยตรง
และทันทีทันใด--ผู้แปล

ได้จากเกมธรรมดา เช่น การเล่นเกมซ่อนหา ซึ่งเกี่ยวข้องกับบทบาทของผู้เล่นเพียงสองแบบ หรือหากเก็บซึ่งผู้เล่นต่างคนต่างเล่น ดังนั้นผู้เล่นไม่ต้องคาดเดาการตอบสนองของผู้เล่น สำหรับเกมซ่อนหา "ทุกคนยกเว้นคนที่กำลังซ่อนเป็นคนที่กำลังล่า เด็กไม่จำเป็นต้องเป็นมากไปกว่าบุคคลที่ถูกล่าและคนล่า"¹⁸ แต่ในเกมซึ่งคนหลาย ๆ คนเล่นบทบาทที่แตกต่างกัน เช่น เกมเบสบอล "เด็กที่สวมบทบาทหนึ่งต้องพร้อมที่จะสวมบทบาทของคนอื่น ๆ ด้วย"¹⁹ เกมเช่นว่านี้ไม่เพียงแตกต่างจากเกมที่มีเพียงสองบทบาทเท่านั้น แต่ยังแตกต่างไปจากสิ่งที่คิดไว้ก่อนว่า "การเล่น" (play) รวมทั้งแตกต่างจากเกมที่ไม่มีการสวมบทบาทของกันและกัน เช่น หมากเก็บ

ความแตกต่างพื้นฐานระหว่างเกม [ที่ซับซ้อน] กับการเล่น คือ ในเกมเด็กต้องมีทัศนคติของคนอื่น ๆ ทั้งหมดที่เกี่ยวข้องในเกมนั้น ทัศนคติของผู้เล่นคนอื่น ๆ ซึ่งผู้ร่วมเล่นคนนั้นรับไว้ มีการจัดระเบียบเป็นชุด และระเบียบนั้นเองเป็นตัวควบคุมการตอบสนองของเขา... การกระทำแต่ละครั้งของเขาถูกกำหนดโดยการรับรู้ของเขาถึงการกระทำของคนอื่น ๆ ที่กำลังเล่นในเกม สิ่งที่เขาทำถูกควบคุมโดยการที่เขาเป็นคนอื่น ๆ ทุกคนในทีม อย่างน้อยก็ตราบเท่าที่ทัศนคติของคนอื่น ๆ เหล่านี้มีผลกระทบต่อการตอบสนองแต่ละครั้งของเขา ดังนั้น เราจึงได้ "คนอื่น" ซึ่งเป็นการจัดระเบียบทัศนคติของบุคคลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกันในกระบวนการเดียวกัน²⁰

¹⁸ Ibid., p. 151.

¹⁹ Ibid.

²⁰ Ibid., pp. 153-54.

ความแตกต่างระหว่างการเล่นและเกมอยู่ที่จำนวนของผู้เล่น และการมีกฎหรือไม่มีกฎ การเล่นที่เล่นโดยเด็กเพียงคนเดียวจะไม่มีกฎใด ๆ ส่วนเกมทั้งหลายมีกฎอยู่ แต่จะแตกต่างกันในด้านจำนวนของผู้เล่น เกมที่เล่นสองคนต้องการเพียงการสวมบทบาทแบบง่าย เกมซึ่งเล่นหลาย ๆ คนจำเป็นต้องมีการสวมบทบาทของ "บุคคลอื่นทั่วไป" (generalized other) นั่นคือ ผู้เล่นแต่ละคนมีความคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้เล่นคนอื่น ๆ ทุกคนที่มีต่อกันและกัน และที่มีต่อเขาเอง ด้วยความช่วยเหลือของกฎที่ใช้บังคับในเกม เด็กได้พัฒนาความสามารถในการสวมบทบาทของผู้เล่นคนอื่น ๆ ทั้งหมด และกำหนดการตอบสนองของเขาเหล่านั้น "กฎเหล่านี้เป็นชุดของการตอบสนองซึ่งทัศนคติหนึ่ง ๆ เรียกร่อง"²¹ มีข้อเสนอว่า ระยะเวลาท้ายของกระบวนการวิวัฒนาการของเด็กเกิดขึ้นเมื่อบุคคลสวมบทบาทของ "บุคคลอื่นทั่วไป" -- ทัศนคติของชุมชนส่วนรวม

สำหรับมีด บุคคลที่มีวิวัฒนาการเต็มที่ไม่เพียงคำนึงถึงทัศนคติของบุคคลอื่น ๆ หรือ "บุคคลนัยสำคัญ" (significant others) ที่มีต่อเขาเองและที่มีต่อกันและกันเท่านั้น แต่เขาต้อง "รับรู้ทัศนคติของพวกเขาคือต่อขั้นตอนต่าง ๆ หรือแง่มุมต่าง ๆ ของกิจกรรมร่วมทางสังคม... ไปที่พวกเขาผูกพันอยู่ ในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคมที่มีการจัดระเบียบหรือกลุ่มสังคมหนึ่ง ๆ"²² ดังเช่น นาทานสัน (Natanson) อธิบายไว้ว่า "[กฎต่าง ๆ ของเกม]... แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนจากการสวมบทบาทแบบง่าย ๆ ไปสู่การเข้าร่วมในบทบาทของระเบียบแบบพิเศษและเป็นมาตรฐาน จากกฎเหล่านี้ เด็กจะถูกนำเข้าสู่การบังคับควบคุมของสังคมและโครงสร้างที่ถูกขัดเกลามาจนใกล้เคียงกับความ

²¹ Ibid., p. 152.

²² *Mind, Self and Society*, p. 155.

เป็นจริงของผู้ใหญ่"²³ "เฉพาะเมื่อเขาสามารถรับทัศนคติของกลุ่มสังคมที่มีการจัดระเบียบซึ่งเขาร่วมอยู่ ที่มีต่อกิจกรรมทางสังคมที่มีการจัดการและมีการร่วมมือกันหรือที่มีต่อทิศทางของกิจกรรมนั้น ๆ ที่กลุ่มทำอยู่เท่านั้น จึงถือได้ว่าเขาพัฒนาตัวตนที่สมบูรณ์แล้ว"²⁴ ดังนั้นตัวตนที่มีภาวะเกิดขึ้นเมื่อ "บุคคลอื่นทั่วไป" ถูกซึมซาบเข้าไปในบุคคลจนกระทั่ง "ชุมชนได้ทำการควบคุมพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคนของชุมชน"²⁵

ดังนั้น ตามทฤษฎีแนวความคิดในเรื่องการเกิดขึ้นของความสามารภในการสวมบทบาท ตัวตนที่เกิดขึ้นอย่างช้า ๆ ผ่านทางการเข้าร่วมของมนุษย์ในขอบเขตที่กว้างขึ้นเรื่อย ๆ ต้องไม่ถูกมองว่าเป็นเพียงด้านร่างกายเท่านั้น แต่ตัวตนเป็นองค์ภาวะทางสังคม (social entity) ที่เกิดขึ้นในกระบวนการทางสังคมของพัฒนาการจากการสื่อสารด้วยอากัปกิริยาแบบง่ายไปสู่กระบวนการคิดคือ "บุคคลอื่นทั่วไป" คืออีกกล่าวถึงความคิดรวบยอดของมีดที่เกี่ยวกับ "ตัวตนที่มีจิตสำนึก" ว่า "สำหรับมีด ตัวตนที่มีจิตสำนึกเป็นโลกของธรรมชาติที่แรกถูกนำไปสู่ความสัมพันธ์ทางสังคม และต่อมาได้สลายตัวไปสู่การก่อเกิดตัวตนใหม่ขึ้น ซึ่งนำไปสู่การสร้างโลกของธรรมชาติและสถาบันทางสังคมต่าง ๆ ขึ้นใหม่ในเวลาต่อมา"²⁶

ตามความคิดของมีด ชาติแท้ของตัวตนคือลักษณะสะท้อนกลับ ตัวตนเป็นบุคคลขึ้นมาได้เพราะความสัมพันธ์ที่เขามีต่อคนอื่น ๆ จากความสามารถของบุคคลในการรับทัศนคติของคนอื่น ๆ เข้าไปยังจินตนาการของเขา ทำให้ตัวตนของเขากลายเป็นผู้ถูกกระทำจากการสะท้อน

²³ Natanson, op. cit., p. 13.

²⁴ Ibid.

²⁵ Ibid.

²⁶ Dewey, "George Herbert Mead," p. 313.

ของตนเอง ตัวตนในสภาพทั้งผู้กระทำ (subject) และผู้ถูกกระทำ (object) เป็นส่วนสำคัญของการมีลักษณะเป็นสังคม (being social) ความเป็นปัจเจกที่บุคคลมีลักษณะจำเพาะของแต่ละตัวตนเป็นผลจากการผสมกลมกลืนในลักษณะจำเพาะ (ซึ่งไม่เคยเหมือนกันเลยในแต่ละคู่) ของทัศนคติของคนอื่น ๆ ที่ก่อรูปเป็น "บุคคลอื่นทั่วไป" ดังนั้น ถึงแม้ความเป็นปัจเจกบุคคลมีรากฐานจากความเป็นสังคม คนแต่ละคนก็มีส่วนเกื้อหนุนกระบวนการสังคม

ฉันที่เป็นประธาน (I) และฉันที่เป็นกรรม (me)

มิดทซฮามอธิบายถึงทฤษฎีของเขาเกี่ยวกับพื้นฐานทางสังคมของตัวตนและความเชื่อที่ควบคู่กันที่ว่า "ตัวตนไม่ได้ประกอบขึ้นด้วยเพียงการจัดระเบียบทัศนคติทางสังคม" โดยการแยกข้อแตกต่างระหว่าง "I" และ "me" ทั้ง "I" และ "me" จำเป็นต้องสัมพันธ์กับประสบการณ์ทางสังคม แต่ "I" เป็น "การตอบสนองของอินทรีย์ที่มีต่อทัศนคติของคนอื่น ๆ ส่วน 'me' เป็นชุดของทัศนคติของคนอื่น ๆ ที่มีการจัดระเบียบซึ่งคน ๆ หนึ่งรับไว้ ทัศนคติของคนอื่น ๆ จะก่อให้เกิด 'me' ที่มีการจัดระเบียบและคนจะมีปฏิกริยาต่อสิ่งนั้นแสดงออกมาเป็น 'I'"²⁷ ในฐานะที่เป็น "me" บุคคลจะตระหนักว่าตัวเขาเองเป็นผลของสิ่งที่เขาถือเป็นการประเมินของคนอื่น "me" เป็นตัวตนที่รับรู้และเข้าใจตามทฤษฎีของ "บุคคลนี้สำคัญ" และทฤษฎีของชัมซันโดยส่วนรวม "me" สะท้อนให้เห็นถึงกฎหมายและจารีต ซึ่งก็คือกฎเกณฑ์ที่มีการจัดระเบียบ และความคาดหวังของชัมซัน²⁸ ในทางตรงกันข้าม "I" เป็น "คำตอบซึ่งบุคคลตอบต่อทัศนคติที่ผู้อื่นมีต่อเขา เมื่อเขามีทัศนคติต่อคนอื่น ๆ...มันให้ความรู้สึกของอิสรภาพและ

²⁷ *Mind, Self and Society*, p. 175.

²⁸ *Ibid.*, p. 197.

การริเริ่ม"²⁰ สิ่งปรากฏในจิตสำนึกเป็นตัวตนในสภาพที่ถูกระทำเสมอในฐานะของ "me" แต่ "me" ไม่สามารถรับรู้ได้ถ้าปราศจาก "I" ซึ่งเป็นผู้กระทำเพื่อที่ "me" จะได้เป็นผู้กระทำได้ "I" และ "me" ไม่ใช่สิ่งเดียวกันเพราะ "I" "เป็นสิ่งที่ไม่สามารถคิดคำนวณได้ทั้งหมด...และจะเป็นบางอย่างที่แตกต่างจากสิ่งที่สถานการณ์เรียกตัวเองเสมอ"³⁰

มัดเขียนว่า "เราเป็นปัจเจกบุคคลที่เกิดในสัญชาติหนึ่ง ๆ อาศัยที่จุดพื้นที่ที่แน่นอน มีความสัมพันธ์ทางครอบครัวที่มีลักษณะเฉพาะของแต่ละคน มีความสัมพันธ์ทางการเมืองแบบหนึ่ง ๆ ทั้งหมดเหล่านี้เป็นตัวแทนสภาวะการณ์หนึ่ง ๆ ที่ก่อให้เกิด 'me' แต่สิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องเกี่ยวพันกับการกระทำที่ต่อเนื่องของอินทรีย์ที่มีต่อ 'me'"³¹ มนุษย์เกิดภายในโครงสร้างสังคมที่พวกเขาไม่ได้สร้าง พวกเขาอยู่ในระเบียบทางสถาบันและทางสังคมที่ตนไม่เคยกำหนด และพวกเขาถูกบังคับควบคุมโดยข้อจำกัดของภาษา กฎระเบียบ ชรามนิยม และกฎหมาย ทั้งหมดเหล่านี้เป็นปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของ "me" แต่ "I" จะมีปฏิกริยาต่อสถานการณ์ที่ก่อกำเนิดขึ้นก่อนหน้าในลักษณะเฉพาะเสมอ "ดังเช่นมอนเนด (monad) ในจักรวาลแบบไลบ์นิซ (Leibnizian) สะท้อนจักรวาลนั้นจากทรรศนะที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงสะท้อนแง่มุมหรือทัศนภาพที่แตกต่างกันของจักรวาลนั้น"³² สำหรับมัดความคิดเป็น "การรับปัจเจกบุคคลเข้าไปอยู่ในกระบวนการทางสังคม"³³ แต่ขณะเดียวกัน

²⁰ Ibid., p. 177.

³⁰ Ibid., p. 178.

³¹ Ibid., p. 182.

³² Ibid., p. 201 และ Natanson, op.cit., p. 17.

³³ *Mind, Self and Society*, p. 186.

"บุคคล... ก็มีปฏิริยาตอบโต้กลับต่อสังคมอย่างต่อเนื่อง"³⁴ ตัวตนโดยส่วนรวมที่ปรากฏในประสบการณ์ทางสังคมเป็นองค์ประกอบของการสะท้อนที่ไม่เปลี่ยนแปลงของ "คนอื่นทั่วไป" ที่อยู่ใน "me" และการเป็นไปเองอย่างไม่สามารถคาดเดาได้ของ "I" นั่นคือเหตุผลที่ว่าตัวตนโดยส่วนรวมจึงเป็นตัวแบบเปิด "ถ้าตัวตนไม่มีมติหรือสภาวะทั้งสองแล้ว ก็จะไม่สามารถมีความรับผิดชอบในจิตสำนึก และไม่มี ความแปลกใหม่ในประสบการณ์ได้"³⁵ มติให้คุณค่าต่อความเป็นอิสระในเจตจำนง (autonomy) ของบุคคล แต่เขามองว่าความเป็นอิสระนั้นเกิดขึ้นจากปฏิริยาโต้ตอบมากกว่าจากความพยายามแยกตัวเองจากผู้อื่นผู้กระทำที่เป็นมนุษย์ตัวอื่นอยู่ในโลกทางสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ แต่ตัวตนที่มีวิฤภาวะจะแปรเปลี่ยนโลก แม้ในขณะที่เขาตอบสนองต่อมัน

ความคิดของมัตค่อนข้างคลมเครือในเรื่องจำกัดความของการกระทำทางสังคม บางครั้งเขาเสนอเหมือนกับว่า การกระทำเหล่านี้จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับความร่วมมือกันระหว่างผู้กระทำ แต่ในบางแห่งมัตค็อกกล่าวถึงการกระทำทางสังคมเมื่อพูดถึงการกระทำระหว่างกันที่มีการแข่งขันและมีความขัดแย้ง³⁶ ครั้งหนึ่งเขาพูดอย่างเฉพาะเจาะจงว่า "ข้าพเจ้าปรารถนา... ที่จะจำกัดการกระทำทางสังคมให้อยู่ในกลุ่มการกระทำซึ่งเกี่ยวข้องกับความร่วมมือกันของคนมากกว่าหนึ่งคนขึ้นไป"³⁷ แต่ในท่อนๆ ตัวอย่างเช่น เขาพูดถึงการต่อสู้ในหมู่สัตว์ในฐานะที่เป็นการกระทำทางสังคม กล่าวโดยทั่วไปเหมือนกับว่าในความคิดของมัต การกระทำทางสังคมไม่ได้ถูกจำกัดให้อยู่เฉพาะที่ความร่วมมือ

³⁴ Ibid., p. 202.

³⁵ Ibid., p. 178.

³⁶ ดูจาก Charles Morris, *Signs, Language and Behavior* (New York, Prentice-Hall, 1946), pp. 42-45.

³⁷ *Mind, Self and Society*, p. 7.

กัน เพียงแต่การกระทำทางสังคมมีพื้นฐานอยู่บน "สิ่งหรือวัตถุที่เป็นจุดสนใจร่วมกันของบุคคลทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง"³⁸ เสมอ จากสูตรความคิดดังกล่าว ความขัดแย้งและการแข่งขันรวมทั้งพฤติกรรมความร่วมมือกันอาจจะมองได้ว่าเป็นการกระทำทางสังคมได้เท่าๆกันตราบเท่าที่การกระทำเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับกระทำของแต่ละคนที่ค้ำึงถึงกันและกัน จากการอธิบายในแง่นี้เท่านั้นจึงจะทำให้การอธิบายของมัดในเรื่องธรรมชาติของการกระทำทางสังคมเชื่อมเข้าได้กับการเสนอซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่บ่อย ๆ ของเขา ถึงการหน้าที่ที่สำคัญของความขัดแย้งทางสังคมต่าง ๆ สำหรับมัดซึ่งเช่นเดียวกับซิมเมล (Simmel) เชื่อว่า ความขัดแย้งและความร่วมมือกันมีสหสัมพันธ์ต่อกันและไม่มีสังคมใดจะดำรงอยู่ได้ถ้าปราศจากสองสิ่งนี้

สังคมมนุษย์ที่พัฒนาและมีการจัดระเบียบอย่างสูง คือสังคมซึ่งสมาชิกแต่ละคนสัมพันธ์กันอย่างหลากหลายในวิถีทาง-อันซับซ้อนที่แตกต่างกัน ซึ่งพวกเขาทั้งหลายมีผลประโยชน์ร่วมกันหลาย ๆ อย่าง... แต่ในอีกด้านหนึ่งก็มีความขัดแย้งไม่มากนักน้อยในผลประโยชน์อื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งอาจเป็นผลประโยชน์เฉพาะคน หรือผลประโยชน์ร่วมกันของคนในกลุ่มย่อยและมีขนาดจำกัด³⁹

มัดผู้วางแนวทาง

งานของมัดเต็มไปด้วยข้อเสนอนะที่นำไปสู่สังคมวิทยาแห่งความรู้ (sociology of knowledge) เขาเป็นผู้ตระเตรียมพื้นฐานให้กับการพิจารณาถึงการเชื่อมโยงทางสังคมวิทยาในเชิงรูปธรรม

³⁸ Ibid., p. 46.

³⁹ Ibid., p. 307.

วิทยาศาสตร์ใหม่เรียกว่า "การกระทำบทบาท" หรือการพยายามกระทำตามความคาดหวังซึ่งถูกกำหนดโดยตำแหน่งเฉพาะหนึ่ง ๆ อย่างไรก็ตาม แทบจะไม่มีที่สงสัยเลยว่าทฤษฎีบทบาทสมัยใหม่จาก ลินตัน (Linton) และพาร์สันส์ (Parsons) ถึง นิวคอมบ์ (Newcomb) และเมอร์ตัน (Merton) ได้ถูกทำให้สมบูรณ์โดยการยืมแนวความคิดของมัด ถึงแม้ว่าทฤษฎีกลุ่มอ้างอิงได้เสนอไปไกลกว่าความคิดของมัดในการพิจารณาไม่เพียงแต่กลุ่มต่างๆที่บุคคลเป็นสมาชิกอยู่ แต่พิจารณาถึงกลุ่มต่างๆ ที่บุคคลใฝ่ฝันหรือกลุ่มที่เขาถือว่าเป็นจุดอ้างอิงโดยไม่ได้ใฝ่ฝันที่จะเป็นสมาชิก แต่ทฤษฎีนี้ก็เป็นหน้ต่อมดอย่างมากในการชี้ว่าต้องพิจารณาปัจเจกบุคคลภายใต้แง่มุมของความสัมพันธ์ของพวกเขาที่มีต่อกลุ่มของ "บุคคลนัยสำคัญ"⁴⁰

ในแง่ทั่วไป ๆ งานของมัดได้นำไปสู่จุดจบอย่างน้อยก็ในสังคมวิทยาของสิ่งที่ซิมเมิลครั้งหนึ่งเรียกว่า "ความผิดพลาดของการแบ่งแยก" (fallacy of separateness) ซึ่งพิจารณาบุคคลโดยปราศจากการอ้างอิงถึงการกระทำระหว่างกัน ซึ่งพวกเขาเกี่ยวข้องกับหลากหลาย สำหรับมัดไม่มีมอเนดที่ปราศจากหน้าต่าง* เคยปรากฏอยู่ในโลกทางสังคม ถ้าจะใช้คำกล่าวของมาร์ติน บับเบอร์ (Martin Buber) ก็คือ ไม่มีมอเนดที่ปราศจากเขา ตนเองไม่สามารถรับรู้ถึงความเป็นตนเองได้ถ้าปราศจากผู้อื่น และตัวตนสามารถมองได้ดีที่สุด

⁴⁰ ดูจาก Robert K. Merton, *Social Theory and Social Structure*, Enlarged Ed. (New York, The Free Press, 1968), pp. 292-93.

* ไม่มีมอเนดที่ปราศจากหน้าต่าง เป็นวลีที่พาดพิงถึงความคิดของไลบ์นิทซ์ที่เชื่อว่า โลกประกอบด้วยมอเนดจำนวนมากและหลากหลาย แต่ละมอเนดมีความจริงและสมบูรณ์ในตัวเอง ไม่มีความสัมพันธ์ต่อกัน จึงเป็นเสมือนโลกปิดที่ไม่มีหน้าต่างติดต่อกับโลกภายนอกในที่นี้หมายความว่า สำหรับมัดไม่มีสิ่งมีชีวิตที่อยู่โดดเดี่ยว--ผู้แปล

ในแง่ที่เป็นจุดเชื่อมต่อที่ชัดเจนในสนามแห่งการกระทำระหว่างกันทางสังคม แนวคิดที่เกี่ยวกับการกระทำของมนุษย์ในปัจจุบันได้กลายเป็นลักษณะพื้นฐานสำคัญของการคิดที่ปรารถนาที่จะเรียกตนเองว่า สังคมวิทยา แม้ว่ามัตไม่ใช่มืดเดียวที่ได้ตระเตรียมให้เกิดแนวความคิดนี้ แต่เขาเป็นคนหนึ่งที่เป็นแหล่งที่มาของความคิดหลัก ๆ อย่างแน่นอน

อาจจะไม่จำเป็นเท่าใดนักที่ต้องพูดถึงสิ่งที่มีลักษณะต่อเนื่องกับระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ เพราะจุดสำคัญ ๆ ได้พูดถึงไปแล้วในบทที่ผ่านมาเกี่ยวกับคูลีย์ (Cooley) มัตควรจะได้รับการยกย่องนับถือพอ ๆ กับคูลีย์ และพวกปฏิบัตินิยมคนอื่น ๆ ที่ได้ช่วยเน้นถึงความจำเป็นในการพิจารณาสถานการณ์จากทรรศนะของผู้กระทำเสมอ สำหรับมัตเช่นเดียวกับเวเบอร์ (Weber) ที่เสนอว่าเมื่อนักสังคมวิทยาอ้างอิงถึงความหมาย เขาหมายถึงความหมายเชิงอัตวิสัยที่ผู้กระทำต่อการกระทำของพวกเขา

ขณะที่ทฤษฎีของคูลีย์หันเหทิศทางอย่างเสียงต่ออันตราสเข้าไปใกล้กับอัตวิสัยนิยมและทรรศนะที่เชื่อว่าบุคคลจะมีความรู้ได้เฉพาะที่เกี่ยวกับตัวตนเท่านั้น (solipsistic view) มัตยังคงยึดมั่นกับวัตถุวิสัยนิยมเชิงสังคม (social objectivism) อย่างเหนียวแน่น สำหรับมัตโลกของความสัมพันธ์ทางสังคมที่มีการจัดระเบียบนั้นแสดงให้เห็นได้อย่างชัดเจนตามหลักฐานที่เป็นวัตถุวิสัยเช่นเดียวกับในโลกกายภาพ เขาไม่ได้พยายามสร้างโลกใหม่ผ่านการสำรวจความคิดภายในตนเอง เช่นที่คูลีย์พยายามทำ เขาถือเป็นข้อมูลพื้นฐานว่า "ชีวิตทางภววิสัยของสังคม" มีอยู่ ซึ่งเป็นภาระของนักวิทยาศาสตร์ที่ต้องศึกษา มัตเสนอว่าสังคมไม่ใช่ปรากฏการณ์ทางความคิด แต่เป็น "สภาพทางภววิสัยของประสบการณ์"⁴¹ ความแตกต่างของนักคิดที่มีความคิดสัมพันธ์

⁴¹George Herbert Mead in Cooley, *Human Nature and the Social Order* (New York, Schocken, 1962), pp. xxxiv-xxxv.

กันอย่างใกล้ชิดนี้สามารถอธิบายได้จากสถานการณ์แห่งชีวิตที่แตกต่างกันของคนทั้งสอง และสภาพซึ่งจะปรากฏให้เห็นชัดเจนขึ้นในเนื้อหาต่อไป

ชีวประวัติ

ยอร์จ เฮร์เบิร์ต มีด เกิดที่ เซาท์ แฮดเลย์ (South Hadley) รัฐแมสซาชูเซตส์ เมื่อวันที่ 27 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1863 พ่อของเขาคือ ฮิราม มีด (Hiram Mead) เป็นบาทหลวงผู้ซึ่งสืบเชื้อสายยิวคชาวจากชาวนาเพียวริแดน (puritan) ในรัฐนิวอิงแลนด์ และพวกนักบวช แม่ของเขา อลิซาเบธ สตอร์ส บิลลิงส์ (Elizabeth Storrs Billings) มาจากครอบครัวที่มีพื้นฐานการให้คุณค่าความสำเร็จทางวิชาการอย่างสูงเช่นเดียวกับสามีของเธอ⁴²

⁴² เนื่องจากข้อมูลชีวประวัติของมีดหาได้ยากมาก ข้าพเจ้าจึงต้องใช้ข้อมูลจากสองสามแหล่ง ซึ่งแหล่งเหล่านี้ก็ไม่ได้ให้ข้อมูลที่เป็นรายละเอียดซึ่งหาได้ในกรณีของเว็บเดนหรือของคูลีย์ แหล่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์มากได้แก่ H.C.A.M. (Henry Mead), "Biographical Notes," in *The Philosophy of the Act*; David Wallace, "Reflections on the Education of George Herbert Mead," *American Journal of Sociology*, LXXII, 4 (January, 1967), pp. 396-408; Andrew J. Reck, "Introduction" to *Selected Writings*; Anselm Strauss, "Introduction" to *George Herbert Mead on Social Psychology* (Chicago, The University of Chicago Press, 1964). ที่มีประโยชน์มากที่สุดคือการสัมภาษณ์เป็นเวลานานกับเฮร์เบิร์ต บลูเมอร์ ผู้ซึ่งเป็นศิษย์และผู้อธิบายงานของมีดที่สำคัญที่สุดที่ยังมีชีวิตอยู่ ซึ่งเขาก็ได้แลกเปลี่ยนกับข้าพเจ้าอย่างคึกคักในความรู้มากมายของเขาที่เกี่ยวกับมีดในฐานะที่เป็นบุคคลและนักคิด

เมื่อมีศตวรรษได้เจ็ดปี พ่อของเขาก็กู้เงินไปส่งวิทยาลัยโอเบอร์ลิน (Oberlin College) เพื่อเป็นหัวหน้าสาขาศิลปการเทศน์ ณ วิทยาลัยการศึกษาทางศาสนาที่ตั้งขึ้นใหม่แห่งนี้ มีดเดิบโตขึ้นที่โอเบอร์ลิน และเข้าเรียนที่วิทยาลัยนั้น แม้ว่าเขาจะขัดต่อบรรยากาศของการบูชาพระเจ้า แต่ก็ยังได้รับอิทธิพลจากสิ่งที่เหมาะสมระหว่างจริยศาสตร์ของพวกเขาเพื่อวิวัฒนาการอันดีกับความคิดที่ก้าวหน้าของกลุ่มตะวันตกกลาง (Midwestern progressive ideas) ซึ่งแพร่หลายอยู่ในวิทยาลัยขณะนั้น

โอเบอร์ลินได้เริ่มก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1833 โดยท่านบาทหลวงจอห์น เจย์ ชิพเพิร์ด (John Jay Shipherd) ผู้นำการต่อสู้ซึ่งเป็นนักปฏิรูปในลัทธิคองกรีเกชันแนลลิสม์ (Congregationalism)* อธิการคนแรกของวิทยาลัยคือ อาซา มาฮาน (Asa Mahan) ผู้ซึ่งเทศน์เนื้อหาอย่างย่อของคัมภีร์เพอร์เฟกชันนิสม์ (perfectionism)** คัมภีร์นี้ต่อมาได้รุ่งเรืองอย่างสูงในการทดลองด้านการอยู่ร่วมกันเป็นคอมมูนและด้านเพศในชุมชนฮูเปียโอนิดา (Oneida)*** ของจอห์น ฮัมฟรีย์ โนเฮส (John Humphrey Noyes) โอเบอร์ลินเป็น

* ลัทธิทางศาสนา ซึ่งเกิดจากการรวมตัวของนิกายอิสระต่าง ๆ เรียกร้องให้แต่ละนิกายมีอำนาจปกครองตนเองโดยไม่ถูกแทรกแซงจากรัฐ--ผู้แปล

** คัมภีร์ที่ยึดถือว่าความสมบูรณ์แบบทางศีลธรรม ทางศาสนา หรือทางสังคม สามารถและควรจะได้มาในชีวิตนี้--ผู้แปล

*** เป็นชุมชนฮูเปียโอที่ก่อตั้งขึ้นในเมืองโอนิดา รัฐนิวยอร์ก โดย จอห์น ฮัมฟรีย์ โนเฮส ในปี ค.ศ. 1847 ชุมชนนี้มีลักษณะพิเศษแตกต่างจากชุมชนฮูเปียโออื่น ๆ ในแง่ที่ว่า ชุมชนมีการแต่งงานแบบคอมเพล็กซ์ (Complex) กล่าวคือ ผู้หญิงในกลุ่มเป็นภรรยาของผู้ชายทุกคนในกลุ่ม และผู้ชายทุกคนเป็นสามีของผู้หญิงแต่ละคน โนเฮสเชื่อว่า

วิทยาลัยหนึ่งในบรรดาวิทยาลัยแรกๆ ของอเมริกาที่รับนิโกรเข้าเรียน และในปี ค.ศ. 1841 โอเบอร์ลินได้กลายเป็นวิทยาลัยสหศึกษาแห่งแรกที่ทำให้ปัญญาตรีแก่สตรี ในปีก่อนสงครามกลางเมืองโอเบอร์ลินเป็นหนึ่งในสถานหลัก ๆ ของทางรถไฟลับที่ช่วยให้ทาสนิโกรจำนวนมาก จากทางใต้หนีไปทางเหนือและไปแคนาดา ในด้านเกี่ยวกับสังคมที่สำคัญอีกเรื่องหนึ่ง คือ การควบคุมการบริโภคโดยมีการจัดตั้งกลุ่มต่อต้านสถานเริงรมย์ (The Anti-Saloon League) ขึ้นที่โอเบอร์ลิน

ขณะที่โอเบอร์ลินแสดงออกอย่างเด่นชัดถึงมโนธรรมทางสังคมแบบคริสเตียน แต่หลักสูตรของวิทยาลัยก็ยังคงมีความคับแคบซึ่งเป็นลักษณะของวิทยาลัยในวอชิงตันที่ได้รับการสนับสนุนจากพวกโปรเตสแตนต์ วิทยาลัยประเภทนี้ได้มีขึ้นในวันออกตอนกลางตลอดศตวรรษที่สิบเก้า บุตรชายของมัดคกล่าวถึงการศึกษาของพ่อของเขาที่โอเบอร์ลินว่า ส่วนใหญ่เป็นการเรียนเกี่ยวกับ "งานเขียนภาษาโบราณเกี่ยวกับสมัยกรีกและโรมัน สุนทรียศาสตร์การใช้ภาษาและวรรณคดี ปรัชญา ศาสนา คณิตศาสตร์ และความรู้พื้น ๆ เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์เบื้องต้น... การตั้งคำถามไม่ได้รับการสนับสนุน คุณค่าสูงสุดถูกกำหนดจากการเรียนในคัมภีร์และกลายเป็นนักปรัชญาทางศาสนาเพื่อเผยแพร่ความเชื่อ" ในแง่นี้ โอเบอร์ลินมีสภาพคล้ายกับวิทยาลัยคาร์ลตัน (Carleton College) ซึ่งทำให้ทอร์สไตน์ เว็บลิน (Thorstein Veblen) มีบุคลิกภาพที่ต่อต้านโดยการนำตัวเข้าไปปะทะกับลัทธิเคร่งคัมภีร์ทางเทวนิยมที่คับแคบของครูของเขา มัดมีปฏิกริยาเช่นเดียวกันนี้ต่อโอ-

ครอบครัวชยายช่วยกำจัดความเห็นแก่ตัวและแสดงถึงตัวอย่างที่เป็นจริงของเพอร์เฟ็กชันนิสม์บนโลก ชุมชนนี้ได้รับการโจมตีจากคนภายนอกมากจนปี ค.ศ. 1879 โนเฮล์ต้องอพยพไปอยู่แคนาดา และล้มเลิกการแต่งงานแบบ Complex ในชุมชน--ผู้แปล

เบอร์ลิน สติปัญญาที่แก่กล้าของเขาได้ปฏิบัติต่อการครอบงำทางศาสนา มากเกินไป บุตรชายผู้สืบเชื้อสายมาจากนักเทววิทยาเพื่อวิวัฒนาการ ต่อหลายรุ่นได้สูญเสียศรัทธาของเขาต่อความเคร่งครัดภักดีของนิกาย อย่างไรก็ตาม มัดได้แสดงออกตลอดชีวิตของเขาถึงจริยศาสตร์ของ ชาวคริสเตียนในเรื่องความผูกพันอันแน่นแฟ้นและมโนธรรมทางสังคมซึ่ง เขาได้ซึมซับมาจากบ้านบิดาและจากโอเบอร์ลิน

ในปี ค.ศ. 1881 พ่อของมัดเสียชีวิตและทิ้งทรัพย์สินไว้ไม่น้อย มาก ครอบครัวของเขาต้องขายบ้านและย้ายไปอยู่ห้องเช่า มัดต้องทำ งานเป็นพนักงานเสิร์ฟในห้องอาหารวิทยาลัยเพื่อหาเงินมาเป็นค่าอา- หาร แม่ของเขาสอนหนังสือในวิทยาลัยเพื่อให้มีเงินพอสำหรับค่าใช้จ่าย (ภายหลังเธอได้เป็นอธิการวิทยาลัยเมาต์ โฮลียอก (Mount Ho- lyoke) ในปี ค.ศ. 1883 มัดสำเร็จการศึกษาจากโอเบอร์ลิน และ ในครึ่งปีต่อมาได้สอนหนังสือในโรงเรียนท่ามกลางสภาพการณ์ที่มีลักษณะ แปลกผิดธรรมดาในสมัยนั้น ครูหลาย ๆ คนได้ลาออกจากโรงเรียน เพราะที่ไม่สามารถรับมือกับกลุ่มของนักเรียนอันซพาลที่คุกคามพวกครู และเพื่อน ๆ ร่วมชั้นได้ มัดได้ไล่พวกอันซพาลออกแต่เขาเองก็ถูกไล่ ออก โดยคณะกรรมการโรงเรียน ซึ่งเชื่อว่าเด็กทุกคนมีสิทธิจากพระ- เจ้าที่ต้องได้รับการสอน

เมื่อล้มเลิกความฝันตอนแรก ๆ ที่จะเริ่มงานเขียนที่นิวฮอว์ก มัดได้ไปอยู่ทางภาคตะวันตกเฉียงเหนือเป็นเวลาสามปี ทำงานชั่วคราว เป็นครูตามบ้านและเป็นพนักงานสำรวจให้กับการก่อสร้างทางรถไฟลับ กันไป เขาอยู่ในทีมงานที่วางรางรถไฟสายแรกจากมินิอาโพลิสไปยัง มุสจอร์ จากที่นั้นจะเชื่อมเข้ากับแคนาดาตะวันออก ในช่วงฤดูหนาวเมื่อ งานสำรวจทางทำไม่ได้มัดจะเลี้ยงชีพโดยการเป็นครูตามบ้านและอ่าน หนังสือทุกประเภท ในช่วงเวลานี้เขาดูเหมือนกับว่ายังตัดสินใจไม่ได้ ว่าจะมีเป้าหมายในชีวิตอย่างไร ไม่รู้ว่าจะไปทางไหนต่อไป หรือจะ ยึดอาชีพใด ความไม่แน่นอนเหล่านี้ได้เปลี่ยนไปในช่วงฤดูใบไม้ร่วงปี

ค.ศ. 1887 เมื่อเขาตัดสินใจตามเฮนรี แคสเชิล (Henry Castel) เพื่อนสนิทที่เคยเรียนร่วมกันในวิทยาลัยไปยังมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดและศึกษาต่อทางปรัชญา

ที่ฮาร์วาร์ด มัดศึกษางานส่วนใหญ่กับ รอยซ์ (Royce) และ เจมส์ อาจารย์ทั้งสองนี้ได้ทิ้งร่องรอยที่ถาวรไว้กับชีวิตและการมองโลกของมัด จากการปลดแอกจากลัทธิเพ็ชวรีแดนของบิดาของเขาและจากความศรัทธาแบบคริสต์เตียนของโอเบอร์ลิน โดยการทำงานของคาร์-วิน และของ "นักศึกษาหัวก้าวหน้า" คนอื่น ๆ มัดได้เปลี่ยนแนวความคิดไปสู่ปรัชญาปฏิบัตินิยมจากอิทธิพลของเจมส์ ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับเจมส์ดูเหมือนว่าค่อนข้างจะสนิทสนมเนื่องจากเขาไม่เพียงทำงานส่วนใหญ่ของเขากับเจมส์ แต่เป็นครูพิเศษให้กับลูก ๆ ของเจมส์ด้วย

ภายหลังจากศึกษาที่ฮาร์วาร์ด มัดตัดสินใจไปประเทศเยอรมนีเพื่อศึกษาต่อทางปรัชญา ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับคนในรุ่นนั้น เขาไปอยู่แห่งแรกที่ไลป์ซิก (Leipzig) เพื่อศึกษากับวิลเฮล์ม วุนด์ท (Wilhelm Wundt) ผู้เป็นเจ้าของแนวความคิด "อากัปกริยา" (gesture) ซึ่งมีอิทธิพลต่องานช่วงหลัง ๆ ของมัดมาก และที่ไลป์ซิกนี้เองที่เขาได้พบกับจี. สแตนลีย์ ฮอลล์ (G. Stanley Hall) นักจิตวิทยาเสรีศาสตร์ชาวอเมริกันผู้มีชื่อเสียงซึ่งดูเหมือนจะเป็นผู้กระตุ้นให้มัดสนใจในเรื่องจิตวิทยา ต่อมาในปี ค.ศ. 1889 มัดเดินทางไปเบอร์ลิน เพื่อศึกษาต่อในวิชาจิตวิทยาและปรัชญา (ข้าพเจ้าไม่สามารถพบหลักฐานว่ามัดเรียนกับใครที่เบอร์ลิน แต่เป็นไปได้ที่เขาจะได้ฟังการบรรยายของอาจารย์ผู้มีชื่อเสียง ยอร์จ ฮิมเมล ผู้ซึ่งเริ่มสอนที่นั่นก่อนหน้านั้นสองสามปี)

ในวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1891 มัดแต่งงานกับเฮเลน แคสเชิล (Helen Castle) น้องสาวของเพื่อนเขา เฮนรี แคสเชิล ทั้งสองได้เดินทางไปอยู่ที่แอน อาร์เบอร์ เพื่อรับตำแหน่งเป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน ในภาควิชาปรัชญาและจิตวิทยา ชาร์ลส์ เอส.

คูลีย์ (Charles H. Cooley), จอห์น ดิวอี้, และ เจมส์ เอช. ทัฟต์ (James H. Tuft) สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยมิชิแกนในช่วงนั้น พวกเขาได้กลายเป็นเพื่อนทางปัญญาในเวลาไม่นานต่อมา มัคได้มุ่งค้นคว้าในทางจิตวิทยาเสรีศาสตร์ ซึ่งได้รับการเสนอแนะครั้งแรกจากสแตนลีย์ ฮอลล์ และเริ่มขยายทฤษฎีทางเสรีวิทยาเกี่ยวกับอารมณ์ ซึ่งคล้ายคลึงกับทฤษฎีว่าด้วยจุดประสงค์ที่จอห์น ดิวอี้ กำลังศึกษาอยู่ในขณะนั้น

ลูกชายคนโตของมัคชื่อ เฮนรี (Henry) เกิดที่แอน อาร์เบอร์ ในปี ค.ศ. 1892 หนึ่งปีภายหลังจากนั้น มัครับค่าเชิญของจอห์น ดิวอี้ ที่จะไปร่วมทำงานกับเขาที่มหาวิทยาลัยชิคาโกซึ่งเปิดใหม่ ซึ่งมัคก็ได้เป็นศาสตราจารย์หัวหน้าภาคปรัชญา มัคอยู่ที่มหาวิทยาลัยชิคาโกจนกระทั่งเสียชีวิตในวันที่ 26 เมษายน ค.ศ. 1931

มัคที่ชิคาโก

ชิคาโกซึ่งเคยเป็นเพียงบ่อมไม้เล็ก ๆ ในปี ค.ศ. 1833 ได้กลายเป็นเมืองใหม่ในเวลาเพียงหกสิบปีต่อมา⁴³ หยาบ ดิบ เต็มไปด้วยความแข็งแกร่งและพลัง เมืองชิคาโกสามารถรอดอ้างได้ว่ามีความก้าวหน้าอย่างน่าทึ่งทางอุตสาหกรรมและการพาณิชย์เพียงภายในเวลาหนึ่งชั่วอายุคน เมืองนี้เป็นศูนย์กลางหลักของการบรรจุเนื้อ "คนฆ่า-แหละหมูสำหรับโลก" ชิคาโกใต้และเมืองข้างเคียง แกร์ รัฐอินเดียนาได้กลายเป็นศูนย์โรงงานเหล็กที่สำคัญ แร่เหล็กจากทะเลสาบซุพี-

⁴³ ดูจาก Robert E. L. Faris, *Chicago Sociology 1920-1932* (San Francisco, Chandler, 1967) โดยเฉพาะหน้า 20 และหน้าต่อ ๆ ไป สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับชิคาโกในสภาพที่เป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยใหม่ และสำหรับรายละเอียดของมหาวิทยาลัยนอกจากนี้ดูได้จาก Lincoln Steffens, *The Shame of the Cities* (New York, McClure, 1904), โดยเฉพาะหน้า 163.

เรียดูกส่งลง เรือมายังทะเลสาบมิชิแกน และถ่านหินจากแหล่งถ่านหินที่
 อิลลินอยส์ถูกส่งมาที่ทางรถไฟ ในกลุ่มผู้ใช้เหล็กที่สำคัญกลุ่มหนึ่งคือ
 บริษัทพูลแมน (Pullman) ที่มีฐานอยู่ที่ชิคาโก เป็นบริษัทที่สร้างรถคั-
 นอนให้กับบริษัทรถไฟของอเมริกา และเป็นสนามที่สำคัญที่สุดแห่งหนึ่ง
 ของการต่อสู้ในเรื่องแรงงาน

ชิคาโกเองตระหนักดีถึงการพุ่งทะยานขึ้นสู่ความสำคัญโดดเด่น
 อย่างเห็นได้ชัดในหมื่นนครใหญ่ ๆ ของอเมริกา และชิคาโกอดอ้างได้
 ถึงความสำเร็จเหล่านี้ ดิกรະหน้าที่มีโครงเหล็กแห่งแรกได้ถูกสร้างขึ้นที่
 นี้ เส้นทางรถไฟของแม่น้ำชิคาโกถูกเปลี่ยนทิศทาง ราคาที่ดินสูงขึ้น
 อย่างรวดเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ แม้แต่อัตราอาชญากรรมก็สูงขึ้นจนน่า
 ตกใจ ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลของการย้ายถิ่นเข้าเมืองอย่างรวดเร็วและ
 การเกิดสลัมที่ไม่มีการจัดระเบียบหลายแห่ง ในเวลาไม่นานเมืองนี้ก็
 สามารถกล่าวได้ว่า เป็นผู้ชนะแห่งโลกในด้านอาชญากรรมองค์การ
 (organized crime)

มหาวิทยาลัยแห่งใหม่โดยการสนับสนุนของ จอห์น ดี. ร็อกกี-
 เฟลเลอร์ (John D. Rockefeller) ได้เปิดประตูที่เล็กลงแบบกอล-
 ทิก เริ่มการสอนในปี ค.ศ. 1892 ภายใต้อำนาจการของวิลเลียม
 เรนนี่ ฮาร์เปอร์ (William Rainey Harper) จุดประสงค์เริ่มแรก
 ของการตั้งมหาวิทยาลัยนี้คือ เพื่อสร้างสิ่งที่น่าทึ่งอีกอันหนึ่งให้กับเมือง
 ชิคาโก เรนนี่รุมมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทางภาคตะวันออกอย่างไม่ปราณี
 เขาให้สัญญากับผู้ที่เขาต้องการดึงมาทำงานด้วยเงินเดือนที่มากกว่าสอง
 เท่าของเงินที่คนเหล่านั้นได้รับและความก้าวหน้าที่รุ่งโรจน์ในการทำงาน
 ในมหาวิทยาลัยซึ่งต่อไปจะเป็นมหาวิทยาลัยที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก
 เรนนี่ประสบความสำเร็จอย่างสูง ในเวลาเพียงสองสามปีมหาวิทยา-
 ลัยชิคาโกถูกจัดอยู่ในกลุ่มมหาวิทยาลัยระดับแรก ๆ ของประเทศ คณะ
 รุ่นแรก ๆ อดอ้างว่าศาสตราจารย์ไม่น้อยกว่าแปดคนยอมออกจาก
 ตำแหน่งอธิการของวิทยาลัยต่าง ๆ เพื่อมาทำงานที่มหาวิทยาลัยชิคาโก

แม้ว่าศาสตราจารย์รุ่นแรก ๆ สิบคนจากทั้งหมดสามสิบเอ็ดคนจะสอนเกี่ยวกับวิชาเทววิทยาซึ่งเป็นการสืบทอดประเพณีของมหาวิทยาลัยในอเมริกาที่เน้นการฝึกฝนคนให้เป็นหมอสอนศาสนา แต่ต่อมาไม่นานมหาวิทยาลัยได้กลายเป็นจุดศูนย์กลางที่สำคัญในการเรียนเกี่ยวกับเรื่องทางโลก

หนึ่งในคณาจารย์ที่อธิการบดีฮาร์เปอร์ภูมิใจมากที่สุดคือ จอห์น ดิวอี้ ภายหลังที่ดิวอี้ได้เป็นหัวหน้าภาควิชาปรัชญา เขาได้ชักชวนทัฟต์และมัตมาอยู่ที่ภาควิชา จึงทำให้ปรัชญาปฏิบัตินิยมแบ่งบานได้ในภาควิชา และไม่ถูกรัดขวางจากการต่อต้านของนักปรัชญาประเพณีนิยมผู้ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเจริญเติบโตของแขนงวิชาในมหาวิทยาลัยเก่า ๆ "ส่วนที่แท้จริง และความคิดที่แท้จริงเป็นแนวคิดที่สำคัญด้วย" ข้อความนี้เป็นปฏิกริยาของวิลเลียม เจมส์ ที่มีต่อกลุ่มนักปรัชญากลุ่มดิวอี้ที่ชิคาโกในช่วงต้นทศวรรษ 1900⁴⁴

สอดคล้องกับความกระตือรือร้นในการปฏิรูปของผู้ก่อตั้ง ภาควิชาปรัชญาไม่ได้จำกัดตัวเองอยู่เพียงงานด้านวิชาการ แต่ต้องการมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาสังคมที่ทับถมมาของเมืองด้วย การทดลองเกี่ยวกับการศึกษา การจัดการเคหะ การศึกษาด้านอุตสาหกรรม และการปฏิรูปสังคมทั่ว ๆ ไป ได้อยู่ในความคิดคำนึงของดิวอี้และเพื่อน ๆ ของเขา พวกเขาต้องการเรียนรู้โดยการทำดีและจริงจึงต่อปรัชญาปฏิบัตินิยมของพวกเขา

การศึกษาแบบก้าวหน้า (progressive education) เป็นสิ่งที่ดิวอี้ให้ความสนใจมากที่สุด ถึงแม้ว่าจะไม่กระตือรือร้นเท่ากับเพื่อนของเขา แต่ก็ได้ร่วมทำงานกับดิวอี้ในเรื่องการทดลองทางการศึกษามิได้ไม่ใช่คนชอบเขียนมากนัก แต่อย่างไรก็ตาม เขาได้เขียนบทความ

⁴⁴อ้างใน Fichard Hofstadter, *Social Darwinism in American Thought* (Boston, Beacon Press, 1955), p. 135.

แปดชั้นที่เกี่ยวกับการศึกษาในช่วงเวลาที่อยู่ในคณะจนถึงสงครามโลก-
ครั้งที่หนึ่ง เขาเริ่มมีบทบาทตั้งแต่โรงเรียนทดลองที่ควิวู้ได้ตั้งขึ้น เขา
ได้เป็นประธานสมาคมผู้ปกครองของคณะศึกษาศาสตร์ และในขณะนั้น
ก็ได้เป็นบรรณาธิการของวารสารทางการศึกษาที่มีชื่อของมหาวิทยาลัย
คือ *The Elementary School Teacher* ด้วย เขาพูดในฐานะ
เป็นผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจารณ์ และผู้สนับสนุนนโยบายใหม่ ๆ ทางการ
ศึกษา และเป็นสมาชิกหรือบางครั้งเป็นประธานของคณะกรรมการต่างๆ
ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา

ความสนใจในการปฏิรูปของมีดไม่ได้จำกัดอยู่เพียงด้านการศึกษ-
ษาเท่านั้นเขายังได้เข้าร่วมกับกลุ่มฮอลล์ เฮาส์ (Hull House)*
ของเจน อาดัมส์ (Jane Addams) และร่วมงานบุกเบิกของกลุ่มใน
ขบวนการเคเช นอกจากนี้เขายังมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นเป็นเวลา
หลายปีในสโมสรเมืองชิคาโก สโมสรนี้เป็นที่รวมของนักธุรกิจและบุคคล
ในอาชีพต่าง ๆ ที่มีจิตใจต้องการปฏิรูป มีดได้เป็นประธานของสโมสร
นี้อยู่ระยะหนึ่ง⁴⁵

* เป็นนิคมทางสังคมแห่งแรกในทวีปอเมริกาเหนือ ถูกจัดตั้งขึ้น
ที่เมืองชิคาโกโดย เจน อัดัมส์ ในปี ค.ศ. 1889 ผู้ที่พักอาศัยในนิคม
นี้ประกอบด้วยอาสาสมัครซึ่งประกอบอาชีพเป็น ทนายความ ศิลปิน นัก
ดนตรี ครู นักสังคมสงเคราะห์ และนักธุรกิจ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อ
ช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าว ให้แก่เพื่อนบ้านซึ่งเป็นคนยากจน นิคมนี้ยังเปิด
โอกาสทางการศึกษา ศิลปะ ดนตรี การพักผ่อนหย่อนใจ และความ
เป็นมิตรให้แก่เพื่อนบ้านที่เป็นทั้งเด็กและคนแก่ด้วย ฮอลล์ เฮาส์ได้
กลายเป็นห้องทดลองที่ยิ่งใหญ่ของการศึกษาในปัญหาของความยากจน
แรงงาน การศึกษา สิทธิมนุษยชน ฯลฯ -- ผู้แปล

⁴⁵ ความสัมพันธ์ระหว่างภาควิชาชีพปรัชญาที่ชิคาโกภายใต้ควิวู้
และการศึกษาที่ก้าวหน้า รวมทั้งฮอลล์ เฮาส์ (Hull House) คุวู้

กิจกรรมภายนอกทั้งหลายเหล่านี้ไม่ได้ทำให้มัดบงกชพร้อมต่อหน้า-ที่สอนหนังสือ เขาเป็นบุคคลที่มีความเข้มแข็งอย่างหาไม่ได้ง่าย ๆ ในทฤษฎีของดิวี่ มัดแสดงออกถึง "ความมีพลัง ความเข้มแข็ง ความเข้มแข็งที่เป็นเอกภาพ ความเป็นคนเปิดเผย และเป็นผู้นำ"⁴⁶ ดังนั้น เขาจึงบรรยายให้นักศึกษาฟังได้อย่างกระตือรือร้นเช่นเดียวกับที่เขาอุทิศให้กับกิจกรรมการปฏิบัติต่าง ๆ เขาเตรียมการบรรยายอย่างเอาใจใส่ การบรรยายเหล่านั้นมีผู้เข้าฟังจำนวนมากเสมอ การบรรยายของเขาชัดเจนและเป็นขั้นตอน แม้ว่ามัดจะมีความยากลำบากมากในการเขียนความคิดของเขาออกมา แต่เขาไม่พบกับอุปสรรคดังกล่าวเลยเมื่อถ่ายทอดออกมาทางคำพูด

โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาจิตวิทยาสังคมของมัดได้ดึงดูดนักศึกษาจำนวนมากจากภาควิชาอื่น ๆ โดยเฉพาะจากสังคมวิทยาและจิตวิทยา เฮิร์เบิร์ต บลูเมอร์ กล่าวว่า เขาค่อนข้างแปลกใจอยู่เสมอที่การตอบสนองต่อการบรรยายของมัดแบ่งเป็นสองขั้วอย่างไม่เปลี่ยนแปลง คือมีทั้งกลุ่มที่ซาบซึ้ง และกลุ่มที่ไม่รู้เรื่องเลย นักศึกษาบางคนซึ่งรวมทั้งบลูเมอร์เองด้วย มีความประทับใจอย่างลึกซึ้งต่อมัด และรู้สึกว่ามีมัดได้เปลี่ยนการมองโลกของพวกเขาทั้งหมด สำหรับคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งไม่ได้มีความฉลาดน้อยกว่ากลุ่มแรกไม่เคยเข้าใจเลยว่าวิชานี้เกี่ยวกับอะไร⁴⁷ คนในกลุ่มแรกมีจำนวนมากพอที่จะแพร่กระจายชื่อเสียงของมัดและทำให้เขามีกลุ่มนักศึกษาที่เข้าฟังคำบรรยายของเขาอยู่ตลอดเวลา ในกลุ่มนักศึกษาเหล่านี้ได้แก่ ที. วี. สมิธ (T. V. Smith) และชาร์ลส์ มอร์ริส (Charles Morris) จากสาขาปรัชญา และ เอลส์เวิร์ท

จาก C. Wright Mills, *Sociology and Pragmatism* (New York, Paine-Whitman, 1964), pp. 298-313.

⁴⁶Dewey, "George Herbert Mead," p. 309.

⁴⁷Blumer, conversation, April 9, 1969.

ฟาริส (Ellsworth Faris) และเฮอร์เบิร์ต บลูเมอร์ จากสาขาสังคมวิทยา

ความเชื่อผิด ๆ บางอย่างดูเหมือนได้แพร่กระจายเมื่อไม่นานมานี้ว่า อาจารย์ในภาควิชาสังคมวิทยารวมกลุ่มตั้งจิตวิทยาสังคมสำนักแนวคิดชิคาโกโดยใช้นแนวคิดของมัดเป็นหลัก สิ่งนี้ไม่น่าจะเป็นจริง ตัวอย่างเช่น แม้ว่าทั้งดับเบิลยู. ไอ. โทมัส (W. I. Thomas) และโรเบิร์ต พาร์ก (Robert Park) จะยกย่องมัด แต่โทมัสเองแสร้งทำว่าไม่เข้าใจมัด ขณะที่พาร์กอ้างว่าไม่ได้อ่านงานของมัดมากนัก⁴⁸ แม้ว่าจะง่ายในการสรุปลงหลังว่า มัดน่าจะได้รับการยอมรับเป็นพิเศษจากนักสังคมวิทยา แต่โดยข้อเท็จจริงแล้วตัวเชื่อมที่สำคัญเพียงสิ่งเดียวระหว่างมัดกับภาควิชาสังคมวิทยาคือ เอลส์เวิร์ท ฟาริส ผู้ซึ่งเคยเป็นลูกศิษย์ของมัด และปัจจุบันก็สอนอยู่ในภาควิชาที่นั่น แนวความคิดของมัด เช่นเดียวกับของคิวอี้ ได้แพร่ขยายไปสู่ภาควิชาสังคมวิทยาที่ชิคาโกอย่างแน่นนอน และอาจจะเป็นจริงด้วยว่า ดับเบิลยู. ไอ. โทมัส ล้มเลิกความคิดแรก ๆ ของเขาที่เน้นเกี่ยวกับสัญชาตญาณ หันไปเน้นด้านจิตวิทยาสังคมมากขึ้นเนื่องจากได้รับอิทธิพลจากนักปรัชญาปฏิบัตินิยม แต่สิ่งเหล่านี้ยังห่างไกลจากความเชื่อที่ว่ามัดเป็นผู้ทำให้เกิดจิตวิทยาสังคมสำนักแนวคิดชิคาโก พาร์ก และเบอร์กิสส์ (Burgess) ไม่เคยพูดถึงงานเขียนของมัดเลยในตำราที่มีชื่อเสียงของพวกเขา มัดเองก็ไม่เคยมองตัวเองว่าเป็นหัวหน้าของ "สำนัก" และอาจต้องบันทึกไว้ด้วยว่าคำว่า "ลัทธิการกระทำระหว่างกันทางสังคม" (social interactionism) ไม่เคยเป็นที่รู้จักเลยที่ชิคาโกขณะที่มัดมีชีวิตอยู่

ในระยะแรก ๆ ที่ชิคาโก มัดได้ถูกคิวอี้ผู้ซึ่งมีความคล่องและเปิดเผยมากกว่าบดบังแม้กระทั่งหลังจากที่คิวอี้ได้ย้ายไปอยู่มหาวิทยาลัย

⁴⁸Blumer, conversation; Strauss, op.cit., p. xi.

โคลัมเบียเนื่องจากรู้สึกว่าการทดลองทางการศึกษาของเขาไม่ได้รับการสนับสนุนอย่างเพียงพอที่ชิคาโก มัคก็ยังไม่ได้รับตำแหน่งที่มีชื่อเสียงที่เพื่อนเขาได้รับในสิ่งที่เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยเลย สาเหตุหนึ่งก็คือ เขามีผลงานตีพิมพ์น้อยเกินไป

มัคประสบกับความยากลำบากอย่างมากในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวหนังสือ เขาใช้เวลาเป็นชั่วโมง ๆ อย่างทุกซ์ทรمانที่โตะเขียนหนังสือ บางครั้งเกือบจะร้องไห้เมื่อเขาไม่สามารถหาคำที่แสดงออกได้อย่างเพียงพอต่อความคิดที่พุ่งพรูออกมาอย่างรวดเร็ว ดิวอี้เขียนไว้ว่า "ผลที่ตามมาคือ เขาจะไม่มีคามพึงพอใจต่อสิ่งที่เขาได้ทำลงไปเสมอ จะมีความคิดเพิ่มขึ้นจากความคิดแรกเสมอ และผลคือสิ่งที่จะเสนอความคิดตนเองออกมาเป็นข้อเขียนอย่างตายตัว จนกระทั่งเป็นเวลาหลาย ๆ ปีที่ [มีแต่] นักศึกษาของเขาและเพื่อนร่วมงานในขณะนั้นจะตระหนักถึงความคิดทางปรัชญาที่มากมายและมีพลังของเขา"⁴⁰

สิ่งที่ใช้ในการถ่ายทอดที่มัคชอบคือ การพูดมากกว่าการเขียน เขาหมายถึงตัวเองอย่างชัดเจนเมื่อเขียนว่า "เราทำการคิดในรูปแบบของการสนทนาและอาศัยการบรรยายพรรณนาเสนอความหมายของเรา"⁵⁰ ที. วี. สมิท ลูกศิษย์คนหนึ่งของเขาเขียนถึงมัคว่า "การสนทนาเป็นสิ่งที่ดีที่สุดของเขา การเขียนเป็นสิ่งที่ดีที่สองแต่ไม่ค่อยดีนักเมื่อเขาเขียนเกี่ยวกับ 'บางสิ่งบางอย่าง' -- เช่นที่เขาพูดถึงเรื่องหนึ่งในที่หนึ่ง -- 'บางสิ่งบางอย่างนั้นกำลังดำเนินไป -- อีทซ์ (titan) กำลังโกรธ หรือการปรับตัวของแรงกดดันภายในโลก' ถูกของมัคเช่นเดียวกับตัวอย่างที่เขายกขึ้นมา แน่แน่นอนสิ่งที่ผู้อ่านได้ย่อม 'ไม่ใช่ประสบการณ์แรกเริ่ม'"⁵¹ ประสบการณ์ที่เขาสามารถแสดงออก

⁴⁰ Dewey, "George Herbert Mead," p. 311.

⁵⁰ *Selected Writings*, p. 302.

และถ้าทอดได้เพียงทางการแลกเปลี่ยนทางคำพูดและทางอากัปกิริยาที่มีความหมายร่วม (significant gestures)

แม้ตามข้อเท็จจริงมัดมีบทความตีพิมพ์ค่อนข้างน้อย แต่เขาไม่มีความรู้สึกเลยว่าตนต้องไปให้ถึงบทบาททางสังคมเช่นดิวอี้ มัดเป็นคนถ่อมตัว มีความสมดุลและมีความกลมกลืนในตัวเองมากที่สุด เขาไม่ค่อยมีความตั้งใจต่อความคาดหวังที่จะได้รับการยอมรับนับถือจากคนทั่วไป และมักจะมองตนเองเป็นเสมือนคนงานที่ไร้ความสำคัญในโรงงานบลูเมอร์จำได้ว่าในช่วงปีศวรรษ 1920 เมื่อเบอร์ทรันด์ รัสเซลล์ (Bertrand Russell) มาบรรยาย และมัดเป็นคนแนะนำเขา มัดซึ่งขณะนั้นอายุประมาณหกสิบปี ยังรู้สึกตื่นเต้นเหมือนกับตนเป็นอาจารย์รุ่นเด็ก ที่ได้พบกับนักคิดผู้ยิ่งใหญ่ในสาขาวิชาของตน

ความอ่อนน้อมถ่อมตนและความลึกลับใจของมัด ไม่ควรถูกมองว่าเป็นลักษณะของความอ่อนแอ เขาเป็นบุคคลที่มีหลักการและสามารถตัดสินใจได้อย่างเด็ดขาดเมื่อถึงเวลาที่ต้องการ เมื่อโรเบิร์ต ฮัตชินส์ (Robert Hutchins) ซึ่งเป็นอธิการบดีคนใหม่ของมหาวิทยาลัยในขณะนั้น พยายามที่จะบีบบังคับให้ภาควิชาปรัชญาขับเพื่อนของเขาที่ชื่อ มอร์ไทเมอร์ แอดเลอร์ (Mortimer Adler) ผู้ซึ่งเป็นนักปรัชญาแนวนีโอ-โทมัส (neo-Thomist)* เข้าไปเป็นอาจารย์ และการคิด

⁵¹T. V. Smith, "The Social Philosophy of George Herbert Mead," *American Journal of Sociology*, XXXVII, 3(November, 1931), p. 369.

* แนวคิดนีโอ-โทมัส มีหลักการสำคัญคือ ศึกษาถึงแนวคิดดั้งเดิมของเซนต์อควินัส โทมัส (St. Aquinas Thomas) และนำความคิดนั้นมาปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับปัญหาสังคมในปัจจุบัน เซนต์โทมัสเป็นนักคิดในยุโรปยุคกลางที่เสนอว่า วิชาของมนุษย์เป็นรูปแบบการดำรงอยู่ที่พิเศษเฉพาะ รวมเข้ากับสสารอย่างแน่นหนาจะก่อ

ด้านของมัตต์เหมือนจะไม่ได้ผล เขาได้ยื่นใบลาออกและเตรียมพร้อมที่จะไปกับจอห์น ดิวอี้ที่โคลัมเบีย การเสียชีวิตของเขาอย่างกะทันหันเท่านั้นที่หยุดยั้งการเตรียมตัวเพื่อย้ายไปในครั้งนี้⁵²

ในช่วงปลายชีวิตของมัตต์ เขาเขียนสิ่งซึ่งอาจจะใช้บอกถึงความ เป็นไปของชีวิตเขาได้ว่า "การแสดงออกที่ภาคภูมิใจที่สุดของความ เป็นคนที่อิสระ ไม่ใช่อะไรอื่นนอกเหนือไปจากการยืนยันความสามารถ เฉพาะของตนในการสวมบทบาททางสังคมบางอย่าง"⁵³ ในความสับสน และเด็ดเดี่ยว มัตต์ไม่เคยมีความปรารถนาที่จะเป็นแสงสว่างในความมืด สลัว เขามองตนเองเป็นเช่นทหารธรรมดาในสนามรบของการปฏิรูป ทางสังคมและทางปัญญา และไม่เคยใฝ่ฝันที่จะเป็นผู้นำกองทัพ การอุทิศ ทางสติปัญญาของเขาต่อการศึกษาค้นหาทางวิทยาศาสตร์ได้ถูกควบคุม เสมอโดยความปรารถนาที่จะมีส่วนร่วมเพื่อชีวิตมนุษยชาติที่ดีกว่า เขา เขียนไว้ก่อนเสียชีวิตว่า "เรากำหนดความเป็นไปของโลกโดยการค้นหา อย่างกระตือรือร้นถึงแนวทางที่จะทำให้โลกนี้ดีขึ้น"⁵⁴ ลูกชายของ มัตต์บอกแก่ดิวยิวว่า วลีที่เขาใช้บ่อยครั้งมากที่สุดเมื่อถูกเอียงเรื่องปัญหา สังคมคือ "มันควรจะเป็นไปได้ที่จะทำดั่งนั้นดั่งนี้"⁵⁵

เกิดเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ญาณของมนุษย์เป็นสิ่งที่ไม่ตายและมีความแตกต่างด้านหลักการระหว่างญาณกับพลังของญาณในการรับรู้และการต้องการ และความรู้ของมนุษย์มีพื้นฐานอยู่บนประสบการณ์ของความรู้ลึกลงไปสู่การสะท้อนของจิต ความคิดของเซนต์โทมัสต่อมามากกว่าขยายเพิ่มเติมโดยสำนักศิษย์หลายคน รวมเรียกเป็นลัทธิโทมัส (Thomist--ผู้แปล

⁵² Blumer, conversation.

⁵³ *Selected Writing*, p. 357.

⁵⁴ อ้างใน Smith, op.cit., p. 369.

⁵⁵ Dewey, "George Herbert Mead," p. 312.

มัดเสียชีวิตลงด้วยความเชื่อที่ว่า เขาจะเป็นที่รู้จักภายหลังเสียชีวิตแล้ว ถ้าเป็นเช่นนั้นได้บ้างก็เพียงในฐานะนักเขียนบทความทางวิชาการสองสามชิ้นเท่านั้น เขาเหมือนจะไม่เคยนึกเลยว่า อิทธิพลงานของเขาจะเติบโตจากทศวรรษหนึ่งไปยังอีกทศวรรษหนึ่ง และเป็นที่ยอมรับในฐานะหนึ่งในจำนวนนักคิดชาวอเมริกันไม่กี่คนที่ช่วยหล่อหลอมลักษณะสังคมศาสตร์สมัยใหม่

บริบททางวิชาการ

มัดเป็นคนที่ศึกษาครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ มากมาย ด้วยความสนใจทางปัญญาที่มีขอบเขตกว้างและอย่างมีชีวิตจิตใจ มัดมีความรอบรู้อย่างดีในสาขาวิชาย่อย ๆ ทั้งหมดของปรัชญาและประวัติศาสตร์ปรัชญา และยังติดตามพัฒนาการของวิชาฟิสิกส์และชีววิทยา รวมทั้งสังคมศาสตร์อยู่ตลอดเวลา เขามีความคุ้นเคยต่อคณิตศาสตร์และตรรกวิทยาคณิตศาสตร์ และมีความรักอย่างมากต่อดนตรีและบทกวี คืออินทกัไวว่า

เขารังงานส่วนใหญ่ของมิลตัน (Milton) อย่างขื่นใจ และเป็นที่ยอมรับว่าเขาสามารถท่องจำ [ข้อความเดิมเป็นดังนี้] ได้เป็นเวลาสองชั่วโมง โดยปราศจากความเหนื่อยหน่าย งานของเวิร์ดเวิร์ธ (Wordsworth) และคีตส์ (Keats) และเช็กสเปียร์ (Shakespeare) โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกโคลง (sonnet) ต่าง ๆ ก็เป็นที่คุ้นเคยของมัดเช่นกัน... ความทรงจำที่แม่นยำและจำได้ทุกถ้อยกระทงความ และความคิดที่สามารถผสมผสานสิ่งต่าง ๆ, เก็บใจความสำคัญ, และสร้างความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ ยากที่จะมีปรากฏในคน ๆ เดียว แต่คุณมัดมีสิ่งนี้รวมทั้งสิ่งอื่น ๆ อีกมากมาย ทำให้เขาเป็นคนที่

หาซากและบคลิกภาพของเขาซากต่อการวิเคราะห์หรือการจำแนกใด ๆ ⁵⁶

นี่เป็นคำอธิบายว่า ทำไมการอธิบายถึงพื้นฐานทางปัญญาของมัตจึงอาจเป็นการมองอย่างหยาบ ๆ และไม่สมบูรณ์

แนวความคิดสำคัญที่เป็นพื้นฐานทางปัญญาของมัตที่ปรากฏอย่างเด่นชัด มีอยู่สี่แนวด้วยกันคือ จารีตความคิดของสำนักศาสนานิกายธรรมนัวอิงแลนด์ที่เน้นถึงการค้นหาด้านปัญญาย่างเป็นอิสระและหน้าที่ทางศีลธรรมต่อชุมชน; จารีตความคิดของฮัคคกเบิร์กที่เน้นเรื่องการลงมือทำสิ่งต่างๆซึ่งสอดคล้องกับปรัชญาปฏิบัตินิยม แม้ว่าปรัชญานี้มีต้นกำเนิดในหมู่คนที่มาจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดก็ตาม; แนวความคิดวิวัฒนาการของดาร์วินที่เน้นถึงการเปลี่ยนแปลงและการยืนยันว่าไม่มีสิ่งใดถาวรนอกจากกระบวนการโดยตัวของมันเอง; และสุดท้ายคือ แนวปรัชญาแบบจิตนิยมเซอร์มันจาก คานต์ (Kant) ไปจนถึง เชลลิง (Schelling) ซึ่งเน้นสอดคล้องกันในเรื่องกระบวนการและการแปรเปลี่ยน และความสนใจหลักเกี่ยวกับความเป็นอิสระและความรับผิดชอบของผู้กระทำ, ตัวตนสมบูรณ์ (Absolute Self), "ฉัน" ผู้อยู่เหนือกาลเวลาในฐานะที่เป็นผู้สร้างสรรค์ในโลกมนุษย์

การสืบทอดของลัทธิโปรเตสแตนต์และความคิดฮัคคกเบิร์ก

มัตเป็นคนหนึ่งในกลุ่มนักคิดชาวอเมริกันทั้งหลายที่มีนักสังคมวิทยารุ่นแรกสุดรวมอยู่ด้วย ที่ถูกเลี้ยงดูในบรรยากาศของชาวเพ็ชวรีแดนที่เคร่งครัด แต่ได้ปลดปล่อยตนเองจากการยึดติดกับความเชื่อทางศาสนาซึ่งส่วนใหญ่เนื่องจากได้รับอิทธิพลจากคำสอนของดาร์วิน มัตซึ่งก็เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ ยังมีความเชื่อมโยงอยู่กับความคิดเพ็ชวรีแดนอยู่

⁵⁶ Ibid.

แม้ว่าจะสามารถเปลี่ยนจากรากฐานนี้ไปสู่ความสนใจในเรื่องทางโลก
 อื่นได้แก่ จริยศาสตร์ทางสังคม และเปลี่ยนความเชื่อแบบคริสต์เตียนที่
 เน้นเรื่องความผูกพันฉันพี่น้องของมนุษย์ในพระคริสต์ไปสู่การเรียกร้อง
 ด้านมนุษยธรรม เพื่อความเป็นภราดรภาพของมนุษยชาติทั้งหมด ไม่
 สามารถยืนยันได้ว่ามัดอ่านงานเกี่ยวกับศาสนิกวิทยา นอกเหนือไปจากที่ถก
 บังคับให้อ่านที่วิทยาลัยโอเบอร์ลิน และแม้ว่าแนวคิดแบบเพ็ชวรีแดนไม่
 ปรากฏเป็นหลักฐานในงานเขียนของมัด แต่ก็เป็นการยากที่ใครจะอ่าน
 ผ่านไปโดยไม่ได้สะดุดข้อเท็จจริงที่ว่าปรัชญาทางโลกของมัดมีรากฐานที่
 มั่นคงและยาวนานมาจากคริสต์เตียนแบบเพ็ชวรีแดน

ลัทธิวิวัฒนาการ

ดูเหมือนจะง่ายกว่าในการเสนอเอกสารแสดงถึงการเป็นหนี้
 ของมัดต่อความคิดแนวคาร์วิน แนวคิดของคาร์วินไม่เพียงช่วยชี้ให้มัด
 เป็นอิสระจากพันนาการทางศาสนาในสมัยวัยรุ่นเท่านั้น แต่ยังเป็น
 แรงผลักดันที่สำคัญต่อการพัฒนาปรัชญาปฏิบัตินิยมของเขาด้วย ตามข้อ-
 เท็จจริงทฤษฎีวิวัฒนาการทางชีววิทยาของคาร์วินเป็นพื้นฐานทางความ
 คิดของลัทธิปฏิบัตินิยมของมัดและเพื่อนร่วมคิดของเขา ทฤษฎีนี้มีทรศ-
 นะว่า สิ่งมีชีวิตผูกพันอยู่กับการต่อสู้ตลอดเวลาเพื่อความคงสภาพ
 แวดล้อม ทฤษฎีนี้มีพื้นฐานอยู่บนแนวความคิดแบบธรรมชาตินิยมเกี่ยวกับ
 จิต ซึ่งแตกต่างอย่างถึงรากถึงโคนกับทรศนะประเพณีเกี่ยวกับธรรม-
 ชาติของปัญญา เมื่อกรอบความคิดแนวคาร์วินได้รับการยอมรับ จิตจึง
 ถูกมองว่าจะผูกพันกับกระบวนการประดิษฐ์เครื่องมือต่าง ๆ ที่ซับซ้อน
 เพื่อประกันความอยู่รอดของสิ่งมีชีวิต ดังนั้น การคิดสามารถพิจารณา
 ได้ว่าเป็นการกระทำที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อเข้าถึงโลกซึ่งเกื้อหนุนต่อการ
 แสดงพฤติกรรม "ปัญหาทดสอบได้จากการกระทำ"⁵⁷ ปัญญาเป็นกิจ-

⁵⁷ *Movements of Thought*, p. 345.

กรรมในการแก้ไขปัญหาต่างๆ "สังขรรณ...มีความหมายเดียวกับการแก้ไขปัญหา"⁵⁸ วิทยาศาสตร์เป็นเพียง "การรู้สึกสำนึกด้วยตนเองซึ่งเติบโตขึ้นในกระบวนการแบบวิวัฒนาการ"⁵⁹ "สัตว์ก็กำลังทำในสิ่งเดียวกับที่นักวิทยาศาสตร์กำลังทำอยู่"⁶⁰

คาร์วินสอนให้มิดและเพื่อนๆของเขาให้คิดในแง่ของกระบวนการแทนที่จะคิดในแง่รูปแบบต่าง ๆ ที่มีความตายตัว มิดเห็นใจว่า "หัวใจของปัญหาวิวัฒนาการอยู่ที่การยอมรับว่ากระบวนการจะเป็นตัวกำหนดรูปแบบ"⁶¹ "กระบวนการมีรูปแบบหนึ่งในขณะนี้และอีกรูปแบบหนึ่งในอีกขณะหนึ่ง ภาสได้สภาพเงื่อนไขต่างๆที่มันกำลังดำเนินอยู่"⁶²

มิดได้รับความคิดอื่น ๆ อีกมากมายจากการศึกษาของคาร์วินอย่างใกล้ชิด ความคิดรวบยอดเกี่ยวกับวิธีการทางวิทยาศาสตร์ของมิดถูกสร้างตามแนวขั้นตอนการสังเกตของคาร์วิน และบางส่วนของรากฐานความคิดรวบยอดของมิดในเรื่องอาภักิริยากับพบได้ในงานของคาร์วินเรื่อง *The Expression of Emotion in Man and Animals* อย่างไรก็ตาม หนทางความคิดที่สำคัญที่มิดมีต่อความคิดวิวัฒนาการไม่ว่าจะเป็นแนวลามาร์ก(Lamarchian) หรือแนวคาร์วิน(Darwinian) ก็ตาม คือการเน้นให้เห็นถึงการสลายตัวของโครงสร้างตายตัวไปสู่รูปแบบที่เปลี่ยนแปลงไปผ่านทางกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

⁵⁸ *Selected Writings*, p. 328.

⁵⁹ *Movements of Thought*, p. 364.

⁶⁰ *Ibid.*, p. 346. ข้าพเจ้าได้ขโมยหน้าจากร *Reck's "Introduction" to Selected Writings*, p. xvi.

⁶¹ *Movements of Thought*, p. 166.

⁶² *Ibid.*

ลัทธิจิตนิยมของเฮอริมัน

มีดได้รับแนวความคิดที่เกี่ยวเนื่องจากจารีตความคิดแบบจิตนิยมของเฮอริมัน สิ่งที่ทำให้เขาสนใจในฟิคเต้ (Fichte) เชลลิง และเฮเกิล (Hegel) ผู้ซึ่งเขาเรียกว่าเป็น "นักปรัชญาศโรแมนติก" และในบางส่วนของคานต์ คือ การที่บุคคลเหล่านี้ได้สรุปรวบยอดและสร้างลัทธิทางปรัชญาที่เกี่ยวกับความคิดเรื่องกระบวนการของชีวิต "นักจิตนิยมศโรแมนติกแรกที่สุดได้เทียบกระบวนการนี้กับกระบวนการตัวตน-ไม่ใช่-ตัวตน (self-not-self process) ในประสบการณ์ และต่อมาก็เทียบกระบวนการตัวตน-ไม่ใช่-ตัวตนนี้กับกระบวนการจิต-วัตถุ"⁶³ (subject-object process) มีดเขียนว่า ปรัชญาหน้าหน้าของคานต์ "ถือว่าโลกอยู่ที่นั่นแล้วและมนุษย์ได้มาสู่โลกในภายหลัง... แต่สิ่งที่นักจิตวิทยาศโรแมนติกยืนยันคือ คุณไม่สามารถมีวัตถุโดยปราศจากจิต"⁶⁴ ในอีกด้านหนึ่งคือ ไม่สามารถมีจิตสำนึกที่ไม่สำนึกต่อบางสิ่งบางอย่างได้ ดังนั้นจิตและวัตถุจึงมีความเกี่ยวพันต่อกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มีดได้เรียนรู้จากจารีตความคิดของเฮอริมันที่ยืนยันถึงความสัมพันธ์ที่มีต่อกันระหว่างจิตและวัตถุในกระบวนการรู้และการสร้างตัวตน "เราสามารถเห็นได้ว่ากระบวนการตัวตนของนักจิตนิยมศโรแมนติก--การผสมปนเปกันของสองสภาพของประสบการณ์ คือ ประสบการณ์กับตัวตนในด้านหนึ่ง และประสบการณ์ของจิต-วัตถุในอีกด้านหนึ่ง-- เป็นสิ่งหนึ่งที่ทำให้พวกเขาสามารถยืนยันไม่เพียงว่าจิตเกี่ยวพันกับวัตถุ แต่วัตถุก็เกี่ยวพันกับจิตด้วย"⁶⁵

ขณะที่มีดอ่านงานของนักจิตวิทยาชาวเฮอริมัน พวกเขามีความเชื่อหลักอยู่ที่ความสัมพันธ์ของตัวตนที่มีต่อวัตถุต่าง ๆ มีดสอนว่า ฟิคเต้

⁶³ Ibid.

⁶⁴ Ibid., p. 167.

⁶⁵ Ibid., pp. 167-68.

มีความสนใจหลักอยู่ที่ปัญหาในแง่ของประสบการณ์ทางศีลธรรม ขณะที่เชลลิงมีจุดความสนใจอยู่ที่ประสบการณ์ทางสุนทรียะ และเฮเกิลสนใจที่ประสบการณ์ทางความคิด ปัญหาาร่วมกันของพวกเขาคือ "การนำโลกซึ่งดูเหมือนว่าจะ เป็นอิสระจากตัวตนเข้าสู่ประสบการณ์ของตัวตน"⁶⁶ ความคิดนี้ปรากฏชัดโดยเฉพาะอย่างยิ่งในงานของฟิเคเต "สำหรับปัจเจกบุคคล โลกเป็นงานที่ต้องทำให้สำเร็จเสมอ...มันเป็นโลก เป็นสิ่งที่ เป็นจริงก็ต่อเมื่อคนได้สร้างมันขึ้นมาและจัดระเบียบให้กับมัน เพื่อการดำเนินกิจกรรมของเขา"⁶⁷ ในการสรุปทฤษฎีของมิดเกี่ยวกับปรัชญาโรแมนติกในสภาพที่เป็นปรัชญาเกี่ยวกับกระบวนการและในฐานะที่เป็นพื้นฐานของการพัฒนาทฤษฎีวิวัฒนาการ มิดได้เขียนไว้ว่า

ปรัชญาโรแมนติกชี้ไว้ว่า ตัวตนขณะที่เกิดขึ้นในประสบการณ์ทางสังคม ได้นำ [ข้อความเดิมเป็นดังนี้] หน่วยหนึ่งติดตัวมาด้วยซึ่งทำให้สังคมเกิดขึ้นได้และทำให้โลกเกิดขึ้นได้... ตัวตนนั้นแหละที่จัดระเบียบโลก แต่เมื่อตัวตนได้จัดระเบียบโลกแล้ว สิ่งที่ตัวตนจัดระเบียบก็คือ สิ่งที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับตัวมันเอง ก็คือจัดระเบียบประสบการณ์ของตัวตนนั่นเอง ในด้านหนึ่งของธรรมชาติของตัวตน ตัวตนได้ค้นพบสิ่งที่มันเป็น ในอีกด้านหนึ่ง⁶⁸

ไม่จำเป็นต้องเน้นว่าฟิเคเตหรือเชลลิงหากที่จะยอมรับคำอธิบายถึงหลักการของพวกเขาในลักษณะนี้ หรือการที่สาวกทั้งหลายของพวกเขาในเวลาต่อมาจะตกใจมากที่รู้ว่าอภิปรัชญาแบบจิตนิยมที่รักยิ่ง

⁶⁶ Ibid., p. 87.

⁶⁷ Ibid., p. 89.

⁶⁸ Ibid., p. 125.

ของพวกเขาทำหน้าที่ในการวางพื้นฐานสำหรับปรัชญาวิทยาศาสตร์ที่มีพื้นฐานจาก "ปรัชญาวัตถุนิยมที่หยาบกระด้าง" (horrid materialism) ของดาร์วิน สิ่งที่สำคัญก็คือ คำอธิบายเหล่านี้เป็นเนื้อความซึ่งมีคได้ร้บจากการอ่านงานของพวกเขาและนำมารวมเข้าเป็นส่วนเดียวกับกับทรรศนะของเขาเอง

ในกลุ่มนักคิดชาวเยอรมันรุ่นหลัง ๆ วิลเฮล์ม วุนด์ท์ ผู้ซึ่งมีดเรียนด้วยหนึ่งภาคการศึกษา มีอิทธิพลทางความคิดต่อเขามากที่สุด สิ่งนี้ปรากฏให้เห็นชัดเจนที่สุดในแนวความคิดเกี่ยวกับอากัปกิริยาของมีด วุนด์ท์ได้จำกัดความคำว่า อากัปกิริยา ไว้ว่า เป็นสิ่งที่พบได้ในระยะแรก ๆ ของพัฒนาการซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการกระทำทางสังคม ซึ่งต่อมาจะกลายเป็นสัญลักษณ์ อากัปกิริยาเป็นส่วนหนึ่งของการกระทำทางสังคมซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดการกระทำต่อ ๆ ไป⁶⁹ ดาร์วินถือว่าอากัปกิริยาเป็นการแสดงอารมณ์ต่าง ๆ ของสัตว์ แต่วุนด์ท์คัดค้านว่าการหน้าที่ของอากัปกิริยาไม่ได้มีเพียงเท่านั้น แต่อากัปกิริยาเป็นส่วนริเริ่มและส่วนย่อยของการกระทำที่ซับซ้อน มีดเน้นอยู่บ่อย ๆ ว่า การสร้างสูตรความคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับอากัปกิริยา "ได้ก้าวหน้าไปได้มากเพราะวุนด์ท์" แต่กล่าวเสริมว่าวุนด์ท์ยังไม่ได้เน้นอย่างพอเพียงถึง "คุณค่าซึ่งการกระทำที่ถูกตัดตอนเหล่านี้ การเริ่มต้นของการเคลื่อนไหวที่ถูกหักห้าม อากัปกิริยาเหล่านี้เป็นเสมือนการกระตุ้นที่เหมาะสมสำหรับพฤติกรรมของปัจเจกบุคคลอื่นๆ"⁷⁰ การเน้นเฉพาะด้านจิตวิทยาอย่างเด็ชชวของวุนด์ท์ทำให้เขาละเลยความคิดในเรื่องการสื่อสาร ไม่ว่าจะกรณีใดก็ตาม มีดมองว่าตนเองทำงานตามแนวความคิดของวุนด์ท์โดยตรงเมื่อเขาค้นคว้าในเรื่องธรรมชาติของอากัปกิริยาที่มีความเหมาะสมร่วม

⁶⁹ *Mind, Self and Society*, p. 42.

⁷⁰ *Selected Writings*, p. 109.

ได้มีการตั้งข้อสังเกตบ่อยๆว่า ความคิดของอดัม สมิท (Adam Smith) ในเรื่อง "ผู้ชมที่ไม่มีอคติ" (impartial spectator) มีความคล้ายคลึงอย่างมากกับความคิดของมัตต์ในเรื่อง "บุคคลอื่นทั่วไป" (generalized other) และคล้ายกับความคิดของคลีย์ในเรื่อง "กระจกส่องตน" (looking-glass self) ที่. วี. สมิท ลูกศิษย์คนหนึ่งของมัตต์ได้เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างถูกต้องเมื่อเขาเขียนถึงมัตต์ว่า

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าตำหนิเขาอย่างล้อเล่นในเรื่อง "ขโมยสิ่งที่เขาค้นพบจากสมิท" เขาตอบอย่างสุภาพอ่อนโยนว่า เขาได้อยู่ภายใต้อิทธิพลทางความคิดของอดัม สมิท ขณะที่เขาศึกษาอยู่ที่ฮาร์วาร์ด และที่นั่นเขาก็ได้เขียนบทความเกี่ยวกับสมิท ... แต่ไม่ว่าเขาจะฮิมอะไรมาจากสมิทก็ตาม ความคิดเรื่อง "บุคคลอื่นทั่วไป" (generalized other) ของเขามีความลึกซึ้งสมบูรณ์มากกว่าสิ่งที่เขาฮิมมา "บุคคลที่อยู่ภายในใจ" (man within the breast) ของสมิท เป็นแขกที่เห็นแก่ผู้อื่นในครัวเรือนที่คำนึงถึงแต่ประโยชน์ส่วนตน เพื่อมุ่งหวังจะได้รับความสะดวกพยกย่อง "บุคคลอื่นทั่วไป" ไม่ใช่แขก เขาเป็นตัวเจ้าของบ้านเอง⁷¹

ในหมู่นักคิดรุ่นเดียวกับเขา นอกจากนักลัทธิปฏิบัตินิยมชาวอเมริกันแล้ว มัตต์ดูเหมือนจะประทับใจในงานของนักปรัชญาชาวฝรั่งเศสชื่อ อองรี แบร์กซ็อง (Henri Bergson) ผู้ซึ่งเน้นเรื่องการไหลของประสบการณ์ ซึ่งเป็นส่วนที่ดึงดูดความสนใจของมัตต์ มัตต์เขียนอย่างเห็นด้วยว่า สำหรับแบร์กซ็อง "ชีวิตคือกระบวนการของการ

⁷¹ Smith, op.cit., pp. 378-79.

สร้างใหม่อย่างต่อเนื่อง ซึ่งเกี่ยวพันกับโลกในรูปของประสบการณ์”⁷² มีดไม่ได้เชื่อตามแบร์กซ์ของเมื่อเขาเสนอปรัชญาว่าด้วยพลังแห่งชีวิตซึ่งมีแนวที่คัดค้านการใช้เหตุผลและคัดค้านเรื่องสติปัญญา มีดโต้แย้งว่าแบร์กซ์ของมองไม่เห็นว่ “การไหลหลังอิสรภาพ ความแปลกใหม่ การแทรกซึมระหว่างกัน การสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นสิ่งต่าง ๆ ที่เขาสนใจไม่จำเป็นต้องถูกจำกัดอยู่เพียงการแทรกซึมกันของการไหลของจิตสำนึกภายใน สิ่งเหล่านั้นอาจจะเกิดขึ้นในสภาพทางภววิสัยด้วย”⁷³ มีดมีความตั้งมั่นที่เด่นชัดต่อลัทธิภววิสัยที่เป็นวิทยาศาสตร์อยู่เสมอ แต่ในการสร้างทฤษฎีของเขาในเรื่องการไหลหลังและสาขาทฤษฎีของจิตสำนึกในการกระทำต่อกันและกันกับโลกของประสบการณ์ เขายังเป็นหนึ่งบางส่วนต่อแบร์กซ์ของ แม้ว่าเขาจะได้รับอิทธิพลจากวิลเลียม เจมส์มาก่อนหน้าก็ตาม

กลุ่มนักคิดปฏิบัตินิยม

มีสาขอิทธิพลร่วมกันที่ซับซ้อนหลายสายที่เชื่อมมีดกับเจมส์ กับบอลด์วิน(Baldwin) กับคูลีย์ และเหนือสิ่งอื่น กับจอห์น ดิวอี้ จำเป็นต้องอาศัยการค้นคว้าอย่างละเอียดลออและเฉพาะเจาะจงมากเท่านั้นจึงจะสามารถสืบสาวไปยังสาขต่าง ๆ เหล่านั้นได้อย่างชัดเจนแน่นอน แนวความคิดที่ว่า การกระทำมีลักษณะเชิงสังคมเท่านั้น เป็นอุปมาอุปไมยที่เป็นพื้นฐานของมีดเช่นเดียวกับของคูลีย์และดิวอี้ ดิวอี้ยืนยันว่าความคิดของมีดที่เกี่ยวกับจิตวิทยาสังคม “ทำให้เกิดการปฏิวัติ” ในการคิดของเขา⁷⁴ และปรากฏอย่างชัดเจนต่อผู้อ่านที่มีความรู้เช่นกันว่าในทางกลับกันข้อเขียนต่าง ๆ ของมีดก็ได้รับอิทธิพลจากดิวอี้ ชาร์ลส์

⁷² *Movements of Thought*, p. 292.

⁷³ *Ibid.*, p. 325.

⁷⁴ Dewey, "George Herbert Mead," p. 313.

มอร์ริส เขียนไว้ได้ดีเมื่อเขากล่าวถึงนักปรัชญาสองคนนี้ว่า เขาทั้งสองผูกพันกันอยู่ใน "การแบ่งงานกันทำตามธรรมชาติในงานที่ทำร่วมกัน" "ไม่มีใครทำตัวในลักษณะความสัมพันธ์แบบครูและนักเรียนอย่างเด็ดขาดทั้งคู่... เท่าเทียมกันแม้ว่าจะมีสถานภาพทางปัญญาแตกต่างกัน ทั้งสองคนมีความสัมพันธ์แบบให้-และ-รับตามความเป็นอัจฉริยะเฉพาะของแต่ละคน ถ้าตัวอื่นให้ขอบเขตและจินตภาพ มันก็ให้การวิเคราะห์ในด้านลึกและความแน่นอนทางวิทยาศาสตร์"⁷⁵

คนมักจะรู้สึกได้ถึงความคล้ายคลึงกันอย่างมากระหว่างความคิดหลายอย่างของมัต และความคิดของคูลีย์ และของเจมส์ อย่างไรก็ตาม แม้ว่ามัตได้แนวความคิดเกี่ยวกับธรรมชาติของตัวตนจากคูลีย์และเจมส์มามาก แต่เขาแตกต่างจากทั้งสองคนนั้นในแง่ที่ปฏิเสธการอธิบายเกี่ยวกับตัวตนโดยใช้การสำรวจความคิดภายในตนเองและการเสนอว่าเป็นเรื่องของจิต เขาเห็นด้วยกับทฤษฎีที่ว่าตัวตนเกิดขึ้นในกระบวนการทางสังคมที่มีลักษณะกววิสัย ส่วนใหญ่ของความแตกต่างทางความคิดนี้สัมพันธ์กับความแตกต่างของบริบททางสังคมซึ่งพวกเขาอาศัยและทำงานอยู่

บริบททางสังคม

เป็นประโยชน์ที่จะพิจารณางานอาชีพของมัตควบคู่กับของคูลีย์ เพื่อแสดงให้เห็นถึงรากฐานทางสังคมบางอย่าง ซึ่งเป็นต้นตอของความแตกต่างทางความคิดทั้ง ๆ ที่มีความใกล้เคียงสนิทสนมกันระหว่างนักคิดทั้งสอง

ชีวิตในวัยต้น ๆ ของมัตได้ผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ ทางสังคม

⁷⁵ Charles Morris, "Introduction" to *Mind, Self and Society*, p. xi.

และเกี่ยวข้องกับสังคมที่หลากหลายกว่าชีวิตของคลีย์ คลีย์ต้องต่อสู้กับความเจ็บป่วยและพยายามที่จะชดเชยความอายุที่เกือบผิดปกติโดยการจินตนาการที่มากเกินไปธรรมดา ในทางตรงข้าม มัดเข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ อยู่เสมอ ในช่วงที่ศึกษาในมหาวิทยาลัย เขาทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟ และหลังจากจบแล้ว เขาก็พาตนเองไปอยู่ในสภาพผู้บุกเบิก โดยทำงานสำรวจทางระยะไกล ๆ คลีย์ผู้ซึ่งเป็นบุตรชายของบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงและเป็นสมาชิกที่ร่ำรวยและมีอิสระของกลุ่มชนชั้นนำ สามารถที่จะใช้เวลาในสภาพค่อนข้างเรื้อรังเจือยเพื่อจะ "ค้นหาตัวเอง" มัดบุตรชายของศาสตราจารย์ทางเทววิทยาที่ได้รับเงินเดือนเพียงเล็กน้อยผู้ซึ่งเสียชีวิตเมื่อมัดยังศึกษาอยู่ในวิทยาลัย ทั้งให้ภรรยาฆ่าและลูก ๆ ของเขาอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก ไม่อาจปล่อยเวลาให้ว่างไปโดยเปล่าประโยชน์ได้ ถ้าเขาต้องการจะ "ค้นหาตัวเอง" ก็ไม่ใช่ความโรฐานของห้องทำงานเพื่อศึกษาค้นคว้า แต่ต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เรือก่องของคณงานสำรวจทาง ในหมู่ผู้ร่วมงานที่แข็งแกร่งผู้ซึ่งโดยทั่วไปแล้วมีความรู้เพียงเล็กน้อยเกี่ยวกับความเป็นไปของจิต

ในระยะหลัง ๆ ของงานอาชีพของเขาทั้งสอง คนทั้งคู่ได้เดินทางไปยุโรป แต่คลีย์ซึ่งสูญเสียประสบการณ์บางส่วนที่ยุโรปเนื่องจากความเจ็บป่วยและการเก็บตัวดูเหมือนไม่ค่อยได้รับอะไรที่ลึกซึ้งจากการเดินทางครั้งนี้มากนัก แต่มีผลผูกพันตนเองอย่างเต็มที่ไม่ว่าเพียงกับชีวิตในมหาวิทยาลัยเยอรมันเท่านั้น แต่รวมทั้งกิจกรรมทางสังคมของเยอรมนีและประเทศในยุโรปอื่น ๆ ภรรยาของเขาเล่าให้บุตรชายของเธอฟังถึงเรื่องเมื่อครั้งที่เดินทางไปกับสามีว่า

เช่นเมื่อผ่านไปทางฝรั่งเศส และเยอรมนี [เธอ] สามารถบอกได้ถึงความยากลำบากต่าง ๆ ของนักเดินทางส่วนใหญ่บนรถไฟ ในทางตรงกันข้าม เขาจะมีความลำบากบ้างในการ

มองว่าใครเป็นใคร แต่สามารถให้คำอธิบายอย่างชัดเจนเกี่ยวกับปัญหาทางการเมือง ทางสังคม และประวัติศาสตร์ของพื้นที่ที่ผ่านไป และเขาอาจจะแลกเปลี่ยนถกเถียงถึงจุดมุ่งหมายและความมุ่งมาดปรารถนาของบุคคลที่สำคัญ ๆ ในประเทศนั้นได้อย่างละเอียด⁷⁶

คลีย์สอนหนังสือตลอดชีวิตของเขาในเมืองมหาวิทยาลัยที่เจียงและโคคเต็ยวจากสังคม มีระยะทางค่อนข้างไกลกับเมืองดีทรอยต์ซึ่งเป็นเมืองอุตสาหกรรมแต่ทางสังคมห่างไกลกันมาก ส่วนมืด หลังจากอยู่ช่วงสั้น ๆ ที่เมืองแอน อาร์เบอร์ ได้ย้ายไปสอนที่ชิคาโก เมืองซึ่งไม่เป็นรองใครในเรื่องความใหม่ ความหาย ความก้าวหน้าด้านอุตสาหกรรม และในด้านปัญหาสังคมต่าง ๆ คลีย์สามารถเดินไปมาอยู่ในบริเวณมหาวิทยาลัยที่เต็มไปด้วยร่มเงาของต้นไม้ซึ่งเป็นโลกอุดมคติโดยตัวมันเอง และได้รับการปกป้องจากเรื่องราวต่าง ๆ ภายนอก ขณะที่มืดต้องเดินข้ามลานของมหาวิทยาลัยที่มีตึกล้อมรอบ พร้อมกับได้กลิ่นของคอกที่ขังสัตว์สำหรับฆ่าจากชิคาโกใต้และกลิ่นจากโรงงานเหล็กที่เมืองแกรี่ แม้ว่าในตอนนั้นยังไม่มีแหล่งเสื่อมโทรมของพวกนิโกรซึ่งอยู่เลยออกไปจากเขตมิชเวสต์ไิว้อ่าของชิคาโกก็ตาม แต่ก็ยากที่จะลืมว่าแม้ในสมัยของมืด มหาวิทยาลัยชิคาโกก็เป็นเพียงแหล่งปลอบประโลมใจเล็กๆในเมืองซึ่งเต็มไปด้วยการสร้างสิ่งต่างๆและการหาเงิน โดยแทบจะไม่อุทิศให้กับการปลูกฝังวัฒนธรรมที่ดีเลย

เป็นการเปล่าประโยชน์ที่จะคิดว่าชีวิตของมืดจะเป็นเช่นไรถ้าเขาเลือกที่จะไปอยู่ที่อื่นแทนที่จะอยู่ที่ชิคาโก สิ่งที่เกิดขึ้นจริงคือเขาตัดสินใจที่จะอยู่ที่นั่น และมีจิตใจร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ และในการ

⁷⁶ Henry Mead in *The Philosophy of the Act*, p. lxxix.

ปฏิรูปซึ่งเป็นสิ่งที่คว้อสอดแทรกไว้ในภาควิชาปรัชญาของเขาคลี่ยังอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ปกป้องยังสามารถหล่อเลี้ยงแนวความคิดที่ยิ่งใหญ่ รากในชุมชนเกษตรกรรมของอเมริกาซึ่งกำลังหาสไปอย่างรวดเร็วด แต่มัดต้องพบกับอเมริกาแบบใหม่ที่มีสภาพเป็นเมืองและเป็นอุตสาหกรรม ในลักษณะที่เขาไม่สามารถละเลยได้ เขาตอบโต้ต่อสิ่งที่ทำทาสและมีส่วนร่วมอย่างกระตือรือร้นในขบวนการปฏิรูป ซึ่งแผ่ขยายจากมหาวิทยาลัยชิคาโกไปสู่ส่วนต่างๆของเมือง ต่างจากปราชญ์แห่งแอน อาร์เบอร์ มัดผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นประธานสโมสรการปฏิรูปเมืองชิคาโกไม่สามารถดำรงสภาพเป็นผู้สังเกตการณ์ภายนอก แต่ได้เข้าร่วมอย่างลึกซึ้งในปัญหาต่าง ๆ ของสภาพเมืองของอเมริกา

ในกิจกรรมที่เกี่ยวกับการปฏิรูปหลายด้านของมัด เขาได้สวมตนเองเข้าไปในบทบาทของคนอื่น ๆ ผู้ซึ่งทำกิจกรรมต่าง ๆ ตามกฎของเกมการเมือง การศึกษา และความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมของเมืองซึ่งเขาปรารถนาที่จะเข้าใจอยู่ตลอดเวลา บลูเมอร์และคนอื่น ๆ ได้ยืนยันว่า มัดเป็นผู้สังเกตการณ์ทางสังคมที่มีความสามารถ และวางกรอบทฤษฎีส่วนใหญ่ของมัดก็มีรากฐานมาจากการสังเกตที่เป็นจริงของสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัวเขา เขาดูเหมือนจะมองเมืองชิคาโกเป็นนิเวศวิทยาที่ซับซ้อนของเกม ถ้าจะใช้สูตรของนอร์ตัน ลองจ์(Norton Long) และรู้สึกว่าคุณเราสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับกฎต่างๆ ที่บังคับใช้ในเกมเหล่านั้นได้ดีที่สุดก็ต่อเมื่อเขาเป็นผู้สังเกตการณ์ที่มีส่วนร่วมทั้งหมดนี้แตกต่างจากสถานการณ์ที่แยกโดดเดี่ยวออกมาของคลี่ยอย่างแน่นอน

สำหรับคลี่ย ความเป็นจริงทางสังคมในการวิเคราะห์ขั้นสุดท้ายเป็นบางสิ่งที่ดำเนินอยู่ในจิตของมนุษย์ สำหรับมัด ความเป็นจริงทางสังคมเป็นกระบวนการทางกายวิสัยและเกิดขึ้นภายนอก นอกจากนี้ คลี่ยโดยทั่วไปมีจิตใจที่อ่อนโยนเมื่อเขาบรรยายและวิเคราะห์สังคม แม้ว่าเขาไม่ได้ละเลยต่อความขัดแย้งทางสังคมและแง่มุมที่น่า-

เกลียดของการแข่งขัน แต่เขาก็ยังมองว่าสิ่งที่ไม่ดีเหล่านี้เป็นสิ่งที่ชั่ว-
 คราวและจะสูญสลายไปในระยะยาว ในขณะที่โลกโดยส่วนรวมจะมี
 ลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มคนที่มีความร่วมมือกันและมีความสัมพันธ์แบบกลุ่ม
 ปฐมภูมิที่ชายขอบเขตเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ มีคเป็นนักคิดที่มีอารมณ์อ่อนไหว
 น้อยกว่า ทั้ง ๆ ที่มีความเชื่อร่วมกับคลีย์และดิอัวในเรื่องการปรับปรุง
 ให้อุดมคติขึ้นเป็นลำดับและความก้าวหน้าด้านมนุษยธรรม มีคแตกต่างจากคลีย์
 ตัวอย่างเช่น มีคโต้แย้งว่า "ไม่มีสิ่งใดในประวัติศาสตร์ของสังคมมนุษย์
 หรือในประสบการณ์ปัจจุบันที่ส่งเสริมให้เราหวังได้ในแรงผลักดันของ
 ความเป็นเพื่อนบ้านกันสำหรับ...อำนาจแห่งความเชื่อมั่นกันอย่าง
 แนบแน่น ความรักที่มีต่อเพื่อนบ้านไม่สามารถทำให้กลับกลายเป็นความ
 กระตือรือร้นในการบริโภคลึ่ต่าง ๆ รวมกัน"⁷⁷ มีคเห็นด้วยกับนัก-
 สังคมวิทยาจากมหาวิทยาลัยเฮล วิลเลียม เกรแฮม ซัมเนอร์ (Wil-
 liam Graham Sumner) ผู้ซึ่งมีจิตใจที่แข็งกร้าวมากกว่าคลีย์ผู้ซึ่งมี
 จิตใจที่อ่อนโยน เมื่อเขาให้เหตุผลว่าความเชื่อมั่นแน่นภายในกลุ่มปกติ
 จะเกิดขึ้นจากการเป็นปฏิปักษ์ต่อคนนอกกลุ่ม และเช่นเดียวกับเดอรั-
 ไคมี มีคโต้แย้งอย่างรุนแรงว่า คนเคารพต่อกฎหมายเนื่องจากกฎ-
 หมายมีรากฐานอยู่ที่ "จิตวิทยาของความเที่ยงธรรมในการลงโทษ"
 (the psychology of punitive justice) ซึ่งความเชื่อมั่น
 ภายในกลุ่มดำรงอยู่ได้จากกระบวนการประทับตราอาชญากรผู้กระทำ
 ผิดกฎหมาย "ความรู้สึกต่อต้านการเป็นอาชญากรแสดงออกในแง่ของ
 ความเชื่อมั่นแน่นภายในกลุ่ม ความรู้สึกของการเป็นพลเมืองคนหนึ่ง ซึ่ง
 ในด้านหนึ่งขจัดพวกที่ละเมิดกฎหมายของกลุ่มออกไป และในอีกด้านหนึ่ง
 เป็นการหักห้ามแนวโน้มของพฤติกรรมอาชญากรในหมู่ประชาชนเอง"⁷⁸
 ไม่มี ความจำเป็นที่ต้องแสดงถึงความแตกต่างของมีคและคลีย์ให้

⁷⁷ *Selected Writings*, pp. 361-62.

⁷⁸ *Ibid.*, p. 222.

ชัดเจนเกินไปในลักษณะกว้าง ทั้งสองคนมีส่วนร่วมในบรรยากาศของ การมองโลกในแง่ดีและมีความหวัง ซึ่งเป็นลักษณะของยุคการปฏิรูป (Age of Reform) ความแตกต่างระหว่างเขาทั้งสองอยู่ที่ลีลาทาง ปัญญาไม่ใช่ที่เนื้อหาพื้นฐาน การที่มัดเองไม่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจนในส่วนที่เกี่ยวกับธรรมชาติของกระบวนการทางสังคม อาจแสดงให้เห็นได้ดีที่สุดจากความพยายามในการให้คำจำกัดความของคำว่า การกระทำทางสังคม (social acts) เขาไม่มีความแน่นอนในการ ใช้และการให้คำจำกัดความของการกระทำทางสังคมต่าง ๆ บางครั้ง ก็ถือว่าการกระทำทางสังคมจำเป็นต้องมีลักษณะการร่วมมือกันและบางครั้งก็มีทรรศนะมองโลกในเชิงสังคมนิยมมากขึ้นโดยมองว่า ความขัดแย้ง ทางสังคมเป็นการกระทำทางสังคมเท่าๆกับการร่วมมือกัน มัดมีลักษณะ จิตใจที่ทั้งอ่อนโยนและแข็งแกร่งอยู่ในตัว แต่การที่เขาอยู่ที่ชิคาโกและ เกี่ยวพันกับการต่อสู้ทางสังคมที่น่าเกลียดและไม่น่ารื่นรมย์อยู่บ่อยๆ ทำให้เขามีทรรศนะ "ที่มองโลกอย่างเป็นจริง" อย่างเด่นชัด ซึ่งไม่ค่อย ได้พบในงานทั่วไปเพราะโดยสำรวจความคิดเห็นในของคู่ลี่ยักษ์

ผู้ฟังและเพื่อนร่วมงานของมัด

คงจำได้ว่าที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน มัดยืนอยู่ภายใต้เงาของจอห์น คิวอี้ ผู้มีชื่อเสียงอยู่เป็นเวลาหลายปี คิวอี้ซึ่งอายุมากกว่ามัดเพียงสี่ปี ได้กลายเป็นนักวิชาการที่มีผลงานอย่างน่าทึ่งในช่วงต้นๆของชีวิตขณะที่มัดผลิตงานชิ้นแรกที่สำคัญเมื่ออายุสี่สิบปี คิวอี้ตีพิมพ์หนังสือเล่มแรก ของเขาในปี ค.ศ. 1886 เมื่อเขาอายุเพียงสี่สิบเจ็ดปี หนังสือเล่ม ต่อมาของเขาปรากฏออกมาสองปีหลังจากนั้น และมีหนังสืออีกสองเล่ม ตีพิมพ์ในปี ค.ศ. 1894 หนังสือเล่มที่มีชื่อเสียงของเขาเกี่ยวกับตรรกะ ของการทดลองได้รับการตีพิมพ์เมื่อเขาอายุสี่สิบสามปี คิวอี้ได้ผลิตผลงานต่าง ๆ มากมายอย่างต่อเนื่อง และผลงานของเขามีทิศทางและ ขอบเขตที่น่าประทับใจจริงๆ ในทางตรงข้าม ผลงานของมัดมีอยู่อย่าง

กระจัดกระจาย ส่วนใหญ่เป็นบทความต่างๆเกี่ยวกับปัญหาทางปรัชญา และจิตวิทยาซึ่งปรากฏในวารสารเฉพาะทางต่าง ๆ เขามีบทความตีพิมพ์เกี่ยวกับการปฏิรูปการศึกษาและสังคมอยู่แน่ แต่มีไม่บ่อยนักและอยู่ในลักษณะที่ไม่ค่อยดึงดูดความสนใจระดับกว้าง

ดิอัวเป็นที่รู้จักต่อสาธารณชนทั่วยุโรปว่า เป็นบุคคลสำคัญในด้านการปฏิรูปการศึกษาตั้งแต่ทศวรรษ 1890 แต่มีคได้รับความสนใจจากสาธารณชนน้อยมากยกเว้นในหมู่นักปฏิรูปท้องถิ่น เขาไม่เคยเป็นและบางทีอาจจะไม่เคยปรารถนาที่จะเป็นปากเสียงของประชาชนในระดับชาติเพื่อเรียกร้องลัทธิเสรีนิยม มีคไม่ได้มีชื่ออยู่ในหนังสือ *Who's Who in America* จนกระทั่งปี ค.ศ. 1910 (ประมาณเจ็ดปีหลังดิอัว) และที่มีชื่ออยู่ก็เพราะความเป็นศาสตราจารย์เต็มขั้นของเขา⁷⁰

หลักฐานต่าง ๆ ชี้ว่า ดิอัวและมีคเป็นเพื่อนสนิทและเพื่อนร่วมงาน และไม่ปรากฏการแข่งขันทันกันอย่างเปิดเผยที่จะกระทบกระเทือนความสัมพันธ์ของเขาทั้งสองเลย แต่เป็นสิ่งที่น่าสนใจที่จะบันทึกดังที่เฮอริเบิร์ต บลูเมอร์เล่าว่า บางครั้งมีคกล่าวเห็นแบบแผนผลงานที่มากมายมหาศาล และแนวโน้มของการเขียนที่มีลักษณะสุกเอาเผากินและขาดซึ่งความแน่นชัดของดิอัว อย่างไรก็ตาม ในช่วงความสัมพันธ์อันยาวนานของพวกเขาที่ชิคาโก และแม้ภายหลังที่ดิอัวย้ายไปโคลัมเบียแล้วก็ตาม มีคก็พอใจที่เล่นไวโอลินตัวที่สองตามไวโอลินตัวแรกที่ตั้งกักก้องของดิอัว

แม้จะยากแก่การพิสูจน์ก็ตาม คนจะได้รับความประทับใจว่าแนวโน้มต่างๆไปของมีคที่จะปรับปรุงแนวความคิดของเขาอย่างต่อเนื่องและไม่เคยพอใจกับสิ่งที่เขาประสบความสำเร็จ อาจจะเด่นชัดมากขึ้น

⁷⁰ ส่วนใหญ่ของข้อความข้างต้น คูได้จาก Anselm Strauss, "Introduction" to *George Herbert Mead on Social Psychology*, p. ix.

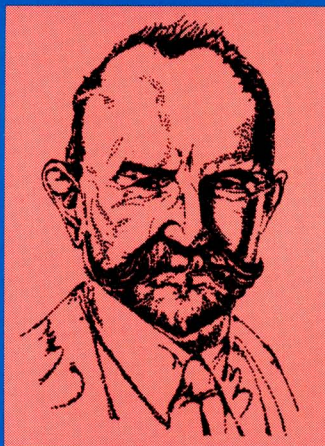
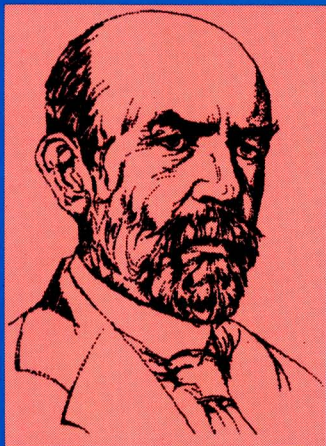
เมื่อเขาถูกผลักดันให้ต้องเปรียบเทียบกับตัวผู้อื่นซึ่งมีแนวโน้มในทางตรงกันข้ามและได้กลายเป็นผู้มีชื่อเสียงขณะที่เพื่อนรุ่นน้องของเขาไม่ได้รับชื่อเสียงเหล่านั้น การที่มีผู้ใช้ผลงานที่มากมาสมหาคำของตัวอ็เป็นจุดอ้างอิง อาจจะเป็นการเพิ่มความยากลำบากในการเขียนซึ่งเขาประสบอยู่แล้วให้มากยิ่งขึ้นไปอีก

สรุป

ไม่เพียงแต่ในความสัมพันธ์กับตัวอ็ แต่ปรากฏว่าแม้กับบุคคลอื่น ๆ ในหมู่เพื่อนร่วมงานที่น่านับถือของเขา มีดก็ไม่เคยพยายามที่จะเอาชนะ เขาภูมิใจและมีความสุขกับการมีนักศึกษาที่ปราดเปรื่องและให้คุณค่าอย่างสูงต่อกลุ่มนักศึกษาที่เขาใช้เวลาจำนวนมากกระตุ้นและชี้นำนักศึกษาของเขา ถ้ายทอดการมองที่มีชีวิตชีวาให้กับนักศึกษา แต่เขาไม่เคยตั้งใจที่จะสร้างสำนักของเขาเองขึ้นเลย ตลอดชีวิตของมีด อิทธิพลทางความคิดของเขามีต่อผู้อื่นจะพบได้ก็แต่ในการสอนและการสนทนาต่าง ๆ ระหว่างเขากับนักศึกษาและเพื่อนร่วมงานเท่านั้น ผลกระทบในวงกว้างของเขาเพิ่งปรากฏหลังจากการตีพิมพ์ผลงานของเขาภายหลังที่เขาเสียชีวิตแล้ว ในส่วนอิทธิพลที่เขาได้รับจากผู้ฟังความคิดเห็นของเขาจะได้อ่านทางการบรรยายของเขาและทางการสนทนาที่มีชีวิตชีวาต่าง ๆ -- เหมือนที่มีดจะบอกว่าได้ผ่านทาง "อากัปกิริยาที่มึนัยสำคัญ" -- ระหว่างเขากับเพื่อน ๆ และนักศึกษาซึ่งเป็นสิ่งที่มีดถือว่าสำคัญที่สุด ในแง่นี้มีดจะเหมือนหนึ่งในบรรดานักปรัชญาเก่าแก่ทั้งหลายผู้ซึ่งไม่เคยเขียนอะไรไว้เลย แต่จะอยู่ในจิตใจของนักศึกษาที่ประทับใจและเปลี่ยนแปลงความคิดไปตามแนวคิดของเขาเหล่านั้น

แนะนำผู้แปล

- ผู้แปล : นางสาววารุณี ภูริสินสิทธิ์
- ตำแหน่งทางวิชาการ : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- การศึกษา : B.A. (Sociology) North Carolina State University
M.A. (Sociology) North Carolina State University
- ผลงานแปล : *ใจปล้นโลก : เหตุเกิดแห่งความยากจน* (มูลนิธิโกลด์ คิมทอง,
2527)

ออตโต ฟองต์

คาร์ล มาร์กซ์

เฮอริเบิร์ต สเปินเซอร์

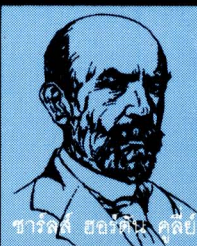
เอมิล แซอร์โฌ

เกออร์กี สิมเนล

แมกซ์ เวเบอร์

ชาร์ลส์ ดาร์วิน คูลีย์

เฮอริเบิร์ต สเปินเซอร์